கேபிள் சங்கர்

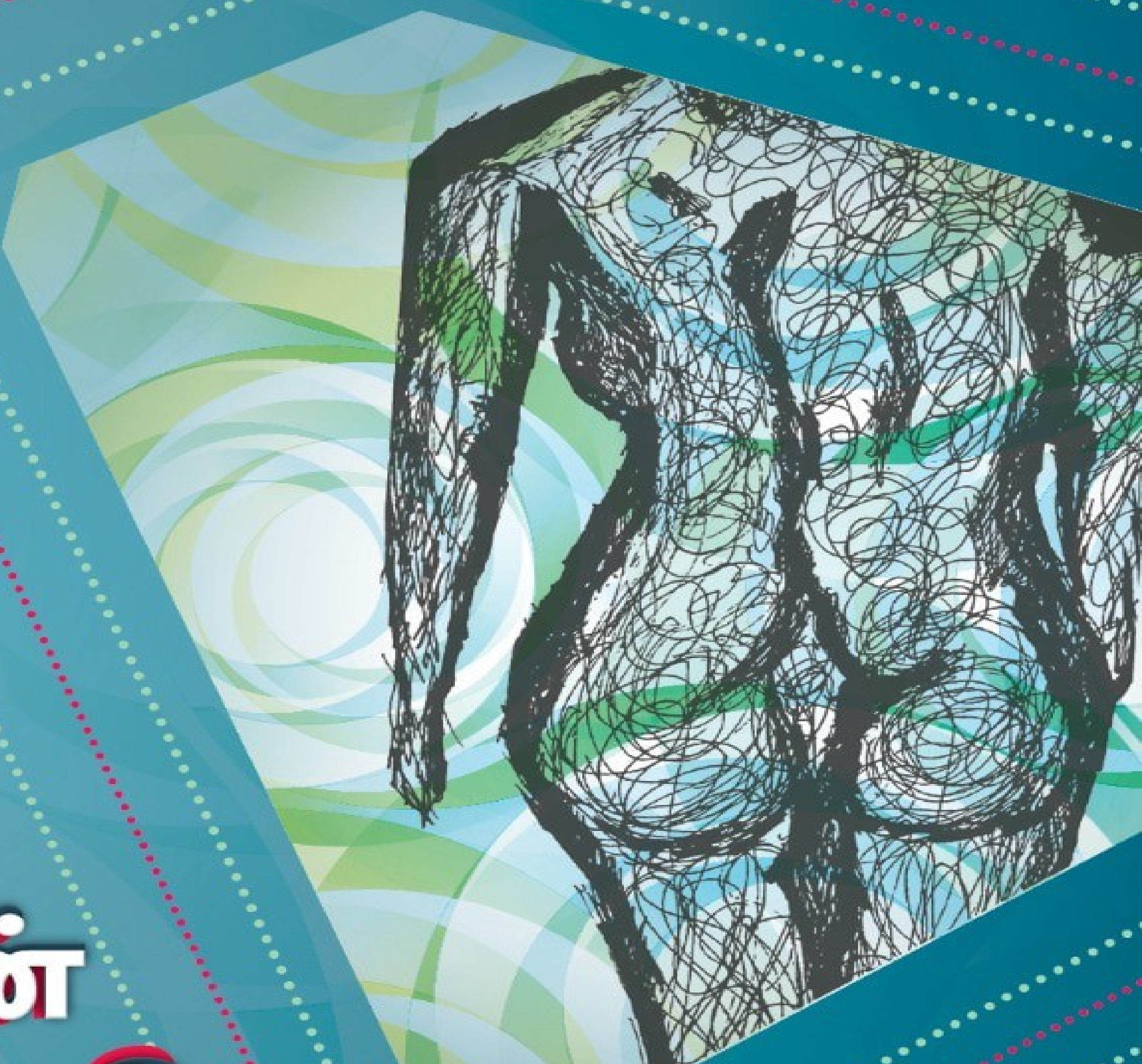

நான் ஷர்மி வைரம்

கேபிள் சங்கர்

நான்
ஷர்மி
வைரம்
A

நான் ஷர்மி வைரம்

கேபிள் சங்கர்

சுவாஸ் பப்ளிகேஷன்
எஸ் 2, அனுபம் ப்ளாட்ஸ்
11/5, ஆர்.ஆர். தெரு
மேற்கு சைதாப்பேட்டை
சென்னை —15

CONTENTS

Title Page

என்னுரை

1.நான்

2.ஷர்மி

3.நான்

4 ஷர்மி

5.நான்

6. நான்

7.ஷர்மி

8. நான்

9. ஷர்மி

10.நான்

11. ஷர்மி

12.நான்

13. ஷர்மி

14. நான்

15. ஷர்மி

16 நான்

17 ஷர்மி

18 நான்

19 ஷர்மி

20 நான்

21 ஷர்மி

22.வைரம்.

23. ஷர்மி.

24.நான்

25. ஷர்மி

26. நான்

27. சித்தார்த்

28.நான்

29. ஷர்மி

30. நான்

31. சித்தார்த்

32. நான்

33. அவன்

34. ஷர்மி

35. நான்

36. நான்

37. நான்

38. அவர்கள்

39. நான்

40. ஒரு ப்ளாஷ்பேக்

41. க்ளைமேக்ஸ்

என்னுரை

வலைப்பூக்கள் பிரபலமாய் இருந்த காலம். நிறைய விமர்சனங்கள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் என எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். பார்க் ஓட்டலில் ஒரு தயாரிப்பாளர் சந்திப்பை முடித்துக் கொண்டு நடு இரவில் கிளம்பிய போது ஓர் பெண் கூட்டமாய் நான்கைந்து பெண்கள் புடை சூழ நின்றிருந்தாள். அவளை எங்கேயோ பார்த்த முகமாய் நினைவில் நெருட, யோசித்துக் கொண்டே சட்டென அவளின் பெயர் நியாபகம் வந்து சற்றே கிட்டே போய் அவள் பெயர் சொல்லி அழைத்தேன். திரும்பியவள் “யாரு நீங்க? அது என் பெயர் இல்லை” என்று கோபமாய் மறுத்துவிட்டு கூட்டதினுள் மீண்டும் புகுந்து கொண்டாள்.

நான் குழப்பமாய் வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பும் போது அவளை சுற்றியிருந்த பெண்கள் ஆளாளுக்கு ஒவ்வொரு காரில் வந்தவனோடு ஏறிப் போக, இவள் மட்டும் தனியே இருந்தாள். என் கார் அவளை தாண்டும் முன்பு கை நீட்டி நிறுத்தச் சொன்னாள். நிறுத்திவிட்டு, காரின் கண்ணாடியை திறந்து என்ன என்பது போலப் பார்த்தேன். “என் பெயர் உனக்கு எப்படி தெரியும்?;” என்று கேட்டாள். “நான் உன்னுடய பதினாலவது பிறந்தநாளுக்கு வந்திருக்கிறேன். உன் அப்பாவின் அழைப்பின் பேரில்” என்றதுதான் தாமதம். சட்டென இடது பக்கம் வந்து காரின் கதவை திறந்து உள்ளே ஏறிக் கொண்டாள். “கேன் யூ ட்ராப் மீ?” என்றாள். அந்த பயணத்தின் காரணம் அவளுடன் நான் பேச ஆரம்பித்தேன். அவள் மூலமாய் அறியப்பட்ட உலகம் தான் இந்த நாவலுக்கான அடிப்படை.

தொடராய் என் தளத்தில் எழுத ஆரம்பித்த போது நிறைய பேர் நிறைய மஞ்சள் பத்திரிக்கைகளைப் படித்துவிட்டு எழுதுகிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு எபிசோட் எழுதி பப்ளிஷ் செய்யும் போது ஒரு

மாததிற்கான ஹிட்ஸை வாரி வழங்கினார்கள். ஆனால் கதையைப் பற்றி யாரும் கருத்திட மாட்டார்கள். காரணம் இது செக்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட கதை. இதைப் பற்றி கருத்திட்டால் அவர்களது இணைய இமேஜ் கெட்டுப் போய்விட வாய்ப்பு அதிகம் என்ற நினைப்புத்தான். ஆனால் நேரிலோ, புத்தக கண்காட்சியிலேயே சாட்டிங்கின் போதோ, என்னுடைய புதிய புத்தக வெளியீட்டின் போதோ சந்திக்கும் வாசகர்கள் கேட்கும் முதல் கேள்வி ஷர்மி கதையை எப்ப புக்கா கொண்டு வருவீங்க? என்பதுதான். இதில் பெண்களும் அடக்கம். அவர்கள் பின்னூட்டம் போடாமல் இருப்பதற்கு காரணம் இருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஆண்களுக்கு என்ன வந்தது?. ஹிப்போக்கிரேட்டுகளால் வளர்க்கப்பட்ட சமுதாயத்தில் இதெல்லாம் சகஜம்தானே.

இந்த நாவலை எழுதாமல் பாதியிலேயே நிறுத்தி வைத்திருந்தேன். காரணம் என் முதல் பட வேலை. அதன் பின் பல கட்டுரை தொடர்கள், கதைகள் என எழுதிக் கொண்டேயிருந்தாலும் ஏனோ நான், ஷர்மி, வைரத்தை முடிக்க கை வரவில்லை. சமீபத்தில் இன்னொரு நாவலை முடித்து நிமிர்ந்த போது நண்பர் வெப் சீரீஸுக்காக தடாலடியான கதை ஏதாச்சும் இருக்குதா? என்று கேட்டர். சொன்னேன். புல் ஸ்கிரிப்ட் இருக்கா? என்றார். இல்லை பாதி தான் எழுதியிருக்கேன். அப்ப முடிங்க பிட்ச் பண்ணிப் பார்ப்போம் என்று அவர் கொடுத்த உந்துதல் தான் இப்படி முழு நாவலாய் உங்கள் கைகளில்.

கதையில் ஜிகிலோ நாயகன் சந்திக்கும் பெண்களின் கதைகளைப் படித்துவிட்டு என் கதை உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்? யார் சொன்னது? என்று போன் பேசிய பெண்களினால் நான் எழுதுவது கதையல்ல நிஜம் என்று உறுதியானது.

ஓர் ஜிகிலோவுக்கும், காலத்தின் கட்டாயத்தால் விலைமாதரான ஷர்மிக்கும் இடையே நடக்கும் காதல், காமம், துரோகம், க்ரைம் என பரபர விறுவிறு நாவலாய் உருவாகியிருக்கிறது. புத்தக வடிவமைப்பு செய்து கொடுத்த அண்ணன் பாலகணேஷுக்கும், அட்டைப்படம் வடிவமைத்துக் கொடுத்த தம்பி சுகுமார் சுவாமிநாதனுக்கும், அட்டைப்பட ஓவியம் தந்த இசையமைப்பாளர் ஷமந்த்நாக்கிற்கும் என் மனம் கனிந்த நன்றிகள்.

இந்நாவலின் மூலம் நிச்சயம் தமிழ் இலக்கிய உலகில் எந்த விதமான மாற்றமோ, புரட்சியோ ஏற்பட்டுவிடாது என்கிற உறுதியோடு, இதற்கு முன் நீங்கள் எனக்கு கொடுத்த அதே ஆதரவை மீண்டும் தருவீர்கள் என்கிற நம்பிக்கையோடு, சொந்த பதிப்பாக களம் இறங்குகிறேன்.

கேபிள் சங்கர்

9840332666

Sankara4@gmail.com

1.நான்

முத்தமிடுகையில் பன்னிரெண்டு வோல்ட் மின்சாரம் நரம்பெல்லாம் ஊடுருவி, பளிச்சென விளக்கெறிந்தது போல் ஆகுமா? ஷர்மி முத்தமிட்டால் ஆகும். அப்படி ஒரு முத்தத்தை கொடுத்துவிட்டு “எனக்காக இந்தச் சின்னத் திருட்டைக்கூட செய்ய மாட்டாயா?” என்று மடியின் மேல் உட்கார்ந்தபடி கேட்பவளுக்கு மாட்டேன் என்று நீங்கள் சொல்வீர்கள் என்றால், நீங்கள் பெரிய ஆள் தான் சார். ஆனால் நான் சாதாரணன். “உனக்காக என்ன வேண்டுமென்றாலும் செய்வேன்” என்று ஷாக்கடித்த கிக்கிலிருந்து வெளியே வராமல் சொன்னதன் விளைவுதான் சென்னையின் மிக முக்கியமான, பெரும் பணக்காரர்களுக்கான வைரம் விற்கும் கடை வாசலில் நிற்கிறேன்.

ஷர்மியை நான் முதன் முதலில் பார்த்தது, ஈசிஆரில் நடந்த ஒரு ப்ரைவேட் பார்ட்டியில் தான் அது பெண்கள் மட்டுமே கலந்து கொள்ளும் மிக சுவாரஸ்யமான பார்ட்டி. எங்களைப் போன்றவர்களைத் தவிர மற்ற ஆண்களுக்கு அனுமதி கிடையாது. நாங்கள் சென்னையில் பிரபல கால்பாய் நெட்வொர்க்கிலிருந்து அனுப்பப்பட்டவர்கள். நான், ராகுல், கந்தசாமி ஆனால் அவனை இம்மாதிரி அசைன்மெண்டுகளின் போது ராகேஷ் என்று தான் அழைக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறான்.

எங்களில் சிலரை நீங்கள் அடையாளம் கண்டிருக்கலாம். ஈசிஆரின் முக்கிய முக்குகளில், கே.ஃப், போன்ற காபி ஷாப்புகளின் வாசலில், சென்னையின் நட்சத்திர ஓட்டல் டிஸ்கோதேக்களில், டிஸ்கோ முடிந்து ஹோட்டல்களின் வெளியே கார் திரும்பும் இடத்தில், இரண்டு மூன்று பேராய் நின்றிருப்போம். நீங்கள் ஆணாக இருந்தால் நிச்சயம் ஏதோ குடித்துவிட்டு நின்றிருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டு உங்களது கேர்ள் ப்ரெண்டுகளை சப்பிக் கொண்டு கிளம்பியிருப்பீர்கள். ஆனால் எங்களை சரியாக அடையாளம் காண அவர்களுக்குத் தெரியும்.

பெரும்பாலும் நடுத்தர வயது பெண்கள். முப்பதிற்கும் நாற்பதுக்கு நடுவே ஊஞ்சலாடும் இளமையானவர்கள். அந்த நடு ராத்திரியிலும், டிஸ்கோவிலிருந்து கிளம்பும் போது ரெஸ்ட் ரூம் போய் உதடு சிவக்க, லிப்ஸ்டிக் போட்டுக் கொண்டு வருபவர்கள். இவர்களுக்கு நாங்கள் தான் டார்கெட். நான் இதனுள் வந்ததே ஒரு ஆக்ஸிடெண்ட் தான்.

பெரிதாய் படிப்பில்லை. ஆனால் பார்த்தால் தெரியாது. நுனி நாக்கு ஆங்கிலம் எனக்கு அத்துப்படி. காலேஜ் படிக்கும் நாட்களில் பெண்களின் பின்னால் காபிடேக்களிலும், சத்யம், ஐநாக்ஸுகளில் சுற்றி அலைந்தலைந்து ஃபிலிம் காட்டியே ஒரு மாதிரி செட்டாகிவிட்டது. எனக்கென பெரிய பேக்ரவுண்ட் கிடையாது. அக்கா ஒருத்தியிருக்கிறாள். அவ்வளவுதான். அவளும் ஏதோ ஒரு ஹாஸ்பிட்டலில் நர்சாக இருக்கிறாள் என்பது வரை மட்டுமே தெரியும். ராத்திரி படுக்க மட்டுமே வீட்டுக்கு போவது பல சமயம் அவளுக்கு வசதியாகவே இருந்தது. கடந்த மூன்று மாதமாய் ஒரு மாமா வந்திருக்கிறார். எத்தனை மாதத்திற்கு என்று தெரியாது.

இந்த மாமா வந்ததிலிருந்து கைச் செலவுக்கு காசு வாங்குவது கொஞ்சம் சிரமமாகவேயிருந்தது. எல்லாவற்றிக்கும் அக்காவையே எதிர்பார்ப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவேயிருந்தது. வேலைக்கு போகலாம் என்றால் பெரும்பாலும் ஏதாவது கால் செண்டரில் நைட் ஷிப்ட்க்குத்தான் கூப்பிட்டார்கள். ராத்திரி பூராவும் முழித்துவிட்டு, காலையில் தூங்கும் வேலை எனக்கு பிடிக்கவில்லை. இரவைத் தவிர வேறேதும் தெரியாமல் போய்விடும் என்று நினைத்திருந்தேன்.

அப்போதுதான் ஒரு விளம்பரத்தை தினசரியில் பார்த்தேன். “Get New Friendship, and New life” அணுகவும் என்று போன் செய்யச் சொல்லி ஒரு நம்பரை கொடுத்திருந்தார்கள். மனசுக்குள் ஆர்வ அரிப்பு ஆரம்பமாகியது. அது ஒரு டெல்லி நம்பர்.

ரீசார்ஜ் செய்து கொண்டு பேசிய போது, தெளிவாக ஆங்கிலத்தில் பேசினாள். என்னைப் பற்றி விவரங்களை எல்லாம் கேட்டுவிட்டு, ”உங்களுக்கு என்ன மாதிரியான பேக்கேஜ் வேண்டும்? என்ஜாய்மெண்டா? அல்லது கேஷ்+என்ஜாய்மெண்டா?” என்று கேட்டாள்.. எனக்கு மிகவும் அதிர்ச்சியாக

இருந்தது. என்னால் நம்ப முடியவில்லை இப்படியெல்லாம் கூட சாத்தியமா? என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் எதிர்முனைக் குரல் மீண்டும் ‘‘என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?’’ என்று கேட்க, ‘‘கேஷ்+என்ஜாய்மெண்ட்’’ என்றேன்.

2.ஷர்மி

உடலில் ஒரு பொட்டுத்துணிகூட இல்லாமல், பத்து பெண்கள், மூன்று ஆண்களின் மேல் உழன்று கொண்டிருக்க, ஒரே ஆணின் குறியை மூன்று பெண்கள முற்றுகையிடும் நிகழ்வை பார்த்துவிட்டும் கலாச்சாரம் பற்றி பேசுபவர்களா நீங்கள்?. அப்படியானால் நீங்கள் ஒரு ஹிப்போக்ரேட். ஆரம்ப நாட்களில் இதில் எனக்கிருந்த பங்கேற்க்கும் ஆர்வம், இப்போது இருப்பதில்லை. பார்க்கத்தான் பிடிக்கிறது. இதற்கு ஏதோ பெயர் சொல்வார்களே.. ஆ.. வாயரிஸம். பெரும்பாலான நாட்களில் நான் வெறும் பாகார்டியோ, வோட்காவையோ கையில் வைத்துக் கொண்டு, இங்கே நடக்கும் உடல்களின் உராய்வுகளினால் ஏற்படும் சூட்டை ரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். அத்துனைப் பேரின் இழையும் மூச்சும், விதவிதமான முக்கல் முனகல்களும், ‘‘கம்மான்..கம்மான்.. கிவ் மி மோர்’’ ‘‘பஃக் மி’’ ‘‘அவளையே ஏன் எல்லோரும்..’’ போன்ற கத்தல்களையும் கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பது ஒருவிதமான உடலுறவு தான். ஒவ்வொருத்தியும் லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் சம்பாதிப்பவர்கள். சில பேர்களின் சொத்தே பல கோடிகள்.

வந்திருந்த மூன்று ’’ஸ்டப்பு’’களும் இரவு முழுவதும் மாற்றி, மாற்றி இயந்திரமாய் இயங்கி, துவண்டு, இயங்கித் துவண்டு, மீண்டும் இயங்கத்தூண்டும் பெண்கள் தன் மீது புரள்வதைக்கூட உணராமால் போதையிலும், சோர்விலும் இருந்தார்கள்.. வெளியிலிருந்து கேட்பவர்களுக்கு கிளர்ச்சியாகவும் ஜாலியாகவும் இருக்கும். ஒரே நேரத்தில் பத்து பேர் என்பதெல்லாம் சொப்ன ஸ்கலிதத்திலும், சும்மா அலட்டிக் கொள்ள வேண்டுமானால் வேலைக்காகும். ஆனால் மிகக் கடுமையான வேலை. செக்ஸ் என்பது உணர்வோடு இல்லாமல் வேலையாய் போய்விட்டால், அதுவும் அதை தீர்மானிக்கும் இடத்தில் பெண்களாய் இருந்துவிட்டால், ஆணின் ஈகோ தூள் தூளாகிவிடும். ஈ.சி.ஆரில் நடந்த அந்த ப்ரைவேட் பார்ட்டியில் தான் ராஜனை முதலில் பார்த்தேன்.

அதோ அங்கே கழுத்தில் மட்டும் ஒரு பட்டையை மட்டும் கட்டிக் கொண்டு ஒருவனின் முகம் மீது உட்கார்ந்திருக்கிறாளே.. ஷோபனா.. அவளால் தான் இந்தத் க்ரூப்பை எனக்கு அறிமுகம். ஆனால் இதற்கெல்லாம் முன்பே எனக்கு செக்ஸ் என்பது அத்துப்படி. என்னை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். சின்னச் சின்ன விளம்பரப்படங்களில், பெரிய பார்ட்டிகளின் வரவேற்புகளின் வாசலில் கலாச்சார உடைகளோடு, அகலமாய் சிரித்து வரவேற்றிருப்பேன். நீங்கள் என்னை கவனிக்காமல் இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

‘‘எவ்வளவு நீளமான காலு ஷர்மி உனக்கு..?’’

’’அதெப்படி இப்படி சரியா உள்ளங்கையில அடங்கியும் அடங்காம ஸ்டிப்பா ஒரு சைஸு.. பார்த்துட்டேயிருக்கலாம் போலருக்கு’’

‘‘ஒரு சமயத்தில அசின் போலருக்கே ஷர்மி’

’’இப்பக்கூட உன் கண்ணை என்னால நேரப் பாக்க முடியலை’’

‘‘இடுப்பா இது.. அதெப்படி இப்படி ஒரு வளைவோட?. அப்படியே கொஞ்சம் குனி’’

‘‘ஐ யுட் லைக் டு ஈட் யுர் புஸ்ஸி ஷர்மி.’’

ஒரு பதினைந்து வருஷத்துக்கு முன் தமிழ்நாட்டின் மூலை முடுக்கெல்லாம் டைம் ஷேர், பைனான்ஸ், தேக்கு மரம், கொரியர், ரியல் எஸ்டேட் என்று கை வைக்காத பிசினெஸ்ஸே இல்லை என்றிருந்த அந்தக் கம்பெனியின் எம்.டியை நிறைய முறை டிவியில் பார்த்திருப்பீர்கள். அவர்களின் ஒற்றை மகள் நான். இதற்கு முன்னாள் அப்பா ஒரு சாதாரண சினிமா பி.ஆர்.ஓ. குரூப் டான்ஸர் அந்திர அம்மா.

’’ஷர்மி பொறந்துதான் எனக்கு எல்லாமே’’

‘‘நம்பாதே ஷர்மி..இப்படித்தான் என்னை கல்யாணம் செஞ்சிட்டப் போது சொன்னார்.. அப்ப..நான்..இப்ப நீ’’

எனக்காக முன்பக்கம் சீட் வைக்கப்பட்ட டிவிஎஸ்50யில், என்னையும், அம்மாவையும் வைத்துக் கொண்டு, ராத்திரியில் பீச் ரோட்டில் அப்பா வேகமாய் வண்டியை ஓட்டும் போது, சில்லென வரும் எதிர்காற்று முகத்தில் அறைய, ‘இன்னும் ஸ்பீடா போ.. இன்னும் ஸ்பீடா போ’ என்று கத்தியபடி

வந்தவளுக்கு அடுத்த சில வருடங்களில் அதே சில்லென்ற முகத்திலறையும் காற்று, காரின் ஏசி காற்றாய் மாறியதன் ரகசியம் தெரியவில்லை. ஆனால் டிவிஎஸ்ஸில் கூட வந்த அம்மாவும், அப்பாவும் இல்லை. கார் ஏசி சந்தோஷமாய்த்தானிருந்தது.

3.நான்

கேஷ் + என்ஜாய்மெண்ட் என்றதும் முதலில் பத்தாயிரம் ரூபாயை அவர்கள் சொல்லும் அக்கவுண்டில் கட்டிவிட்டு மீண்டும் போன் செய்தால் சென்னையில் இருக்கும் லோக்கல் நம்பர் தருவதாய் சொன்னாள். பத்தாயிரமா? என்று வாய்பிளந்து நின்றிருக்க, எதிர் முனையில் ‘‘ஹலோ..? ஹலோ?’ என்று கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.

அவ்வளவு காசு நம்மால் முடியாது என்று தெரிந்தாலும், தொடர்ந்து இம்மாதிரியான விளம்பரங்களை பார்த்து அதிலிருக்கும் நம்பர்களை கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன். அச்சமயத்தில்தான் இண்டர்நெட்டில் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தேன். சென்னையில் இருக்கும் நம்பருடன். உடனடியாய் தொடர்பு கொண்டு பேசிய போது அவர்களும் டெல்லி பார்ட்டி சொன்ன அதே தொகையைத்தான் சொன்னார்கள். என்னால் அவ்வள்வு முடியாது என்றவுடன் ‘‘சரி, நேரே வா’’ என்றழைக்க, நுங்கம்பாக்கத்திலிருந்தது அவர்களுடய் ப்ளாட்.

போன போது வாசலில் யாருமேயில்லை. ‘‘சார்..சார்’ என அழைத்து சிறிது நேரத்திற்கு பிறகு தொப்புளுக்கு கீழ் ஜீன்ஸ் போட்ட ஒரு ரெண்டும்கெட்டானாக ஒருத்தன் வந்தான். அவன் பார்வையிலேயே என்ன வேண்டும் என்ற கேள்வியிருந்தது. நான் போனில் பேசியதை சொல்ல, ‘‘பணம் கொண்டு வந்திருக்கியா?’’ என்றான். பேசும் போது கழுத்தை ஆட்டி, ஆட்டிப் பேசினான்.

‘‘இல்லீங்க.. நேர்ல வரச் சொன்னாங்க..?’’

அவன் என்னை ஒரு முறை மேலிருந்து கீழாய் பார்த்து, இடுப்பில் கைவைத்தபடி உள் பக்கமாய் தலையை திருப்பி, ‘‘மாஜி... இதர் ஆவோ’’ என்று கூப்பிட, உள்ளிருந்து ஒரு குண்டான பேரிளம் பெண் வந்தாள். அவள் போட்டிருந்த நைட்டியின் பட்டன்கள் ஏறுக்கு மாறாய் போடப்பட்டிருந்தது

உறுத்தியது. இருவரும் கடகடவென ஹிந்தியில் எதோ பேசினார்கள். அவளின் பார்வை முழுவதும் என் மீதே இருந்தது. எனக்கு ஒரு மாதிரி குறு குறுவென இருக்க, அவள் பார்வையை தவிர்த்தேன்.

“ரெண்டாயிரம் ரூபாய் பணம் கட்டிட்டுட்டு போ.. ஒரு வாரத்தில உனக்கு போன் பண்றோம்..” என்றான் ரெண்டுங்கெட்டான்.

“இல்லீங்க.. என் கிட்டப் பணமில்ல. ஒரு நாலு நாள் டைம் கொடுத்தீங்கண்ணா கொண்டு வர்றேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் பதிலுக்காக காத்திருக்க,

அவன் டேபிளின் மேலிருந்த ஒரு சீட்டில் சரசர்வென எழுதி “தபாரு.. இந்த அக்கவுண்டுல பணம் கட்டிட்டு போன் பண்ணு இடம் சொல்லுறோம் அப்புறம்” என்றான்.

நான் சுறுசுறுப்பாக தலையாட்டிவிட்டு, வெளியே வந்தேன். நுங்கம்பாக்கம் சுறுசுறுப்பாக இருந்தது. ஜீன்ஸ், சுடிதார், போட்ட பெண்க்ள் என்னை கடந்து போகும் போதெல்லாம் கிளர்ச்சியாய் இருந்தது. இனி பெருமூச்சு விடத் தேவையில்லை. எல்லாமே கையில் கிடக்கும் தூரத்தில் என்று நினைக்கும் போது கட்ட வேண்டிய பணம் ஞாபகம் வந்து கொண்டேயிருந்தது. எங்கே போவது இரண்டாயிரத்திற்கு? அக்காவை தவிர வேறு யார் நினைவும் வரவில்லை. உடனே அவளை செல்லில் கூப்பிட்டேன். எடுக்கவேயில்லை. திரும்பவும் அடித்தேன்.. எடுக்கவில்லை. அவளின் ஆஸ்பிட்டல் நம்பர் இருந்தது அதற்கு அடித்தேன். ரிஷப்ஷனிஸ்ட் எடுத்தாள். நகரின் பெரிய ஆஸ்பிட்டலின் பெயரைச் சொல்லி யார் வேண்டும் என்றாள். என் அக்கா அங்கேயா வேலை பார்க்கிறாள்?

”ஸ்டாப் நர்ஸ் சுசீலா இருக்காங்களா?”

“இல்லீங்க அவங்க வீட்டிற்கு போயிட்டாங்க..” என்றதும் பதில் சொல்லாமல் கட் செய்துவிட்டு, நேரே பஸ் பிடித்து கோடம்பாக்கத்தில் இறங்கினேன். சேகர் எம்பொரியம் தெரியுமல்லவா? அதற்கு பக்கத்தில் தான் என் வீடு. ஒரு சிங்கிள் பெட்ரூம் ப்ளாட். அதை ப்ளாட் என்று கூட சொல்ல முடியாது. ஒரு மாதிரி நாலைந்து கடைகளுக்கு நடுவில் ஒரு சின்ன மாடிப்படியில் ஏறினால் முதல் மாடியிலிருந்து வீடுகளாய் இருக்கும், அதில் ரோடு பக்கமாக இல்லாமல் உள்

பக்கமாய் பார்த்த பளாட் எங்களுடயது. கதவை திறக்க சாவி எடுத்து நுழைக்கையில் உள்ளிருந்து ஆளிலிருக்கும் சத்தம் கேட்டது. கதவும் பூட்டபடாமலேயே இருக்க, மெல்ல சத்தமில்லாமல் என் உடல் நுழையுமளவிற்கு திறந்து கொண்டு நுழைந்தேன். இருட்டாய் இருந்தது, பெட்ரூமில் தான் சத்தம் கேட்டது. என் அக்காவின் குரல்தான்.

“போங்க.. டாக்டர்.. உங்களுக்கு எப்பவும் உடனேதான். நல்லவேளை என் வீட்டுக்காரர் இல்ல. அர்ஜெண்ட் மட்டும்தான்.. மத்ததெல்லாம் அப்புறம் சாவகாசமா.. பார்த்துக்கலாம். எனச் சொல்ல, ஒருக்களித்த கதவுக்கு பின்னால் நல்ல உயரமாய், ஒல்லியாய் கண்ணாடிப் போட்டுக் கொண்டு ஓர் இளைஞன் நின்றிருக்க, அக்கா அவன் கால் பக்கமாய் உட்காருவது தெரிந்தது.

அதற்கு மேல் அங்கே என்னால் இருக்க முடியவில்லை. சத்தமிடாமல் கீழே வந்தேன். எனக்கு அவளின் செய்கை அதிர்ச்சியாக இல்லை. ஒரு விதமான வெறுமைதான் இருந்தது. கீழே வந்து எதிர் பொட்டிக்கடையில் சிகரெட் வாங்கி பிடிக்க ஆரம்பித்தேன். பாதி சிகரெட் முடிவதற்குள் வந்துவிட்டான். வாசலில் நின்ற யமாஹா அவனுடயது தான் போலிருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட என்பதாயிரம் ரூபாய் வரும். வாங்கணும்.

அவன் போய் சிறிது நேரம் கழித்து வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது அக்கா பாத்ரூமில் சத்தமாய் காறிக்காறி தண்ணீர் விட்டு பொப்பளித்து உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். என்னைப் பார்த்து ஆச்சர்யமான ரியாக்‌ஷனோடு என்ன என்பது போல கேட்க.. “ கொஞ்சம் பணம் வேணும் மூவாயிரம் ரூபா” என்றேன்.

“இங்கே என்ன கொடுத்தா வசசிருக்கே.. என்கிட்டே ஏது? நானே நைட் ஷிப்ட் முடிஞ்சி டயர்டா வந்திருக்கேன். தொல்லைப் பண்ணாதே”

“ரொம்ப அர்ஜெண்ட்.. வேணுமின்னா.. ஒரு ரெண்டு மாசத்தில திரும்பக் கொடுத்திடறேன்”

“அட தொர திருப்பி கொடுத்திருவியா.? எங்கேருந்து?”

நான் பதிலேதும் சொல்லாமல் இருந்தேன். கோபம் கோபமாய் வந்தது. எதற்கு இவ்வளவு கேள்வி? கேட்டால் கொடுக்க வேண்டியதுதானே?.

“அதான் இல்லேன்னு சொல்லிட்டேன்ல.. எதுவாயிருந்தாலும் மாமா கிட்ட கேட்டுத்தான் கொடுக்கணும். என் கிட்ட பணமில்லை.” என்றவளை நிமிர்ந்து பார்த்து “அந்த டாக்டர் கொடுக்கலை?.” என்றதும் அதிர்ந்து போய் பார்த்தாள்.

“என்ன சொல்றே?”

“எனக்கு தெரியும், நான் பார்த்தேன். சரி அது உன் பிரச்சனை. எனக்கு என் பிரச்சனை..” என்றதும் ஏதும் பேசாமல் இருந்தாள்.

“மாமாவுக்கு தெரியுமா?” என்றேன் மாமாவுக்கு சற்று அழுத்தம் கொடுத்து. அக்கா கைப்பையை திறந்து பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள். சரியாக மூவாயிரம் இருந்தது. உடனே போய் பேங்கில் பணத்தைக் கட்டிவிட்டு போன் செய்தேன். செக் செய்துவிட்டு சொல்வதாய் சொன்னார்கள். அதற்கு பிறகு போனை எடுக்கவேயில்லை.

4 ஷர்மி

காரும், ஏஸியும் பழகிப் போய் தனிமை உறைக்க ஆரம்பித்து, கார் ஜன்னல் திறந்து வெற்றுப் பார்வையாய் நிலைத்தது ஏன் என்று புரியாமல் போனது. அப்பா என்னிடமிருந்து தூரமாய் போய்க் கொண்டேயிருந்தார். டிவிஎஸ் 50யில் ராத்திரி எனக்காக சீக்கிரம் வந்து வண்டியோட்டும் அப்பாவை காணமுடிவதில்லை. அம்மாவும் பிஸியாக இருந்தாள். நிதம் ராத்திரி வாடையோடு தூக்கக் கலக்கத்தில் கிடைக்கும் இருவரது முத்தம் மட்டுமே நிரந்தரமாயிருந்த நேரத்தில், ஆயாவும், கார் டிரைவரும் துணையாகி போனது கொஞ்சம் கொடுமையாகவே இருந்தது.

தினம் பத்திரிக்கையை திறந்தால், டிவி நிகழ்ச்சிகளின் நடுநடுவே அப்பாவின் படம். கழுத்து இறுகிய டையுடன் கைக்கூப்பியபடியான படம் வந்தது. அந்த போட்டோவில் அப்பாவை பார்த்தால் சிரிப்புத்தான் வரும். அந்த வயதில் பள்ளியில் தோழிகளிடம் அந்த விளம்பரங்களில் வருபவர்தான் என் அப்பா என்று சொல்லிக் கொள்வதில் லேசான பெருமை இருக்கத்தான் செய்தது. அம்மா கையால் கோங்குரா சட்னியும், சிக்கன் குழம்பும் சாப்பிட்டு நாளாகிவிட்டது. அம்மா சமைப்பதில்லை. தினமும் காலையில் அவள் ஜிம்முக்கு போகிறாள். முன்பை விட இளமையாய் இருந்தாள்.

டிரைவர் சுந்தரத்திடம் எப்போது ஒருவிதமான பீடி நாற்றம் இருக்கும். ‘‘சுந்தரம் நான் வேணா காசு தர்றேன் நல்ல சிகரெட்டா பிடிங்களேன் ஒரே நாறுது’’. அசிங்கமாய் சிரிப்பான். அவனுக்கு ஒரு நாற்பது வயதிருக்கும். ‘‘என் கண்ணு எப்புடி பேசுது பாரேன்’’ என்று கன்னத்தில் அழுத்தமாய் நெட்டி முறித்து, முத்தமிடுவான். நாற்றம் இன்னும் குடலைப் பிரட்டும். ‘‘தே.. நாயே.. பத்து வயசு பொண்ணை அப்படியெல்லாம் பண்ணாதே..’’என்று ஆயா திட்டுவாள். சில நேரங்களில் அவன் படாதது போல் என் மார்பின் மீது கை வைத்து அழுத்துவது எனக்கு பிடித்துத்தானிருந்தது. சமயங்களில் வலிக்கும்.

நான் வயதுக்கு வந்த நாள் அன்று வீடே கோலாகலமாய் இருந்தது. அப்பாவை சுற்றி ஒருபெரிய கூட்டமே வந்திருந்தது. அம்மா மேக்கப் போட்டுக் கொண்டு இன்னும் இளைமையாய் தெரிய முற்பட்டிருந்தாள். “பத்து வயசுக்கு கொஞ்சம் சீக்கிரம்தான். நானெல்லாம் பதினைஞ்சுக்கு ஆனேன்” என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். “இனி நீ உன் வயதை மறைக்கமுடியாது” என்று ஆரவாரமாய் சிரித்தபடி வந்து, கொஞ்சம் நெருக்கமாய் நின்று, அணைத்தபடி, என்னையும் சேர்த்துக் கொண்டு ”பத்து வயசுக்கு நல்ல வளர்ச்சிதான்” என்றபடி போட்டோவுக்கு போஸ் கொடுத்த வக்கீல் அங்கிளை எனக்கு பிடிக்கவில்லை. அம்மா லேசாய் அவரை முறைத்துப் பார்த்தபடி நெளிந்தாள்.

5.நான்

அவன் போனை எடுக்காதது எரிச்சலாயிருந்தது. என் மீதே எனக்கு கோபம் வந்த்து. என்ன மாதிரி வேலைகளை நான் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். ஒழுங்காய் படித்து ஒரு நல்ல வேலையில் செட்டிலாகி, கூட வேலை செய்யும் பெண்ணை துரத்தித் துரத்தி லவ் செய்து செட்டிலாவதை விட்டுவிட்டு காசு கொடுத்தால் படுக்க கூப்பிடும் கண்ட நாய்களின் பின்னால் ஓட பணம் கட்டி நிற்பது எவ்வளவு கேவலம் என்று தோன்றினாலும். நன்றாய் படித்து, வேலை கிடைத்து, அழகான பெண்ணாய் பார்த்து லவ் செய்து, கல்யாணம் செய்து செட்டிலாக இருக்கும் வாய்ப்புகளை விட பணம், பெண், செக்ஸ் எல்லாமே உடனடியாய் கிடைக்க வாய்ப்பிருக்கும் இதில் ஈடுபடுவதில் தான் ஆர்வமாயிருந்தது என்பதை ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

அடுத்த நாள் காலையிலேயே நுங்கம்பாக்கம் ப்ளாட்டில் போய் பார்த்த போது வெளிப்பக்கமாய் க்ரில் கேட் பூட்டியிருந்தது. சோர்வாய் வந்தேன். கீழே வாட்ச்மேனிடம் ப்ளாடில் ஆளில்லையா? என்று கேட்ட்தற்கு ‘‘மாலும் நஹி’’ என்றான் சந்தேகமாய் என்னைப் பார்த்தபடி. அப்போது ஒர் இளைஞன் வாட்ச்மேனிடம் ‘‘சார்.. எஃப் 24 ப்ளாட் எப்படி போகணும்?’’ என்று கேட்க.. ‘‘சார்.. நானும் அவங்களைப் பாக்கத்தான் வந்தேன். பூட்டியிருக்கு’’ என்றேன். அப்படிங்களா..? என்று யோசித்தபடி கிளம்பினான். வெய்யில் வேறு காலையிலேயே சுள்ளென அடித்தது. கையில் முப்பது ரூபாய்க்கு மேல் இல்லை. பக்கத்து டீக்கடையில் போய் ஒரு டீயும், கிங்க்ஸும் அடித்தேன். கொஞ்சம் திம்மென இருந்தது போலிருந்தது. ஏதோ தூள் போடுகிறான் டீ குடித்தவுடன் வயிறு திம்மென ஆகி பசியாறுவது போல டீ பொய் சொன்னது.

அடுத்து என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. இன்னொரு கிங்ஸை எடுத்து பற்ற வைத்த போது, ப்ளாட் வாசலில் அட்ரஸ் கேட்டு வந்த இளைஞன்

வந்தான். என்னைப் பார்த்து ‘‘டீ சாப்ட்றீங்களா?’’ என்றான் சிநேகமாக. ‘‘இல்லை இப்பத்தான் சாப்டேன்’’ என்று சொல்லி சிரித்தேன்.

‘‘நீங்களும் அவங்களைப் பாக்கத்தான் காத்திட்டிருக்கீங்களா?’’

‘‘இல்லையே நான் பார்த்திட்டேன். நீங்க சொன்னா மாதிரி வெளியே பூட்டித்தான் இருந்திச்சு. போன் பண்ணேன். திறந்தாங்க.. இதையெல்லாம் பப்ளீக்கா செய்ய முடியாதில்லை.’’ என்றதும் எனக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

‘‘என்ன சொல்றீங்க? ஆளு இருக்காங்களா?’’

‘‘ஆமாம்ங்க..’’

‘‘நீங்க எவ்வளவு பணம் கட்டுனீங்க?’’

‘‘ரெண்டாயிரம்’’

‘‘பாஸு.. சரியான ஏமாத்து பேர்வழிங்க. பணம் கட்ன அடுத்த நிமிஷம் போன் எடுக்க மாட்டாங்க’’ என்றதும் அவன் முகத்திலும் அதிர்ச்சி.

‘‘அப்ப நாம அவனை சும்மா விடக்கூடாது. வாங்க போய் என்னான்னு கேட்கலாம்?’’ என்று சற்று வேகத்துடன் கிளம்பினான். நான் அவனின் பின் போலாமா வேண்டாமா? என்ற தயக்கத்துடன் நிற்க, அவன் என்னை திரும்பிப்பார்த்து ‘‘வா..’’ என்றழைத்ததும் எதுவும் சொல்ல தோன்றாமல் பின்பற்றினேன். அது எவ்வளவு பெரிய அனுபவத்தை கொடுக்கப் போகிறது என்று அறியாமல்.

6. நான்

அவன் போகும் வேகத்துக்கு என்னால் ஈடு கொடுக்க முடியவில்லை. வாசலில் வாட்ச்மேன் தடுக்க முயன்று ஏதோ கேட்க எத்தனித்த போது, அவன் நிமிர்ந்த வேகத்தைப் பார்த்து எதும் பேசாமல் நின்றுவிட்டான் வாட்ச்மேன். சரசரவென லிப்ட் கதவை திறந்து, இரண்டாவது மாடியின் பொத்தானை அழுத்தினான். கொஞ்சம் பெரிதாய் மூச்சு விட்டபடி இருந்தான். இரண்டாவது மாடி வந்ததும், அதே வேகத்தில் கதவை திறந்து, அந்த ப்ளாடின் வாசலில் நின்று, ' நீ கொஞ்சம் தள்ளி நில்லு.. நான் கூப்பிடும் போது வா'' என்று என்னை கதவுக்கு அப்பால் தள்ளி நிற்க வைத்துவிட்டு, பூட்டியிருந்த க்ரில் கதவை ஓங்கி தடதடவென தட்டினான்.

உள்ளிருந்து அதட்டலாய் ''யாரு'' என்ற குரலுடன் ஒரு ஆண் வந்து திறக்க, அவனைப் பார்த்ததும் சைடில் நின்றிருந்த என்னைப் பார்த்தான். என்னிடம் பணம் வாங்கியவன். ''இவந்தானா?'' என்பது போல் சைகையால் கேட்க, நான் ஆமாம் என்று சொன்ன மறுவிநாடி அவன் முகத்தில் ஓங்கி குத்தினான். அவன் பெரிய சத்த்துடன் தடேலென மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு கீழே விழ, சிறிதும் நேரம் கொடுக்காமல் அவன் மீது பாய்ந்து மேலும் இரண்டு குத்துக்களை அவன் முகத்தில் விட, அதற்குள் வீட்டிலிருந்து இரண்டு குண்டுப் பெண்களும், ஒரு சிறு வயது பெண்ணும், உடன் இரண்டு ஆண்கள் அரை குறை உடையோடு முகத்தில் பயத்தோடு அவனை தடுக்காமல் ஓடத் தயாராக இருக்க, சட்டென நான் உள்ளே புகுந்து கதவை சாத்தினேன்.

''யாருடா நீங்க எல்லாம்?. நான் போலீஸைக் கூப்பிடுவேன்'' என்று அடிபட்டவன் மூக்கைப் பிடித்தபடி கத்தினான். அவன் கையிடுக்கிலிருந்து ரத்தம் கீழே சிந்திக் கொண்டிருந்தது. குண்டு பெண்மணிகள அவனை சுற்றி பாதுகாப்பாய் நிற்பது போல் நின்றபடி காரே பூரே என்று ஹிந்தியில் கத்திக்

கொண்டிருந்தார்கள். அடிக்கடி அவர்கள் சொன்ன வார்த்தை ‘சூத்தியா’’. அதற்கு அர்த்தம் தெரியவில்லை.

‘‘ஆ.. கூப்பிடு போலீஸைக் கூப்பிடு.. என்கிட்ட காசை வாங்கி ஏமாத்திட்டு போலீஸை கூப்பிடுவீங்களோ? கூப்பிடுறா?’’

இப்போது மூக்கு உடைந்தவனுக்கு புரிந்துவிட்டது. சட்டென சுதாரித்து, சுற்றி நின்றிருந்தவர்களை பார்த்து ‘‘நோ.. பராப்ளம்.. யூ கேரி ஆன்.. கேரி ஆன். மை ஓல்ட் ப்ரெண்ட்.. சாரி.. யூ கேரி ஆன்’’ என்று சொல்லி அவர்களை அறைக்குள் அனுப்பிவிட்டு, டேபிளின் மேல் இருந்த டிஷ்யூ பேப்பரை எடுத்து முகத்தை துடைத்துக் கொண்டு ‘‘சரி. இப்ப என்ன செய்யணுங்கிறீங்க?’’ என்றான்.

என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போனவன் சிரித்தான். ‘‘வேறென்னா? எதுக்கு பணம் கட்டினமோ? அதுக்கு ஏற்பாடு செய். எங்களுக்கு ஒண்ணுமில்லை. இப்படியே நீ எங்களை போலீஸுக்கு பிடிச்சி கொடுத்தாலும் பரவாயில்லை. என்ன விஷயம்னு சொன்னா உனக்குத்தான் ப்ரச்சனை. எங்களுக்கு தேவையானதை செஞ்சியானா உனக்கும் ப்ரச்சனையில்லை எங்களுக்கும் பிரச்சனையில்லை.’’

மூக்கு உடைந்தவன் யோசித்தான். ’’தோ.. பாரு.. நீங்க நினைக்கிறாப் போல அவ்வளவு ஈஸி இல்ல இந்த வேலை. ரொம்பக் கஷ்டம். உங்க கற்பனையில இருக்கிறா போல இருக்காது. யோசிக்கங்க.. அப்புறம் இதுக்குன்னு வந்திட்டியானா, நாங்க சொல்றபடி கேட்டியானாதான் தொடர்ந்து உங்களுக்கு வேலை தருவேன். இல்லை.. என்னை ஏதும் சொல்லகூடாது.’’

பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ‘‘என்ன பாக்குறீங்க? நான் சொல்றது புரியுதா?’’ என்றபடி ‘‘மேடம்’’ என்று உள் ரூமைப் பார்த்து அழைத்தான். சண்டையின் போது வெளி வந்த அந்த ரெண்டு குண்டுப் பெண்களில் ஒருத்தி வெளியே வர, அவளிடம் எங்களைக் காட்டி, சைகையால் அவளைப் பார்த்தான். அப்பெண் ஏற இறங்க எங்களைப் பார்த்து ‘‘தோனோ பீ..‘‘ என்று இழுக்க, மூக்குடைந்தவன் ‘‘நை..நை.’’ என்று சொல்லி உள்ளிருந்த இன்னொரு பெண்ணையும் அழைக்க, அவளும் முதல் பெண்ணின் அதே ரியாக்ஷனில் எங்களை பார்க்க, முதல் முறையாய் கூச்சமாயிருந்த்து.

முதல் பெண் என்னையும், இரண்டாவது பெண் புது நண்பனையும் அழைக்க, முதல் முறையாய் என் வாழ்க்கையில் ஒரு பெண்ணை சல்லாபிக்கப் போகிறேன் என்ற சந்தோஷத்தைவிட, இப்படி ஒரு குண்டு ஆண்டியுடன் போகிறேனே என்று வருத்தம்தான் ஏற்பட்டது.

7.ஷர்மி

நான் வயதுக்கு வந்த விழாவிற்கு பிறகு அம்மா என்னிடம் வந்து ‘‘இதபாரு பேபி. இனிமே பாய்ஸ் கூடல்லாம் ஜாக்கிரதையா பழகணும் என்ன? தனியா எங்கியாச்சும் கூப்பிட்டாங்கன்னா போகக்கூடாது. என்ன புரியுதா?’’ என்றாள். ஆனால் எனக்கு புரியவில்லை. ஆனால் அவள் இம்மாதிரி என்னிடம் உட்கார்ந்து பேசி வெகு நாளாகிவிட்டது.

‘‘யாராவது உன் உடம்பை டச் பண்ணி பேசுனா, உனக்கு கம்பர்டபிளா இல்லாட்டி, என் கிட்ட சொல்லு. நீ தனியா இருக்கிறப்போ அப்படியாராச்சும் நடந்தாங்கன்னா அவங்க கிட்டயிருந்து விலகி வந்திரு.’’ என்றாள். டிரைவர் சுந்தரத்தைப் பற்றி சொல்லலாமா? என்று யோசித்தேன். சொல்லவில்லை.

மீண்டும் ஸ்கூல் போன போது கூடப் படிக்கும் எல்லோரும் என்னையே பார்ப்பது போலிருந்த்து. முக்கியமாய் ஆண்கள். என் பிஸிக்ஸ் மிஸ் என்னைப் பார்த்து ‘‘எப்படியிருக்கே?’’ என்று விசாரித்துவிட்டு, ‘‘சட்னு இன்னும் அழகாயிட்டா பாருங்க’’ என்று மேத்ஸ் மிஸ்ஸிடம் சொல்லியது எனக்கு மேலும் வெட்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

அதன் பிறகு நான் என்னையே கண்ணாடியில் பார்ப்பது அதிகமானது. என்னுடைய முகத்தில் அவர்கள் சொல்லியது போல ஒரு பளபளப்பு ஏறித்தான் இருந்தது. கன்னங்கள் எல்லாம் ரூஜ் தடவியதைப் போல சற்றே சிகப்பாக பளபளத்தது. இடுப்பு லேசாய் அகண்டு நேராக நின்று கண்ணாடியில் பார்க்கும் போது தடாலென அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. இன்ச் டேப் வைத்து அளந்தபின் தான் கொஞ்சம் அசுவாசமடைந்தேன். மார்பகங்கள் இன்னும் பெரிதாய் திம்மென நெஞ்சில் கட்டி வைத்த பந்து போல இருந்ததை என்னாலேயே ரசிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. சில நேரங்களில் குளித்துவிட்டு டவலைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணாடியின் முன் சட்டென எல்லாவற்றையும் திறந்து

நொடியில் தெரியும் நிர்வாணத்தை ரசிப்பதை என்னாலேயே கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

ஸ்கூலில் கிட்டத்தட்ட ராஜகுமாரியைப் போலவே என்னைப் பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள். மற்ற பெண்கள் தங்களிடம் வந்து பேசமாட்டானா? என்று ஏங்கிய அர்ஜுன் என் பின்னால் அலைந்தது எனக்குள் ஒரு ஆணவத்தை ஏற்படுத்தியது. அவனை அலையவைக்க என்ன என்ன வழி என்று யோசிப்பதே ஒரு பொழுது போக்காய் ஆனது. அர்ஜுன் அதற்கெல்லாம் சளைக்கவேயில்லை. விடாமல் துரத்தினான். எவ்வளவு இன்ஸெல்ட் செய்தாலும் அடிபட்ட பார்வையுடன் என்னையே சுற்றி வந்தான். சில சமயம் பாவமாய் இருந்தது.

அர்ஜுனை அப்படி டீஸ் செய்வது என் தோழிகளிடையே என்னைப் பற்றிய ஒரு மதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அவனுக்காக எதை வேண்டுமானாலும் செய்ய நிறைய பேர் காத்திருந்தார்கள். ஆனால் எல்லாவற்றுக்கும் ஒர் எல்லை இருக்கும் என்பது என் நெருங்கிய தோழி ரேஷ்மாவின் பிறந்தநாள் அன்று தெரிந்தது.

8. நான்

அந்த குண்டுப் பெண்மணி உள்ளே சென்றதும் என்னை ஏற இறங்க பார்த்தாள். ஆள் தான் குண்டாக இருந்தாளே தவிர முகம் பிரபல நடிகையின் குழந்தைத்தனமான முகம் போல இருந்தது.

அவளின் கண்களில் ஒரு விதமான ஆர்வமும் பரபரப்பும் சேர்ந்து பளபளப்பாயிருந்தது. சட்டென என்னை இழுத்து அவளின் பரந்த மார்பில் முகத்தை வைத்து அழுத்தினாள். எனக்கு மூச்சு முட்டியது. திணறியது புரிந்து, அப்படியே என் முகத்தை கைகளில் ஏந்தி என் உதடுகளை கவ்வி முத்தமிட ஆரம்பித்தாள். அவளின் கைகள் பரபரவென இயக்கி, பெல்ட்டை கழட்டி, பேண்டை விடுவித்து, உள்ளாடையையும் கீழ் இழுத்துவிட்டு, உதட்டை விடுத்து, டீசர்டையும் கழட்டி சடுதியில் என்னை நிர்வாணமாக்கினாள். பெருமூச்சுடன் என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தபடி அவளின் உடைகளையும் கழட்டினாள். சட்டென பளிரென அவளின் மொழு, மொழு சிவந்த உடல் என்னை வெறி கொள்ள வைத்தது. திடீரென அவள் மேல் பாய்ந்தேன். அவள் அதை எதிர்ப்பார்த்தவளாய் இருந்தால் போலிருக்கிறது. “அஹிஸ்தா.. அஹிஸ்தா” என்றபடி அப்படியே கட்டிலில் சாய்ந்து என்னை அவள் மேல் இயக்க விட்டாள். எனக்கு அவள் சொன்னதன் அர்த்தம் புரியாவிட்டாலும், வீட்டில் நாய்கள் பாசத்துடன் தோள் மேல் கால் வைத்து விளையாடும் போது தடவிக் கொடுத்து விடுவார்களே அந்த உணர்வு எனக்கு தோன்றியது.

அதன் பிறகு நடந்ததெல்லாம் மின்னல் வேகம். என்னுடைய பல நாள் கற்பனைகள் எல்லாம் நிஜத்தில் சற்றே குண்டாக இருக்க, நிர்வாணமான உடலின் சூடும், காணாததை கண்ட வேகமும், என்னை மேலும் வெறி கொண்டு பரபரக்க வைக்க, என் வேகத்திற்கு ஈடாக அவளின் ஒத்துழைப்பும்

சூட்டை ஏற்றிக் கொடுக்க, எரிமலைக் குழம்பாய் தகித்து, வெடித்து வீழ்ந்தேன்.

அவளின் கண்களில் இன்னும் பளபளப்பு கூடியிருக்க, என்னை இழுத்து வைத்து முத்தமிட ஆரம்பித்தாள். எனக்கு சோர்வாக இருந்தது. அவளின் அணைப்பிலிருந்து விலகிப் போக முற்பட்டேன். மேலும் இறுக்கி அணைத்தாள். அவளது அணைப்பில் ஒரு விதமன வெறியிருந்தது. நான் போராடி விலகி அவளை பார்த்து “என்ன?” என்றேன்.

“ஆவோ” என்றாள் ஹஸ்கியாய். அவளின் குரலில் கெஞ்சலிருந்தது.

எனக்குள் சுரத்தேயில்லை. இருந்தாலும் அவளின் கெஞ்சல் என்னை அவளின் பாலிழுத்தது. முதல் முறை இருந்த ஆர்வம் இப்போது சுத்தமாய் வடிந்து போயிருக்க, அவளின் ஒவ்வொரு செய்கையும் என்னை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் சூடேற்றி கொண்டிருக்க, அவளின் கைகள் என் உடல் முழுவதும் பரவி தடவி கொடுக்க, உதடுகளால் உடல் முழுவதும் முத்தம் கொடுத்து என் உணர்வுகளை சூடேற்றியபடியே என்னை தயார்படுத்த, மெல்ல அவளின் பொம்மையானேன்.

இது என் முதல் அனுபவம். அதனால் அவள் என்னை இழுத்த இழுப்புக்கெல்லாம் வளைந்து கொடுக்க முடிந்தது. முதல் முறை என்னிடமிருந்த வேகத்தைவிட அவளிடம் அதிகமாய் இப்போது இருந்தது. என்னையும் இயக்கி, அவளே இயங்கி முடித்து, சரிந்து படுத்தபோது அவளும் வியர்த்திருந்தாள். கொஞ்ச நேரம் எதுவும் பேசாமல் படுத்திருந்தோம். உடையோடு பார்த்த போது இருந்த கிறக்கம் இப்போது முழு நிர்வாணமாய் அருகருகே படுத்திருந்த போது இல்லவேயில்லை.

அவளது அக்குள் வியர்வையிலிருந்து செண்டும் வியர்வையுமாய் கலந்த வாடை வந்தது. ”சிகரெட் பிடிப்பாயா?” என்றாள். தலையாட்டினேன். ஒரு வெளிநாட்டு சிகரெட் பாக்கெட் ஒன்றிலிருந்து சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தாள். எனக்கு என்பதை போல அவளைப் பார்த்தேன். சிரித்தாள். “உனக்கும் சேர்த்துதான் இது” என்றாள். ஆளுக்கு பாதி என்கிறாளோ என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது சிகரெட்டை பற்ற வைத்து புகையை உள்ளுக்குள் இழுத்து, வாய் மூடி என்னருக்கில் வந்து என் வாயை அவளின்

வாயால் மூடி, புகையை உள்ளே விட, நான் பழக்க தோஷத்தில் உள்ளே இழுத்தேன். காட்டமான சிகரெட் புகை என்னுள் பரவியது.'

இது ஒரு விதமான் கிரக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. புகையை என்னுள் அவள் விடும்போது அவளது மார்புகளை என்மேல் பரத்தி அழுத்தி, முழுவதுமாய் என் மேல் படர்ந்து உதட்டை கவ்வி, நாவால் என் வாய் திறக்க வைத்து புகையை என்னுள் விடும் போது, உள்ளுக்குள் போதையாய் இருந்தது. மீண்டுமொரு செயலுக்கு என்னை தயார் செய்கிறாள் என்று புரிந்த போது அலுப்பாகவே இருந்தது. ''கொஞ்ச நேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாமே?'' என்றேன்.

அவள் சிரித்தாள். ‘‘ஆச்சர்யமாக இருக்கிறது. இதைத்தான் யாரும் செய்ய மாட்டேன் என்கிறார்கள். காரியம் முடிந்தவுடன் காசை வாங்கிக் கொண்டு ஓடுவதையே வழக்கமாக கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்குத்தான் உன் மாதிரியான புது சரக்கை கேட்பேன். உன் பெயர் என்ன?'' என்றாள்.

சொன்னேன். ஆங்கிலத்திலேயே பேசினாள். உடலில் பொட்டுத்துணியில்லாமல் ஒரு பெண் பக்கத்தில் படுத்தபடி பேசுவதை பார்க்கும் போது ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது. அவளின் பெருத்த உடலை ஒருக்களித்து என் பக்கமாய் பார்த்தபடி பேசினாள்.

‘‘நான் அழகாய் இல்லையா?.''

எனக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. குண்டாக இருப்பது குறையில்லை என்றால் நிச்சயம் நல்ல அழகிதான். ‘‘ம்'' என்றேன்.

''நான் என் புருஷனுக்கு சலித்துவிட்டேன். என்னை விட ஒரு சப்பை மூஞ்சிக்காரியை நக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். மாதர்சோத்.. நான் அசிங்கமாம். நானும் இடுப்பில் பிடிக்க சதையில்லாமல், இரண்டு கைகளுக்கு அடக்கமான முலையுடன் தானே இருந்தேன். அவனுடன் படுத்து குடும்பம் நடத்தி, ஒரு பிள்ளை பெற்றவுடன் தான் இந்த உடம்பு. எட்டு வயதில் ஒரு பையன் இருக்கிறான். அவன் என்னை தொட்டே நான்கைந்து வருடமாகிறது. எனக்கு செக்ஸ் தேவை. ஒரு கல்யாணம் செய்து குழந்தை பெற்றுவிட்டால் கார்க் வைத்து அடைத்துக் கொள்ள வேண்டுமா? என்ன? நான் இன்றைக்கு சந்தோஷமாய் இருக்கிறேன். ஒரு வகையில் அவனை பழிவாங்கும் சந்தோஷம். இன்னொரு விதத்தில் உன்னைப் போன்ற இளைஞர்களிடம்

இருக்கும் வேகம் என்னை, எனக்கே புதுசாய் திரும்ப கொடுக்கிறது. இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு ரொம்பவும் ப்ரெஷ்ஷாக இருப்பேன். இன்னொரு ரவுண்ட் முடிந்தால்..“ என்று என்னைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினாள்.

எனக்கு அவளை பார்க்க ஒரு மாதிரியாய் இருந்த்து. அவளை எப்படியாவது திருப்தி படுத்த வேண்டும் என்ற ஒரு ஆசை என்னுள் எழுந்தது. அவளை பார்த்து வா என்றேன். இம்முறை அவளை நான் முத்தமிட்டேன். அவளுடய முழு உதட்டையும் என்னுள் இழுத்து முத்தமிட, முகமெல்லாம் சிவந்தாள். அவளின் வெட்கம் எனக்கு மேலும் உற்சாகத்தை கூட்ட, அவள் என்னுடய உற்சாகத்தை ஒரு முனைபடுத்த தன் வாயை உபயோகித்தாள். பிறகு அந்த ஏசி அறையில் வெறும் கட்டிலின் இயக்க சத்தம் மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அவள் கிளம்பும் போது என்னை இழுத்து அணைத்து ஒரு முத்தத்தையும் கையில் இரண்டாயிரம் ரூபாய் நோட்டையும், அவள் கொண்டு வந்திருந்த வெளிநாட்டு சிகரெட் பாக்கெட்டையும் கொடுத்துவிட்டு போனாள்.

ரூமை விட்டு வெளியே வந்தேன். யாருமில்லை. அவள் கொடுத்த சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். ஆழமாய் உள்ளுக்குள் இழுத்தேன். கொஞ்சம் காட்டமாய் நெஞ்சுக்குள் பக்கென பரவி விரிந்தது. மூக்குடைந்தவன் இன்னொரு அரையிலிருந்து வந்தான். என்னை பார்த்து சிநேகமாய் சிரித்தான். “என்னா பாஸ்.. என்ஜாயிடா?” என்று கேட்டுவிட்டு, பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு ஐந்தாயிரம் ரூபாயை எடுத்துக் கொடுத்தான். நான் அந்தப் பணத்தையே கையில் வைத்து பார்த்தேன்.

”என்ன பாக்குற... முத டைமுக்கு இதுவே ஜாஸ்தி.. இதுல எல்லாம் பொண்ணுங்களுக்குத்தான் புதுசுன்னா தனி ரேட் நமக்கெல்லாம் ஒரே ரேட்டுதான்.” என்றான். நான் அவனை பார்த்து மீண்டும் சிரித்தேன். பணத்தை பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு, “ஓகே பாஸ்.. உங்க பேரை கேக்க மறந்திட்டேன்.?”

”யாதவ்” என்றான்.

அப்போது இன்னொரு அறையிலிருந்து கூட வந்த நண்பனை கூட்டிக் கொண்டு போனவள் வெளியே வந்தாள். உள்ளே ஏதுமே நடக்கவில்லை என்பதைப்

போல ப்ரெஷ்ஷாக இருந்தாள். யாதவை தனியே கூப்பிட்டு பணத்தைக் கொடுத்தாள். கிட்டத்தட்ட பத்தாயிரம் ரூபாய்களுக்கு மேல் தான் இருக்கும். செம கமிஷன் அடிக்கிறான் என்று தோன்றியது. போகும் போது என்னை பார்த்தபடியே சென்றாள். கதவை சார்த்தும் முன் ''யாதவ் நெக்ஸ்ட் டைம் திஸ் கை'' என்று சொல்லிவிட்டு சென்றாள்.

என்னை இங்கே அழைத்து கொண்டு வந்த நண்பன் வெளியே வந்தான். யாதவ் அவனுக்கு அதே ஐந்தாயிரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, ''வேலை வரும் போது சொல்கிறேன்'' என்றான். ஏதும் பேசாமல் நானும் அவனும் கிளம்பி வெளியே வந்தோம். ''டீ சாப்பிடலாமா?'' என்றேன். தலையாட்டினான். சூடான டீயை வாயில் வைத்தும்''ஸ்ஸ்ஸ்ஸ் ஆ'' என்று முகம் சுளித்தான். ''என்ன என்றேன். ''ஷேவ் பண்ணி முடி முளைச்சு முள்ளா நிக்கிது வாயை வச்சி தேய்ச்சிட்டே இருந்தா.. இரண்டு மணி நேரம். உதடெல்லாம் பொத்திருச்சு'' என்றான். நான் அவன் சொன்னது சிரித்தேன். ஒரு கணம் என்னை குழப்பமாய் பார்த்துவிட்டு அவனும் சிரித்தான். பேர் கேட்டேன். செந்தில் என்றான். '' வா.. இன்னைக்கு உனக்கு நான் பார்ட்டி தர்றேன்'' என்றேன்.

ஏற்கனவே இருட்டியிருந்தது. பக்கத்திலிருந்த டாஸ்மாக் ஏசி பாரில் அமர்ந்து ஆளுக்கொரு பீர் ஆர்டர் செய்தோம். இருவரும் ஏதும் பேசாமல் இருந்தோம். பீர் வந்தவுடன் கடகடவென குடிக்க ஆரம்பித்ததும், ''மூச்சு முட்ட ஆரம்பிச்சி அப்படியே செத்துருவோமோன்னு ஆயிருச்சு'' என்றான் செந்தில். முகத்தை அப்படியே தலையை பிடித்து அழுத்துக் கொண்டாளாம். அந்த விதத்தில் நம்ம ஆள் கொஞ்சம் சாப்ட் தான் என்றேன். இப்படி பேசிக் கொண்டே ஆளுக்கு மூன்று பாட்டில் பீராகிவிட, போதையுடன் வெளியே வந்து எங்களுடய செல் நம்பரகளை மாற்றிக் கொண்டு கிளம்பினேன். ஆட்டோ ஒன்றை பிடித்து வீட்டு அட்ரஸை சொன்னேன். ''வாங்கணும் ஒரு நாள் அந்த யமாஹா வாங்கணும்'' என்று மனதுள் சொல்லிக் கொண்டேன். ஆட்டோ டிரைவர் ''என்னா தம்பி... எதுனாச்சு சொன்னியா?'' என்று திரும்பி கேட்டான். நான் போதையுடன் அவனை பார்த்து ''இல்லை என்று சொல்லி மீண்டும் ஒரு சிகரட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். ஒரே நாளில் பாக்கெட்டில் ஏழாயிரம் ரூபாய் என்று நினைக்கும் போது ஒரு மாதிரி திமிராய், கெத்தாய்

இருந்தது. நிஜமாகவே ‘ஓத்து’ சம்பாதித்தது என்று நினைக்கும் போது சிரிப்பாய் வந்தது.

வீட்டின் முன் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கி மேலே பத்து ரூபாய் போட்டுக் கொடுத்தேன். ‘‘தாங்ஸ் சார்’’ என்றான். ஒரு மாதிரி மிதப்பாய் இருந்த்து. மாடிக்கு ஏறி காலிங் பெல் அடிதேன். அக்கா தூக்க கலக்கத்தில் கதவை திறந்தாள். என்னிடமிருந்து வந்த பீர் நெடியை ஒரு நொடி வாசம் பிடித்து முகம் சுளித்தாள். பாக்கெட்டிலிருந்து காசை எடுத்து அதிலிருந்து மூவாயிரம் ரூபாயை கையில் திணித்து, ’’இனிமே காசு ஏதுனாச்சும் வேணுமின்னா என்னைக் கேளூ’’ என்றபடி உடை களைந்து லுங்கிக்கு மாறி, கட்டிலில் அப்படியே வீழ்ந்தேன். போதை என்னை கிறங்கடித்த்து. அக்கா என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். என் வானத்தில் வாணவேடிக்கை சத்தமில்லாமல் வெடித்துக் கொண்டிருந்தது.

9. ஷர்மி

ரேஷ்மாவின் ஒவ்வொரு பிறந்தநாள் பார்ட்டியும் எனக்கு வேறுவிதமான அனுபவத்தை கொடுக்கும். ஆனால் நான் வயதுக்கு வந்த பிறகு கடந்த மூன்று ஆண்டுகளில் இல்லாத ஒரு அனுபவம் இன்றைக்கு கிடைக்கும் என்று எதிர்பாக்கவில்லை. வழக்கம் போல வீடே கோலாகலமாயிருந்தது. ரேஷ்மாவின் அப்பா கோடீஸ்வரர். க்ரானைட் பிஸினெஸ். வெள்ளுடை சிப்பந்திகள் வீட்டின் மொட்டை மாடியில் இனிப்புகளையும், குளிர்பானங்களையும் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க, பள்ளியில் நேரடியாய் நின்று பேசத் தயங்கும் பையன்களும் பெண்களும், மிக அந்யோன்யமாய் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனித்தனியே ஜோடியாய் இருந்ததை வைத்தே அவர்களின் நெருக்கத்தை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தனர். வந்திருந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் பணக்கார குடும்ப வாரிசுகள். ஃபல்குனி பதக்கின் ‘‘யாத் பியாகி ஆனே லகே’’ பாடிக் கொண்டிருந்தது.

ரேஷ்மாவின் அம்மா எல்லாரையும் மிகையாய் அணைத்து அணைத்து பேசினாள். பத்து நிமிஷத்துக்கொரு முறை ‘‘ச்சோ..ஸ்வீட்’’ என்றாள். அங்கிருந்தவர்களை விட குழந்தைத்தனமாய் பேசினாள்.

அர்ஜுன் நான்கைந்து நண்பர்களுடன் இருந்தாலும் என்னையே குறுகுறுவென பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். என் முதுகெல்லாம் சுட்டது. ஒவ்வொரு வருடமும் இப்படித்தான். பள்ளியில், பார்ட்டியில், காரிடாரில் என்று மூன்று வருஷமாய் நான் போகுமிடமெல்லாம் பின்னால் நிற்பான். சட்டென திரும்பினால் ஒரு மாதிரி சோகமாய் முகத்தை வைத்து சிரிப்பான். அவன் அப்படி அலைய வைப்பது எனக்கு மேலும் சந்தோஷமாய் இருக்கும். ரேஷ்மா அவனுக்காக ஒவ்வொரு முறையும் வருத்தப்படுவாள்.

’’நீ அவனை ரொம்பத்தான் டீஸ் செய்யறே’’

‘‘‘உனக்கு பெரிய அழகின்னு நினைப்பு’’

“அவனுக்கு பின்னாடி இத்தனை பேரு சுத்தறோம் அவன் கண்ணுக்கு யாரும் தெரிய மாட்டேங்குறாங்க உன்னைத்தவிர?”

“அப்படி என்னதான் இருக்கோ உன்கிட்ட?”

இம்மாதிரி பேச்சுக்கள் எல்லாம் எனக்கு என் அழகின் மேல் கர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. அது அலட்டலான ஒரு மிதப்பை கொடுத்தது. அந்த மிதப்பு அவனை மேலும் அலைய வைக்கத் தூண்டியது. இந்த மூன்று வருடங்கள் என்னை நான் கண்ணாடியில் பார்க்கும் நேரங்கள் அதிகமாயின. என் உடலின் வளைவுகளைப் பார்த்து நானே பிரமிக்க ஆரம்பித்தேன்.

இன்றும் அப்படித்தான் அதே சில பையன்கள் ரகசியமாய் குசுகுசுவென பேசிக் கொண்டார்கள். அவர்களின் பேச்சில், பார்வையில், சதியிருந்தது. திடீர் திடீரென மாயமாய் மறைந்தார்கள். திடீரென முளைத்தார்கள். அப்படி திரும்ப வரும் போது அவர்களின் பார்வையில் கொஞ்சம் பளபளப்பு ஏறியிருந்தது.

இன்னும் பத்து வயது பெண்ணிற்கான பர்த்டே பார்ட்டி போலவே “டம்ப்ஷராப்” எல்லாம் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். வீட்டிற்கு வந்திருந்த சிறுவர்களுடன் ரேஷ்மாவின் அம்மா கோஆர்டினேட் செய்து விளையாடிக் கொண்டிருக்க, வந்திருந்தவர்கள் தம் தம் ஜோடிகளின் தோள்களின் மேல் கை போட்டு, எத்தேசையாய் படுவது போல் மார்பகங்களில் கை வைத்தார்கள். இதை தெரிந்தே ஒரு விதமான பெருமிதத்துடன் பெண்களும் தட்டிவிட்டுக் கொண்டேயிருந்தார்கள். எனக்கு அவர்களின் நாடகம் போரடித்தது. இன்றைக்குள் அந்தப் பெண்கள் அவர்களை அனுமதித்து விடுவார்கள் என்றே தோன்றியது. தூரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது என்னால் இந்த விழாவில் கலந்து கொண்டிருப்பது போலவே தோன்றவில்லை. எல்லாமே மிகையாய் தெரிந்தது. கூட்டத்திலிருந்து விலகி மெல்ல ஒவ்வொரு அறையாய் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். நிறைய அறைகளில் ஆளேயில்லாமல், கட்டிலும் மெத்தையும் பளிச்சென போட்டு வைத்திருந்தார்கள். நிறைய கூல்டிரிக்ஸ் குடித்திருந்ததால் அடி வயிற்றை முட்டியது. அங்கிருந்த அறையினுள் இருந்த அட்டாச்ட் பாத்ரூமில் நுழைந்து வெளி வந்த போது, வாசலில் அர்ஜூன் நின்றிருந்தான். எனக்கு திடுக்கென தூக்கி வாரிப் போட்டது. அந்த இடத்தில்

அதுவும் கதவை திறந்த்தும் நேரே ஒரு உருவத்தை எதிர்பார்க்கவில்லை. சமாளித்து “என்ன?” என்றேன்.

“உன் கிட்ட பேசணும்”

“என்ன பேசணும். அங்கேயே பேச வேண்டியதுதானே? அதுக்காக யூரினல் வரைக்கும் வருவியா?”

“சாரி.. எல்லாருக்கும் முன்னே பேசி ஏதாவது அவமானப் படுத்திடுவியோன்னு பயம்.”

“அதான் தெரியுதுல்ல.. அப்புறம் என்ன?” என்று அவனை விட்டு நகர்ந்த போது, சட்டென கையை பிடித்திழுத்து, , சுவர்றோடு வைத்து என்னை அழுத்தி என்னை மூர்கமாய் முத்தமிட்டான். அந்த செயலை நான் அவனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லை. நேராக உதட்டில் முத்தமிடாமல் கன்னம், கழுத்து என்று பற்களால் கடித்து, கடைசியாய் உதட்டை கவ்வி அப்படியே உள்ளுக்குள் உறிஞ்சினான். வலி உச்சத்தில் ஏற நான் கத்தியது அவனின் வாய்க்குள்ளேயே எதிரொலியாய் எனக்கு கேட்டது. ஒரு கையால் என் கழுத்தின் பின்பக்கத்திலிருந்து அவன் பால் முகத்தை அழுத்த, தன் உடலால் சுவற்றில் அழுத்தி, இன்னொரு கையால் என் மார்புகளை வெறி கொண்டு கசக்கினான். எனக்கு வலியாய் இருந்தது. என் உடைகளை அப்படியே தூக்கி, பேண்டீஸின் உள்ளே கையைவிட்டு என் குறியை கசக்கினான். எனக்கு வலி உயிர் போய்விட்டது. சட்டென அவன் கிறங்கியிருந்த நேரத்தில் அவனின் குறியில் ஓங்கி என் முழங்காலால் ஒரு எத்து எத்தி, அவனை தள்ளிவிட்டேன். “ஹெல்ப் மீ.. ரேஷமா.. கார்த்திக்” என்று கத்தினேன். பெரும் வலியுடன் தன் குறியை பிடித்தபடி யாரும் வருவதற்குள் அர்ஜுன் வெளியே ஓடினான். எதிரே வந்தவர்களை பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாமல் தள்ளிக் கொண்டு போவதையும், என் நிலையையும் பார்த்து அதிர்ச்சியானார்கள். எனக்கு திடீரென அழுகை முட்ட, அப்படியே சரிந்து ஓவென அழ ஆரம்பித்தேன்.

10.நான்

அந்த முதல் நாள் அனுபவத்திற்கு பிறகு நானும் செந்திலும் மிக நெருக்கமாகிவிட்டோம். கையில் இருந்த காசையெல்லாம் சினிமாவுக்கும், தண்ணிக்குமாகவே செலவாகிவிட, மீண்டும் காசுக்கு என்ன செய்வது? என்ற யோசனையே ஒரு விதத்தில் டார்ச்சரை கொடுத்தது. முதல் அனுபவம் இருவருக்குமே கற்பனையை மீறிய விஷயமாய் இருந்ததால் அடுத்த வாய்ப்புக்கான ஏக்கம் உள்ளுக்குள் இருக்கத்தான் செய்தது. அடுத்த ஒரு வாரத்திற்கு அங்கிருந்து போன் வரவில்லை. கூப்பிடலாமா என்று தோன்றிய போதெல்லாம் அவனே கூப்பிடுகிறேன் என்று சொன்னது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அக்கா என்னிடம் நடமாடும் பண விஷயத்தை மோப்பம் பிடித்ததிலிருந்து என்னை மரியாதையாய் கவனிக்க ஆரம்பித்திருந்தாள். நைட் அடித்த சரக்கினால் காலையில் எழுந்திருக்க லேட்டாகும். ஆனால் எழுந்திருக்கும் போது சரியாய் அவள் போன் வரும் டிபன் செய்து வைத்திருப்பதாகவும் சாப்பிட்டு போகும் படியாகவும் சொல்வாள். இதெல்லாம் புதுசு எனக்கு. தினம் அவள் எனக்கு போன் செய்யும் போது மனசுக்குள் சிரித்துக் கொள்வேன். இந்த வாரத்தில் இரண்டு முறை ஐந்நூறு ரூபாயாக பணம் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டாள். என்னிடம் பணம் கேட்கும் சமயங்களில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அமைதியாய் ஒரு சில நிமிடங்கள் எதுவும் பேசாமல் என் கையை பிடித்துக் கொண்டோ, அல்லது தலையை வருடியோ பேசியபடி கேட்பது எனக்கு பிடித்திருந்தது. என்றோ இறந்த அம்மாவின் கை. அதற்காகவே கொடுத்து விடுவேன். இவளின் இந்த அதரவான தடவலுக்காக இன்னும் சம்பாதிக்க வேண்டும் என்று தோன்றியது.

யாதவ் போன் செய்தான் உடன் வரும்படி. செல்வத்திற்கு போன் செய்து சொன்னேன். அவனுக்கு ஏதுவும் வரவில்லை என்றான். அவனையும் என்னுடன் வரச் சொன்னேன். மீண்டும் அதே நுங்கம்பாக்கம் ப்ளாட். வெளியிலிருந்து ஒரு

முறை யாதவின் நம்பருக்கு போன் அடித்து நான்கு ரிங் போனதும் கட் செய்துவிட்டு, மூன்று முறை கதவை தட்டினேன். அப்படித்தான் செய்யச் சொல்லியிருந்தான். ஒரிரு நிமிடங்களுக்கு பிறகு கதவை திறந்தான். உடன் வந்த செந்திலைப் பார்த்ததும் அவன் முகம் சுருங்கியது. ஏதும் பேசாமல் கதவை முழுதாய் திறந்து எங்களை உள்ளே விட்டு உடன் கதவை சாத்தினான்.

“நான் சொல்லாமல் இனிமே யாரையும்.. யாரையும்.. செல்வம் உள்பட கூட்டி கொண்டு வராதே..” என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனான். அவன் வெளியே வரும் போது உடன் நான் முதல் முறை சென்ற குண்டுப் பெண்மணி வந்தாள். எனக்கு அய்யோ இவளே இன்னொரு முறையா? என்று வெறுத்துப் போன போது, அவள் செல்வத்தைப் பார்த்து சிரித்தாள். செல்வத்தின் முகம் லேசாய் சுவாரஸ்யம் இழந்தது. நான் நமுட்டு சிரிப்பை சிரித்துக் கொண்டே செல்வத்தின் காதில் ‘எனஜாய்” என்றேன். அவன் முறைத்தான். யாதவ் செல்வத்திடம் அவளுடன் போ என்பது போல சைகை காட்டிவிட்டு, அவன் பாக்கெட்டிலிருந்து ஒரு பேப்பரை எடுத்துக் கொடுத்தான். அதில் ஒரு விலாசமும், போன் நம்பரும் இருந்த்து.

“உனக்கு சோழா ஓட்டல் தெரியும் தானே..?”

”ம்.. நன்றாக தெரியும்.”

”தென் ஓகே.. சரியாய் இரவு மணி ஒன்பதுக்கு போய் சோழாவுக்கு பக்கத்திலிருக்கும் ரஷ்யன் கல்சுரல் அகாடமியின் வாசலில் நில். அரை மணி நேரத்திற்குள் உனக்கு போன் வரும். அவள் பெயர் அஞ்சனா. அவளின் கார் நம்பர் .... மிகப் பெரிய இடம். வழக்கமாய் அசோக் தான் இதற்கெல்லாம் தாங்குவான். நீதானே ஆள் கூட்டிக் கொண்டு வந்து நின்றவன். உன் ’தாக்கத்” என்ன என்று இன்றைக்கு தெரிந்துவிடும்.” என்று என்னைப் பார்த்து சிரித்தான். அதில் ஒரு விதமான குரூரம் தெரிந்தது.

நான் ஏதும் பேசாமல் அந்தப் பேப்பரை எடுத்து பாக்கெட்டி வைத்துக் கொண்டேன். செல்வம் ருமிற்கு போயிருந்தான். எனக்குள் அவளுடைய போனவார நிர்வாணம் ஓடியது. சிரித்துக் கொண்டேன். பஸ்ஸ்டாண்டிற்கு வந்த போது பஸ் வரவேயில்லை. மணி எட்டாயிருந்தது. பாக்கெட்டிலிருந்து கிங்ஸை

எடுத்து பற்ற வைத்தேன். புகையை ஆழ உள்ளுக்குள் உறிஞ்சும் போது குண்டுப் பெண்ணின் மார்பகங்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. பஸ் வராததால் ஸ்டாப்பில் கும்பல் ஏறிக் கொண்டிருந்தது. சட்டென கைதட்டி ஓர் ஆட்டோவை அழைத்து உள்ளேறி ‘‘சோழா’’ என்றேன். அவன் ஏதும் பேசாமல் வண்டியை விட்டான். யாதவ் சொன்ன அசோக்கையும் அஞ்சனாவைப் பற்றிய கற்பனை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

மழை லேசாக தூற ஆரம்பித்திருந்தது. ஆட்டோவினுள் சாரல் அடித்தது. அடுத்த பத்து நிமிடங்களில் சென்னையில் மூச்சு முட்டும் ட்ராபிக்கில் உட்புகுந்து பிதுங்கி வழிந்து சோழாவின் முன் நிறுத்தினான். சோழா ஓட்டல் முன் நின்று அண்ணாந்து பார்த்தேன். ’ஒரு நாள்.. ஒரு நாள் இதனுள் போக வேண்டும்’. மணி எட்டரை கூட ஆகவில்லை. மனதினுள் ஒருவிதமான பரபரப்பு இருந்தது ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஹோட்டல் வாசலில் நிறைய இளம் பெண்கள் நின்றிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு பெண்ணுடனும் இரண்டு ஆண்களாவது நின்றிருந்தார்கள். மிக இயல்பாய் அவர்கள் தொட்டுக் கொண்டார்கள். ஒருவர் மற்றவரை அறிமுகப் படுத்தும் போது நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்து கன்னத்தில் முத்தமிட்டர்கள். பெரும்பாலும் பெண்கள் லைட்ஸ் சிகரெட் பிடித்தார்கள். சிகரெட்டை ஆண்மையின் அடையாளமாய் நினைத்துக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு இவர்களைப் பார்த்தால் என்ன தோன்றும் என்று புரியவில்லை. சில பெண்களிடம் ஒரு சின்ன தயக்கமும், சில பேரிடம் பெரிய அலட்சியமும், இன்னும் சில பெண்களிடம் திமிர் கலந்த ஆண்மையும் தெரிந்தது. உடனிருந்த இளைஞர்களில் பல பேர் சிகரெட் பிடிக்கவில்லை என்பதை குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். ரோட்டில் போகிற அரசு பஸ் பார்ட்டிகள் எல்லாம் கண் விரித்து ஆச்சர்யமாய பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். நான் இன்னொரு சிகரெட்டை எடுத்து பற்ற வைத்தேன். எட்டு ஐம்பது ஆகிவிட்டிருந்த்து. மெல்ல சோழாவை தாண்டி, இட்து பக்கமாய் திரும்பியவுடன் ரஷ்யன் கல்சுரல் அகடமி தெரிந்தது. இப்போது தூறல் நின்று விட்டிருந்தது. மெல்ல நடந்து அங்கிருக்கும் ஒரு சின்ன மரத்தின் கீழ் நின்றேன். சுற்றிப் பார்த்தேன். கார்களும், பைக்குகளும் சீறிப் போய்க் கொண்டிருந்த்து. என்னை தாண்டி இன்னொரு இடத்தில் இரண்டு இளைஞர்கள் நிமிடத்திற்கு இரண்டு ‘‘Fuck u’’ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின்

பேச்சில் என் ஸ்லாங் இருந்தது. அப்போது மெதுவாய் ஒரு கார் என்னருகில் வந்து நின்று காரின் ஹெட்லைட் என் மீது படுமாறு வண்டியை நிறுத்தி. ஒரு சில நொடிகள் உள்ளிருந்து பார்ப்பது தெரிந்தது. நான் கண் கூச்சம் விடுத்து வண்டி நம்பரை பார்ப்பதற்குள் வண்டி கிளம்பி எனக்கடுத்து நின்ற இளைஞர்களைப் பார்த்து நிறுத்த, அதே போல் அவர்கள் மேல் காரின் வெளிச்ச வெள்ளம் பாய, இப்போது கண்ணாடி இறக்கபட்டு, அதிலிருந்த ஒரு வெளிர் முகப் பெண் ஏதோ பேச, அவர்கள் இருவரும் காரினுள் ஏறிச் சென்றார்கள். எனக்கு இப்போதுதான் புரிந்தது. அவர்களும் என்னைப் போன்றவர்கள் என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது ‘‘டூட்’’ என்ற ஹாரன் ஒலிக்க, திரும்பினேன். அதே நேரத்தில் என் செல்போன் ஒலிக்க,

‘‘ஹாய் ஐம் அஞ்சனா..காரினுள் ஏறு’’ என்று கொஞ்சம் கட்டளையாய் சொன்னாள்.

ஏதும் பேசாமல் போனை கட் செய்துவிட்டு, காரின் பின் கதவை திறக்க முயற்சிக்க, முன் கதவு திறந்தது. உள்ளே போனதும்தான் திரும்பிப் பார்த்தேன் பின் சீட்டில் ஒரு வயதான ஆண் உட்கார்ந்திருக்க, வண்டியை ஓட்டியவள் மூச்சு முட்டக் கூடிய அழகாய் இருந்தாள். அவள் பார்வையில் தெரிந்த அலட்சியம் கிக்காய் இருந்தது. என்னை ஏற இறங்க பார்த்து,

’’அசோக் அளவிற்கு இல்லாவிட்டாலும் ஓகே.. ஸ்மார்டாய்த்தான் இருக்கிறாய். புதுசாமே?’’

‘‘ஆமாம்’’ என்றேன்.

சட்டென என் தலையின் பின்புறம் கையை வைத்து தன்பால் இழுத்து என் உதட்டை ஒரு உறுஞ்சு உறிஞ்சினாள். கிட்டத்தட்ட முழு உதட்டையும் உள்ளிழுத்தாள். உடலெங்கும் கைகளை பரவ விட்டு, என் பேண்டின் கீழ் கைவைத்து உள்ளங்கையோடு அழுத்தியபடி, முத்ததை முடித்து பின் பக்கமாய் பார்த்து ’’டியர்.. பையன் ப்ரெஷ்தான். உடலில் கூச்சம் ஓடுகிறது’’ என்றபடி காரை விருட்டென கிளப்பி, சாகசமாய் மெயின் ரோட்டை அடைந்து, பீச் ரோட்டை நோக்கி ஓட்டினாள். நான் அவளை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

11. ஷர்மி

ரேஷ்மாவின் பிறந்தநாள் அதிர்ச்சிக்கு பிறகு என்னால் இயல்பாக இருக்க முடியவில்லை. அன்றைக்கு அர்ஜூனை ஆளாளுக்கு அடித்தார்கள். ரேஷ்மாவின் அம்மா “சின்னப் பையன்னு இல்ல நினைச்சேன்.” என்று சொல்லிச் சொல்லி அடித்தாள். ரேஷ்மாவின் அப்பாதான் அவனை பிரித்து அழைத்துச் சென்றார். அன்றைக்கு முழுவதும் என் உடல் நடுங்கிக் கொண்டேயிருந்த்து. வீட்டிற்கு வந்து படுத்தவள் தான் காலையில் கண் விழிக்கவில்லை. கடும் ஜுரம். நடந்ததை யாரிடமும் சொல்லவில்லை. எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று என் நண்பர்கள் நிறைய பேர் வந்து பார்த்துப் போனதாய் சொன்னாள் அம்மா. அதில் அர்ஜூனும் ஒருவன். எனக்கு அவன் அடிவாங்கியதை நினைத்து கொஞ்சம் பாவமாய் இருந்தாலும் அவன் அன்று செய்ததை நினைத்தால் உடலெங்கும் இன்னமும் நடுக்கம் ஓடத்தான் செய்தது. கனவுத் துரத்தல்களில் என் உடலெங்கும் கைகளாய் பரவி, என் குறியை, முலையை அழுத்தியது. அம்மா மட்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தாள். “பார்டியில் என்ன ஆச்சு? என்ன ஆச்சென்று. நான் ஏதுவும் சொல்லவில்லை. ரேஷ்மாவின் அம்மா கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். அவர்கள் வீட்டில் இம்மாதிரி ஓர் சம்பவம் நடந்தை அவளால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. எனக்கும் அதே போலத்தான் தோன்றியது.

அடுத்த சில வருடங்களுக்கு ரேஷ்மா வீட்டில் பிறந்தநாள் விழாவே கொண்டாடுவதில்லை என்று முடிவெடுத்து விட்டார்கள். வருஷம் ஏற ஏற நான் அழகாகிக் கொண்டேயிருக்கிறேன் என்பதை என் தோழிகள் சொல்வதை வைத்து மட்டுமே இல்லாமல் என்னாலேயே உணர முடிந்தது. பார்வைகள். ஒவ்வொன்றும் உடை கிழித்து உள் நுழைந்து என் முலையையும், குறியையும் பார்க்க விழையும் பார்வைகள். வயது வித்யாசமில்லாமல் ஒவ்வொரு பார்வையும் உள் சென்று நிர்வாணமாக்குவதை அவர்கள் மறைத்தாலும், அவர்கள் கண்கள் மறைப்பதில்லை. அவர்களைச் சொல்லி

தப்பில்லை. என்னை திரும்பிப் பார்க்காமல் பெண்களே போக முடியாது. என்னையும் என் உடலையும் நானே ஆராதிக்க கற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். உயரமும் இல்லாத, குட்டையும் இல்லாத உயரம். தேவையில்லாத இடத்தில் கொஞ்சம் கூட சதை இல்லாத உடலமைப்பு. நல்ல தெளிவான முகம். லிப் க்ளாஸ் போடாமலேயே பளபளக்கும் உதடுகள். சற்றே பெரிய கண்கள். லேசாய் நீண்ட கழுத்து. ஜெல்லியை கப்பில் வார்த்து கவிழ்த்தது போன்ற த்தும்பும் மார்பகங்கள். அப்படியே கீழிறங்கி சட்டென அகலும் இடுப்பு, நீண்ட கால்கள் என்று நான் என்னையே ஒவ்வொரு நாளும் ரசித்துக் கொண்டிருப்பவள். அப்படிப்பட்ட என்னை எல்லாரும் பார்வையாலேயே துகிலுறிக்கிறார்கள் என்று கம்ப்ளெயிண்ட் செய்வது அநியாயம் என்றே தோன்றுகிறது. சில சமயம் என்னை கண்ணாடியில் பார்க்க எனக்கே மூச்சு முட்டியது.

அப்பாவின் வளர்ச்சி படு ஏறுமுகத்திலிருந்தது. அவரைப் பார்ப்பதே அபூர்வமான விஷயமானது. பத்தாவதில் நான் ஜஸ்ட் பாஸ் செய்தது பற்றி அம்மா மட்டுமே கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.''இவ படிச்சு தான் நம்மளை காப்பாத்த போறாளா? குழந்தைய திட்டாதே'' என்று அம்மாவை ஆபீஸ் போகும் அவசரத்தில் திட்டிவிட்டு, என்னை அணைத்து நெற்றியில் முத்தமிட்டு, ''நீ என் அதிர்ஷ்ட தேவதை உனக்கெதுக்கு படிப்பு'' என்று சொல்லிவிட்டு போனார். நான் அம்மாவை பார்த்து ஒழுங்கு காட்டியது இன்றைக்கும் ஞாபகம் இருக்கிறது. பெரிதாய் மார்க் எடுக்க மாட்டேனே தவிர, அடித்து, பிடித்து +2 வரை பாஸாகிவிட்டேன். அப்பா இந்தியாவெங்கும் கிளை ஆரம்பித்திருந்தார். அம்மா மேலும் தன் வயதை குறைக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தாள். அம்மாவுக்கும் வக்கீல் அங்கிளுக்குமான நெருக்கம் கொஞ்சம் அதிகமாகத்தான் இருந்தது.

டிரைவர் சுந்தரம் இப்போதெல்லாம் என்னிடம் சில்மிஷம் செய்வதில்லை. ஒரு வருடத்திற்கு முன் வழக்கம் போல என்னை நெட்டி முறிப்பது போல முகம் வழித்து ''ராசாத்தி'' என்று உடல் தடவி, மார்பழுத்த, சட்டென கை தட்டி விட்டு, ''இன்னொரு வாட்டி இப்படி பண்ணீங்கன்னா.. அம்மாட்ட சொல்லிருவேன்' என்றதும் சட்டென முகம் மாறி பதிலேதும் சொல்லாமல்

நகர்ந்தான். அவனின் அடிப்பட்ட பார்வை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. எனக்கு வர வர இம்மாதிரியான பார்வைகள் பழகிப் போயிருந்தது.

''என் கூட காபி ஷாப் வரியா?'' என்று கேட்கும் சிரிக்கும் பார்வை.

''நீ ரொம்ப அழகாயிருக்கே ஷர்மி'' என்று சொல்லிவிட்டு பார்வையை வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொள்ளும் அடிப்பார்வை. ஏதும் பேசாமல் முகம் பார்க்காமல் தயங்கி மார்புக்கும் முகத்துக்கும் அல்லாடும் பார்வை, சுந்தரம் போல ஏதாவது சிறு முயற்சி செய்துவிட்டு, கண்டுபிடிக்கப்பட்டவுடன் வரும் ரியாக்ஷனில் வரும் அடிப்பட்ட பார்வை. என என்னை பார்க்கும் பார்வைகளில் காமம் தான் இருந்ததே தவிர மிக குறைவான நேரங்களில் தான் ஃப்ரெண்ட்லியான பார்வைகளை பார்க்க முடிந்தது. அம்மா, அப்பா, சில பெரியவர்கள் என்று. தோழிகளின் பார்வையில் பொறாமை ஆறாய் ஓடும். ஆனால் அர்ஜுனிடம் எப்போது ஒரு அடிப்பட்ட பார்வை இருந்து கொண்டேயிருக்கும். அந்த நிகழ்விற்கு பிறகு அவன் என்னுடன் பேச முற்பட்டதேயில்லை. ஆனால் என் பின்னாலேயே நிழலாய் சுற்றுவான். ஆரம்பத்தில் எரிச்சலாய் இருந்தாலும் பழகிவிட்டது என் பின்னால் அலையும் மற்ற பசங்களுடன் அவன் இருக்கும் போது மேலும் சிரித்து பேசும் போதெல்லாம் அவன் அங்கிருக்க பிடிக்காம நகர்ந்துவிடுவான். அதற்காகவே பசங்களுடன் நான் கொஞ்சம் இழைவேன். அவன் நகர்ந்தவுடன் இவர்களை கட் செய்துவிடுவேன். என்னுடைய திடீர் மூட் மாற்றத்தை பற்றி புரியாமல் இன்றைக்கும் என்னை குழப்பத்துடன் பார்க்கும், பேசும் பசங்கள் இருக்கிறார்கள். வயதும் அழகும் கொடுத்த திமிர் என்று நீங்கள் சொல்வீர்கள். ஆனால் அதையெல்லாம் மீறி என்னுள் ஏதோ ஒரு பொக்கிஷம் இருப்பதை போல, என்னை நானே பொத்தி, பொத்தி பாதுகாப்பதிலும், அந்த பாதுகாப்பு வளையத்தை உடைக்க வருபவன் யாராக இருக்கும் என்ற எதிர்ப்பார்ப்பிலும் ஒரு த்ரில் இருக்கத்தான் செய்தது.

என்னைப் பற்றி மட்டுமே யோசித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வாழ்க்கையை பற்றி யோசிக்க வைத்த விஷயங்கள் நடக்க ஆரம்பித்தது. எல்லாம் நன்றாக போய் கொண்டிருப்பதில் ஒரு பெரிய சுவாரஸ்யம் இருக்காதல்லவா.? அது போல என் வாழ்க்கையை புரட்டிப் போடும் படியான ஒரு திருப்பம் என் குடும்பத்தில் நடந்தேறியது.

12.நான்

கார் ஈ.சி.ஆர் ரோட்டில் மாயாஜால் எல்லாம் தாண்டி, தொடர் இருட்டுக்கு பின் தெரிந்த ஒரு வெளிச்ச தீற்றலை நோக்கி திரும்பி, பெருத்த கதவுக்கு முன் போய் நின்றது. எலக்ட்ரானிக் கதவுகளை ரேஷ்மா தன் காரிலிருந்தபடியே ஒரு கீயை எடுத்து பொத்தானை அழுக்க, திறந்த கதவினூடே, மெல்ல ஊர்ந்து உள் நுழைய, கதவு தானாய் மூடிக் கொண்டது. உள்ளே நுழைந்ததும் தான் உள்ளே எவ்வளவு பெரிய மாளிகை என்று தெரிந்தது. அவ்வளவு அமைதியில் காரின் சத்தம் பெரிதாய் கேட்டது.

“கமான் கெட் டவுன்.” என்றபடி கீழிறங்கினவள் மேல், அவளுயர கறுப்பு நாய் ஒன்று தோள் மீது கால் வைத்து முகத்தை நக்கியது. அவள் சிணுங்கலாய் சிரித்து, அதன் கழுத்தைக் கட்டி ஒரு முத்தமிட்டவுடன் ஏதும் நடக்காதது போல சட்டென கீழிறங்கி உட்கார்ந்து கொள்ள, என் கையை பிடித்து உள்ளே சென்றாள். மிக விஸ்தாரமான ஒரு ஹாலும் அதன் சுற்றிலும் நிறைய அறைக் கதவுகளும் இருக்க, ஹாலின் நடுவே அகன்ற சோபா ஒன்று போடப்பட்டிருந்தது.

“நீ அந்த அறையில் போய் குளித்துவிட்டு வா, நாங்களும் தயாராகிறோம்” என்று கண்சிமிட்டி விட்டு, ரேஷ்மாவும், கூட வந்த ஆளும் ஒர் அறைக்குள் போக, போகும் போது திரும்பிப் பார்த்து “ம்..சீக்கிரம் ரெடியாகு.. நிறைய வேலையிருக்கிறது” என்றாள்.

அந்த அறையின் பாத்ரூம் என் ப்ளாட் அளவு இருந்தது. ஷவரை திருப்பினால் வெதுவெதுப்பான ஸ்ட்ரீமிங் வெந்நீர் உடலெங்கும் மசாஜ் செய்கிறார் போல வந்தது. அங்கிருந்த சோப், துண்டு என்று எதையெடுத்தாலும அதின் விலை எவ்வளவு இருக்கும் என்று போன என் எண்ணத்தை நானே கடிந்து கொண்டேன். அற்புதமான குளியலும், அரையிருட்டிலும், சில கணங்களே வெளிச்சத்தில் பார்த்த ரேஷ்மாவின் அழகு என்னை கிளப்பிவிட்டுக்

கொண்டேயிருந்தது. குளித்து முடித்த பின் உடை எடுத்து மாட்ட நினைத்த போது போன் கிணுகிணுத்தது. ரேஷ்மாதான். ‘‘அப்படியே வா..’’ என்றாள். அப்படியென்றால் என்னை எங்கிருந்தோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் எங்கிருந்து என்று தேடலாமா என்று யோசித்த நேரத்திலேயே வேண்டாம் என்று விட்டேன்.

கதவை திறந்து ஹாலுக்கு வந்த போது ஹால் இருட்டாயிருந்த்து, நடுவே இருந்த சோபா மீது மட்டும் வெளிச்சமிருக்க, ரேஷ்மா ஒரு அதில் மிக மெலிதான ஒரு நைட்டியை அணிந்திருக்க, பார்த்த மாத்திரத்தில் உணர்வெழும்பியது. சோபாவில் உட்கார்ந்ததும் என்மீது பாய்ந்து என்னை முத்தமிட ஆரம்பித்தாள். உடலெங்கும் அவளின் உதடுகளால் மிருதுவாகவும், அழுத்தமாகவும், சில சமயம் கடித்தும் வெறியாய் இயங்க, அவளின் வெறி எனக்குள் ஏறி, அவள் மீது பாய்ந்தேன். அவள் அணிந்திருந்த உடை எனக்கு தடையாய் இருக்க, ஆவேசத்துடன் கிழித்தெறிந்தேன். அவளின் முகம், கழுத்து, மார்புகள், இடுப்பு, தொடை என்று எல்லா இடங்களிலும் நாக்கால் நக்கி, கடித்தேன். உடலெங்கும் ஓர் மின்சாரம் ஓடியது. முன் வேலைகள் ஏதுமில்லாமல் காட்டுத்தனமாய் அவள் மீது இயங்க ஆரம்பித்தேன். அவளிடமிருந்து பெரும் சத்தம் எழுப்ப, அவளின் குரல் அந்த இருண்ட ஹாலில் எக்கோவோடு எதிரொலித்தது. எனக்கு எதைப்பற்றியும் கவலையில்லை. அவளின் உச்சக்குரலும், அதற்கீடான ஒத்துழைப்பு ஆழமாய் என்னுள் இன்னும் இறங்கி, என்னை தூண்டிவிட, அந்த ஏசி ஹாலின் ஏசி போதாமல் வேர்த்துக் கொட்டியது இருவருக்கும். சமயங்களில் அவளிடமிருந்து கிளம்பும் குரல் போலியாய் இருக்குமோ எனும் அளவுக்கு அதிக சத்தத்துடன் அந்த அறையின் ஒரு திசையை நோக்கியே கத்துவது போலிருந்தது. ஆனால் அவையெல்லாம் எனக்கு பெரிதாய் உரைக்கவில்லை. என் கனவுகளில் உழன்ற பெண்ணைப் போன்ற உடலமைப்புடன், தகிக்கும் காமத்துடன் ஒரு பெண். ஒவ்வொரு அசைவுகளும், இசைவாய், என்னுள் கிளர்தெழும் காமத்தை மேலும் தகிக்க வைக்கக்கூடியவளாய் அமைந்திருக்கும் போது என்னை என்னால் தடுக்க முடியவில்லை. ஒரு கட்டத்தில் வெடித்து வீழ இருந்த போது சட்டென விலகி, எழுந்து என்னை அணைத்து முத்தங்களால் தணித்து, கைகளால் என்னை அசுவாசப்படுத்தி, திமிரும் உறுப்பை அடக்கி,

அடங்கியதை மீண்டும் தன் வாயால் எழுப்பி, நிறுத்தி, இயங்கச் சொல்லி, மலை மீதிருந்து விழும் தண்ணீரை அந்தரத்தில் மந்திரம் போட்டு நிறுத்தியது போல, ஒவ்வொரு முறையும் உற்சாகமாய் பெருக்கெடுத்து, பெரும் கூச்சலுடன் சிதறும் நிலையில், நிறுத்தி, நிறுத்தி விளையாடினாள்.

அவளின் ஒவ்வொரு விளையாட்டும் ஒவ்வொரு விதமாய் இருந்தது. மனித உடலில் இவ்வளவு உணர்வு பாயிண்டுகளா? என்று ஆச்சர்யப்படுத்தும் வகையில் ஒவ்வொரு இட்த்தில் தொடும் போதும் ஒவ்வொரு உணர்வுகள் உச்சத்திற்கு போக செய்தாள். சில சமயம தனக்கிது வேண்டுமென கேட்டு செய்யச் சொன்னாள். காதோரம் கடிக்கச் சொன்னாள், நுனிகளை கடித்தும், உறிஞ்சவும், முகத்தை அழுத்தி மூச்சடைத்தாள். ஒரு கணம் கண் முன்னால் எதுவும் தெரியாமல் கருமைபடர்ந்து, உள்ளுக்குள் சிவப்பாய், சிவப்பாய் வழுக்கிக் கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு முறை நிறுத்தும் போதும் என் உறுப்பு உச்சத்தில் வலிக்க ஆரம்பித்தது.

கடந்த ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாக எங்களின் இந்த விளையாட்டு நடந்து கொண்டிருக்க, ஒரு கட்டத்தில் நிறுத்த முடியாமல் அவளின் தடுத்தலை மீறி படு வேகமாய் நீராவி இன்ஜின் பிஸ்டன் போல இயங்கினேன். அவளின் தடுக்கும் முயற்சிகள் மேலும் என்னை கிளப்பி விட, விடாமல் கிட்டத்தட்ட ஒரு வல்லுறவு போல அவளை அடக்கி, இயங்கி தீப்பிழம்பாய் விழ்ந்தேன். வீழ்ந்த அடுத்த விநாடி ஹாலின் லைட் போடப்பட, அஞ்சனாவின் கூட வந்த ஆள் நிர்வாணமாய் நின்றிருந்தான்.

13. ஷர்மி

என் வாழ்க்கை தலைகீழாய் மாறிப் போனதற்கு ஒரு விதத்தில் முன்னாள் முதல்வர் ஜெயலலிதாவும் காரணம். அதற்கு முன் அர்ஜுனைப் பற்றி சொல்லியாக வேண்டும். அர்ஜுனை எவ்வளவுதான் துரத்தி விட்டாலும் எப்படியாவது நானிருக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் வந்து நின்று விடுவான். எப்போதெல்லாம் என் முதுகில் உறுத்துகிறதோ அங்கேயெல்லாம் அர்ஜுன் இருப்பான்.

ஒரு விதத்தில் அவனை பார்க்க பாவமாயிருந்தது. அடிப்பட்ட பார்வையுடன், என்னை பார்க்கும் போதெல்லாம் குற்ற உணர்ச்சியுடன் அலைபவனாகவே தெரிந்தான். ரேஷ்மாவின் அக்கா திருமணத்தின் போது அவன் வழக்கம் போல தூரத்திலிருந்து என்னை பார்ப்பதை உணர்ந்து அழைத்தேன். தயங்கித் தயங்கி வந்தான். அந்த மண்டபத்திலிருந்த மாடி ரூமில் அவனை கூட்டிச் சென்று கதவை சாத்தி, அவனின் கைகளை பிடித்தேன். சில்லென்று இருந்தது. சரேலென கையை இழுத்துக் கொண்டான்.

‘‘உனக்கென்ன வேணும் என்னைத் தொடணும் அவ்வளவு தானே? வா..தொடு.. நல்லா தொடு‘‘ என்று அவன் கைகளை இழுத்து வைத்து, முகம், மார்பு, இடுப்பு என்று தடவினேன். வலுக்கட்டாயமாய் அவன் கைகளை விலக்கிக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தான். அவனின் அழுகை எனக்கு ஒரு மாதிரியிருந்தது. சிறிது நேரம் அவனை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன்.

‘‘நான்.. நான்.. உன்னை அப்படி நினைக்கல.. ப்ளீஸ்.. ஐ ஃபீல் கில்டி. அன்னைக்கு...அன்னைக்கு.. சாரி... சாரி.. யு..நோ.. ஐ லவ் யூ..ஸோ..மச்.. என்னால் உன்னை அப்படி நினைக்கவே முடிவதில்லை’’ என்றான். எனக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. என் செய்கை எனக்கே அசிங்கமாய் இருந்தது. ஆனாலும் அவன் மேல் எனக்கு காதல் என்ற எதுவும் வரவேயில்லை. தமிழ் சினிமாவில் மட்டுமே சிம்பதியால் காதல் வரும் என்பது

என் எண்ணமாகவேயிருந்தது. ஏதும் பேசாமல் அவன் கன்னத்தை தடவிவிட்டு நகர்ந்தேன். ஆனால் அவன் பின் தொடர்வது மட்டும் நிற்கவேயில்லை.

திருப்பத்தை பற்றிச் சொல்ல வந்துவிட்டு வேறு ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். வாழ்க்கை ஒரு ரோலர் கோஸ்டர் ரைட் போல.. வளைந்து, நெளிந்து திரும்பத் திரும்ப ஒரே பாதையில் ஓடுவது போல் தெரிந்தாலும், ஒவ்வொரு சறுக்கலிலும் ஏற்படும் அடிவயிற்று கத்திக்குத்தும், ஏற்றத்தில் கிடைக்கும் உற்சாக எக்ஸ்டசியும், ஒவ்வொரு முறையும் வேறுபட்டுக் கொண்டேதானிருக்கும். வெகு சிலரால் தான் உச்சஸ்தாயியில் கத்தாமல், இறுக கண் மூடிடாமல், கடவுள் பெயரை கூப்பிடாமல், வேகத்தோடு அட்ரிலின் மண்டைக்குள் ஏற, முகம் முழுக்க, பிய்ந்துக் கொண்டு போகும் காற்றின் எதிர்திசையில் பயணிக்க முடியும். மிகவும் சாதாரண நிலையிலிருந்து வெகு உயரத்திற்கு சென்ற என் அப்பாவினால் அந்த நேரத்தில் அரசு எடுத்த முடிவினால் டிராக்கில்லாமல் தலை குப்புற வீழ்ந்தது போல அந்தரத்திலிருந்து வீழ்ந்தார்.

பைனான்ஸ் கம்பெனிகள் எல்லாம் நாற்பது சதவிகிதம், ஐம்பது சதவிகிதம் வட்டி தருகிறேன் என்று வாங்கிய பணத்தை, எல்லாம் நிலத்திலும், தேக்கு மரத்திலும் இன்வெஸ்ட் செய்திருந்தார்கள். அந்நேரத்தில் ஊரில் லட்சத்திற்கு இருந்த இடமெல்லாம் பத்து லட்சத்திற்கும், பதினைஞ்சு லட்சத்திற்கு போக, ஏகப்பட்டதாய் புழங்கும் பணத்தை இன்வெஸ்ட் செய்ய, இருந்த போட்டி இப்படி எல்லாம் சேர்ந்து ஐந்துரூபாய் பொருள் ஐம்பது ரூபாயாக ஏறியது. அந்த இடத்தை சின்ன மேடம் வாங்கியிருக்காங்க, இந்த இடத்தை இவங்க வாங்கியிருக்காங்க என்று பேசுவது சகஜமாகிப் போன ஒன்றாய் இருந்த காலம் அது. ரியல் எஸ்டேட் மார்கெட் உச்சத்தால் ஏற்றிவிடப்பட்ட மார்கெட்டினால் வாங்கியவர், விற்றவர், மீடியெட்டர் என்று எல்லோரிடமும் காசு புழங்க, காசு புழக்கம் வேண்டுமென்றால் அம்மா ஆட்சியில் மட்டும் தான் நடக்கும் என்று பேச துவங்கினார்கள்.

போலியாய் ஏற்றிவிடப்பட்ட மார்கெட் அதன் பாரம் தாங்காமல் சரேலென கவிழ, இன்வெஸ்ட் செய்த பணத்திற்கு ஏற்ற ரிட்டன் இல்லாமல் ஒவ்வொரு பைனான்ஸ் கம்பெனியும் முழிக்க ஆரம்பித்தது. சரி வாங்கி வைத்த நிலங்களை விற்று விடலாம் என்றால் பதினைந்து லட்சத்திற்கு வாங்கிய

நிலமெல்லாம் வெறும் அஞ்சுக்கும் ஆறுக்கும் கேட்க, வாங்கி வைத்ததை கொள்வாரில்லாமல் ரியல் எஸ்டேட் மார்கெட் சரேலென அதள பாதாளத்திற்குள் கீழே விழுந்தது. மக்களுக்கு வட்டிப் பணம் கொடுக்க முடியாமல் ஒவ்வொரு நிறுவனமாய் டிபால்ட் ஆக, அரசு முழித்துக் கொண்டு ஒவ்வொரு நிதி நிறுவன அதிபராய் கைது செய்ய ஆரம்பித்த வேளையில் என் அப்பாவும் கைதானார்.

அப்பா கைதானதை டிவியில் மறுபடியும், மறுபடியும் போட்டுக் காட்டிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். வீடே போன் களேபரமாய் இருந்தது. யார் யாரோ வந்தார்கள். போலீஸ், சில லோக்கல் அரசியல்வாதிகள், மீடியா என்று ஏகப்பட்ட பேர். நான் எங்கும் போகாமல் வீட்டிலேயே இருந்தேன். பேப்பர், டிவி, எல்லாவற்றிலும் இதைப் பற்றியே பேச்சு. அப்பா அப்படி வாழ்ந்தார். இப்படி வாழ்ந்தார். அந்த நடிகையுடன் உல்லாசம், இவளுடன் ஹாங்காங் பயணம் செய்தார். சுருட்டிய பணத்தில், மனைவி, மகள், மற்றும் பினாமிக்களின் பேரில் வெளிநாட்டிலும், உள்நாட்டிலும் சொத்து சேர்த்து வைத்திருப்பதாக ஆளாளுக்கு செய்தி போட்டார்கள். உண்மை எதுவென்று எங்களுக்கு மட்டுமே தெரியும். நாங்கள் இருந்த வீடும், அம்மா போட்டிருந்த நூற்றிச் சொச்ச பவுன் நகைகளும், ஈசிஆர் பங்களா, ஊரில் கொஞ்சம் நிலம், வீட்டில் இருந்த இரண்டு கார்கள் என்று மிகச் சொற்பமே வைத்திருந்தாய் அம்மா சொல்லித்தான் தெரியும். ஆனால் இவையெல்லாம் நொடிகளில் காற்றாய் கரையும் என்பது எங்களுக்கு தெரியாமல் போனது. எப்பவும் அரசியல்வாதிகளாலும், மீடியா உலகின் முக்யஸ்தர்களும், ஊரிலிருந்து டொனேஷன் வாங்க வரும் ஆட்களும், அரசு அதிகாரிகள், எழுத்தாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் என்றிருக்கும் எங்கள் வீட்டு வரவேற்பறை காலியாகி, வெறிச்சோடியது. அவசரத்திற்கு உதவி கேட்டு அம்மா போன் செய்தால் பாதி பேர் எடுக்கவேயில்லை. சில பேர் நேரடியாகவே சொல்லிவிட்டார்கள் இனிமேல் தொடர்பு கொள்ள வேண்டாம் என்று. சமூகத்தில் அவர்களுக்கென்று மரியாதை இருக்கிறதாம். வீட்டிற்கு வழக்கமாய் வரும் ஆட்களில் வக்கீல் அங்கிள் மட்டுமே மிச்சமாய் இருக்க, அம்மாவுக்கு ஆதரவாய் வேறு யாருமில்லாத அந்த நேரத்தை அவர் பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆரம்பித்தார்.

தினமொரு போலீஸ் விசாரணை, ஸ்டேஷன், கோர்ட், ஆபீஸில் வேலை செய்தவர்களின் சம்பள பாக்கி, வாடகை, ஒவ்வொரு முறையும் வரும் போதும் போகும் போதெல்லாம் காசு வாங்கிக் கொண்டு போகும் அதிகாரிகள் என்று ப்ரச்சனைகள் பெரிதாகியது.

ஒரு முறை நடு ராத்திரியில் ஒரு வயதானவர் வீட்டு வாசலில் வந்து நின்று ஓவென அழுதார். தன் பெண் கல்யாணத்திற்காக வைத்திருந்த பணத்தை தான் முதலீடு செய்ததாகவும், பணம் இல்லையென்றால் அடுத்த நாள் ஏற்பாடாயிருந்த கல்யாணம் நின்றுவிடும் என்றும் காசு கொடுக்காமல் போக மாட்டேன் என்று டிசம்பர் மாத பனியில் ரோட்டில் உட்கார்ந்துவிட்டார். அம்மா அவரை வீட்டிற்குள் கூப்பிட்டு எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும், அவர் கேட்பதாய் தெரியவில்லை. அவரின் அழுகையை பார்க்க பாவமாயிருந்தது. அம்மாவிடம் நகை, பணம் என்று எதையும் எடுத்துக் கொடுக்க முடியாத நிலை. வீட்டிற்குள் வந்த பின்பும் அவர் ஆரற்றிக் கொண்டேயிருந்தார். ஒரு நிலையில் அவரின் கண்களில் கண்ணீரே இல்லாமல் வெறும் அழுகுரல் மட்டுமே வந்து கொண்டிருக்க, ‘‘என் பொண்ணு கல்யாணம்.. என் பொண்ணு கல்யாணம்’’ என்று மறுபடி, மறுபடி சொல்லிக் கொண்டேயிருக்க, அம்மா தாங்கமாட்டாமல் என்னை எழுப்பி என் கழுத்திலிருந்த ரெண்டு சவரன் செயினை கழட்டினாள். நான் அழுதேன். எனக்கென இருக்கும் ஒரே நகை அதுதான். அம்மா பிடிவாதமாய் பிடுங்கி அவரிடம் கொடுத்து, ‘‘இதைத் தவிர எங்க கிட்ட பணமோ, நகையோ இப்ப இல்லை. ப்ரச்சனை முடிஞ்சதும் நிச்சயம் திரும்பக் கொடுத்துருவோம்’’ என்று அவரின் காலில் விழுந்து அழுதாள். அவர் என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை. ‘‘பொண் குழந்தை கழுத்துலேர்ந்து அழ, அழ, கழட்டுன நகை என் பொண்ணுக்கு வேண்டாம். நீங்க ஏமாத்தல இல்லை.. பகவான் இருக்கான். அவன் பார்த்துண்டே இருக்கான். அவனுக்குதெரியும் நீங்க நல்லாயிருப்பேள்’’ என்று சொல்லிவிட்டு விடுவிடுவென வெளியேறினார்.

அவர் ஆசீர்வாதமாய் சொன்னாரோ, அல்லது வயிறெரிந்து சொன்னாரோ.. அதன் பிறகு நடந்த விஷயங்கள் எதுவுமோ நன்றாக நடக்கவில்லை.

அப்பாவை ஜெயில் பார்க்க பாவமாய் இருந்தது. இளைத்துப் போய் கண்களுக்கு பதில் கருவளையங்களாய் இருந்தது. மிக நம்பிக்கையாய்

பேசினார்.

‘‘என்னதான் கோடி கோடியா பணம் இன்வெஸ்ட் பண்ணாலும் ஒரே ராத்திரியில எல்லாரும் பணத்தை திரும்பக் கேட்டா எப்படி தர முடியும். கவர்மெண்டும் இதைப் பத்தி கொஞ்சம் யோசிக்கணும். இதைப்பத்தி இன்னும் சில கம்பெனி எம்டிக்கள் இங்க இருக்கிறவங்க கிட்ட பேசி வெளிய மூவ் பண்ணப் போறோம். சீக்கீரம் எல்லாம் சரியாயிரும்.. நம்ம வக்கீல் கிட்ட பெயிலுக்கு மூவ் பண்ணச் சொல்லியிருக்கேன். அவரோட போய் கொஞ்சம் ஹெல்ப் பண்ணு. பேபி.. நீ பயப்படாத.. எல்லாம் சரியாயிரும். டாடி வந்திருவேன்.’’ என்று ஜன்னல் இடுக்கு வழியே என் கன்னத்தை தடவினார். சில்லென இருந்தது. அவரின் விரல் பட்ட மாத்திரத்தில் அழுகை பொத்துக் கொண்டு வர, ‘‘பாத்தியா பேபி.. நீ அழுதியானா.. எனக்கும் அழுகை வரும். இனி பேபியை கூட்டுட்டு வராதே’’ என்றார் அம்மாவிடம் சொன்னார்.

உள்ளே நுழைந்த்திலிருந்து லஞ்சமாய் நிறைய பணம் கொடுக்க வேண்டியிருந்த்து. மற்றவர்களை விட குறைவாய் கொடுத்தால் ’’என்னம்மா நீங்களே.. ‘‘ என்று இழுத்தார்கள். யாருடைய பார்வையிலும் மரியாதை இல்லை.

என் நண்பர்கள் எல்லோரும் விலகிப் போய் என்னுடன் பழகவே யோசித்தார்கள். ரேஷ்மாவின் அம்மா என்னுடன் சேரக்கூடாது என்று சொல்லிவிட்டாளாம். எங்கேயும் போகப் பிடிக்கவேயில்லை.

அம்மாவை பார்க்க வக்கீல் அங்கிள் வந்திருந்தார். அவர்கள் இருவரும் இருந்தால் நான் கீழே போவதேயில்லை. அம்மாவுடன் அவர் காட்டும் நெருக்கம் அருவருப்பாய் இருந்தது. அன்றைக்கு நான் கீழே இறங்கியதற்கான காரணம் அம்மா கோபமாய் கத்திய காரணத்தால். அம்மா ஏன் கத்தினாள் என்று ரெண்டு நாள் கழித்து, இரண்டு வயதானவர்கள் வீட்டில் இரவு தங்கிவிட்டு போன போதுதான் புரிந்தது. அம்மா அப்பாவுக்காக முதல் முதலாய் சோரம் போனது அப்போதுதான்.

14. நான்

அஞ்சனாவுடன் வந்த ஆள் நிர்வாணமாய் நிற்பதைப் பார்த்ததும் எனக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. இம்மாதிரியான நிகழ்வு எனக்கு புதுசு. அதுவும் மூன்றாம் ஆள் முன்னால் இவ்வளவும் நடந்திருக்கிறது என்று என்னும் போது ஒரு மாதிரி இருந்தது. அவன் முகமெல்லாம் சிரிப்பாய் என்னைப் பார்க்காமல், அஞ்சனாவை மோகத்துடன் பார்த்து, அப்படியே போய் அணைத்துக் கொண்டான். அவளது உறுப்பின் மேல் கைவைத்து ‘‘டூ ஹாட்’’ என்று அசிங்கமாய் சிரித்தான். அஞ்சனா அவன் கை வைத்தில் மீண்டும் கிளர்ச்சியடைந்திருக்க வேண்டும். அவன் உதட்டை அப்படியே உள்ளே இழுத்து முத்தமிட ஆரம்பிக்க, அந்த ஆள் அவளை முத்தமிட்டபடியே, என்னையும் அழைத்தான். நான் புரியாமல் பார்க்க, அஞ்சனா முத்தமிடுவதை நிறுத்திவிட்டு, ‘‘கமான் விவில் ஹேவ் த்ரீசம். ரொம்ப நாளைக்கு பிறகு குஜ்ஜூ டார்லிங்குக்கு மூட் வந்திருக்கிறது’’ என்று என்னையும் இழுத்து அணைத்துக் கொள்ள, ஒளிந்திருந்து பார்த்து சூடேற்றிக் கொள்பவன் என்று புரிந்தது. அதன் பிறகு நடந்ததை எல்லாம் நான் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமென்பது இல்லை.

த்ரீசம், என்பதில் ஒரு ஆண் ரெண்டு பெண்கள்கூட இருப்பதுண்டு. அம்மாதிரி நேரங்களில் பெரும்பாலும் இரண்டு பெண்களுமே இரண்டாவது உறவைத்தான் நாடுவார்கள். ஏனென்றால் நிறைய நேரம் இயங்கி, முயங்க முடியுமென்பதற்காக. அவர்களுக்கு அது உச்சம் தரும் முயக்கமாய் இருந்தாலும், எனக்கு முதல் இரண்டு உறவுக்கு பிறகு குறி வலியெடுக்க ஆரம்பித்துவிடும். அதுவும் வந்தோமா செய்தோமா? என்றில்லாமல் நிறுத்தி, நிறுத்தி, வெடிக்க வைக்கும் போது கிடைக்கும் உச்சத்திற்காக லேம்ப் போஸ்ட் போல் விடைத்து நிற்கும் குறியின் வலியை பற்றி கோழி புணர்வு புணர்பவர்களுக்கு புரியாது.

டுசம், த்ரீசம், ஃபோர்சம் என கூட்டம் அதிகமாக, அதிகமாக அறை முழுவதும் விந்து வாசனையாய் இருக்கும். ஒரு கட்டத்தில் செக்ஸ் என்பது வெறும் இயக்கமாய் மாறிய போது எரிச்சலாய்க் கூட வந்தது. அப்படியானதற்கு காரணம் இந்த பெண்கள்தான். அவர்களின் ஆட்டிட்யூட். அவர்களின் வக்கிரங்களை ஒரேயடியாய் தீர்த்துக் கொள்ளும் வெறி கொண்ட வக்கிரங்கள். சடாரென கிடைத்த சுதந்திரத்தை முழுவதுமாய் ஒரே நாளில் அனுபவிக்கத் துடிக்கும் வெறி. மூச்சு மூட்ட முட்ட முகத்தை அழுத்துபவள், கீழுதட்டை உறிந்து உள்ளுக்கு வைத்து குதப்புபவள், முடிந்த அடுத்த நிமிடம் அடுத்த ஆட்டத்திற்காக முயல்பவள். "கிவ் மி மோர்" என்று முனகிக் கொண்டே எழுந்திருக்க விடாமல் செய்பவள்.

பெரும்பாலான ஆண்களுக்கு பெண்களின் செக்ஸூவல் வக்கிரங்கள் தெரியாது. அதை வக்கிரம் என்று சொல்ல முடியாது. அப்படி சொல்வது கூட ஆணாதிக்கத் தனமாகிவிடும். அவர்களும் மனிதர்கள்தானே.. இத்தனை நாளாய் அடக்கி, அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த உணர்வுகளின் வெடித்தெழும் வீச்சு. அதைப் பற்றி இதுவரை தெரிந்திராத ஆணுக்கு வக்கிரமாய்த்தான் தோன்றும். வக்கிரங்கள் அதுவும் செக்ஷுவல் வக்கிரங்கள் ஆண்களுக்கு மட்டுமே பொதுவானதல்ல. ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு ரகம்.

பெயர் சொன்னால் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். மிக பெரிய குடும்பத்துப் பெண். அழகி. உடலின் ஒவ்வொரு இஞ்சையும் அளந்து வைத்தார்ப் போல மெயிண்டெயின் செய்திருப்பாள். ஸ்டார் ஓட்டல்களில் என் பெயரில் ரூம் புக் செய்துவிட்டு, தங்க வைத்துவிடுவாள். வருவதற்கு ஒரு மணி நேரம் முன்பு சாப்பிட, குடிக்க என்று எல்லாவற்றையும் ஆர்டர் செய்யச் சொல்லிவிட்டு, தயாராக இருக்கச் சொல்வாள். வந்தவுடன் ஏதும் பேச மாட்டாள். வேறொரு ஆள் அறையில் இருப்பதற்கான உணர்வேயில்லாமல் கண்ணாடியின் முன் உட்கார்ந்து, அவள் உருவத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அது எவ்வளவு நேரம் என்பது அவளின் மனநிலையை பொறுத்தது. அவளைப் பற்றி எனக்கு நன்கு தெரியும். அதனால் சத்தமெழுப்பாமல் அவளுக்கான ட்ரிங்கை, தயார் செய்து காத்திருப்பேன். பார்த்துக் கொண்டிருப்பவள் திடீரென கலைந்து கண்ணாடி வழியாய் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பாள். அந்த தருணத்திற்காக காத்திருந்தது

போல நானும் சிரிப்பேன். நகைகள் அனைத்தையும் ஒவ்வொன்றாய் கழட்டி வைத்து விட்டு, இரண்டு கை விரித்து எழுந்து நின்று அழைப்பாள். அது அவளை அணைப்பதற்கான அழைப்பல்ல.

நான் அவளின் முன் நின்று மெல்ல, அவளின் கன்னத்தை இரு கைகளால் பிடித்து உதட்டில் பட்டும் படாமல் முத்தமிட்டுவிட்டு, அவளின் உடைகள் ஒவ்வொன்றாய் அவிழ்த்துவிட வேண்டும். பின் ஏதும் செய்யாமல் பின் சென்று விட வேண்டும். பின்பு தன் நிர்வாணத்தை கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டேயிருப்பாள். எவ்வளவு நேரமென்பது அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும். வழுக்கிச் செல்லும் வளைவுகளோடு அசையாமல் நிற்பவளை பார்க்க, பார்க்க அவளை ரசிக்கத் தோன்றும். கேஷுவலாய் போடப்பட்ட கோடாலிக் கொண்டையோடு, சற்றே நீண்ட கழுத்தில் தெரியும் மெல்லிய செயின். ரன்வேயை போன்ற நீண்ட முதுகு முடியுமிடத்திலிருந்து, சட்டென அகண்டு விரியும் இடுப்பு. அளவெடுத்து வைத்தது போல எக்ஸ்ட்ரா சதையில்லாத புட்டம். ஃப்ரிம்மான தொடைகள் முடிந்து நீண்ட கால்களையும் பார்க்கும் போது ஒரு ஓவியத்தை பார்ப்பது போன்ற உணர்வுதான் ஏற்படும். ஆனால் அவ்வளவு ரசனையான விஷயமாய் முடியாது.

கலைந்து திரும்புபவள் கண்களில் லேசான கண்ணீரும், கொஞ்சம் கோபமும் தென்படும், ஊற்றி வைத்திருந்த ட்ரிங்கை ஒரே கல்ப்பில் அடித்துவிட்டு, என்னருகில் வருவாள். இதற்கு பிறகு நடக்கப் போகும் ஒவ்வொரு நிகழ்வும் எனக்கு தெரியுமாகையால் காத்திருப்பேன். என் உடைகள் ஒவ்வொன்றாய் கழட்டி நிர்வாணமாக்கியதும் நான் ஏதும் செய்யக்கூடாது. அப்படி செய்தால் அவ்வளவுதான் அன்றைய வருமானம் கோவிந்தா. அவள் சொல்வாள் என்ன செய்ய வேண்டுமென.. ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு மாதிரி, அவள் சொல்லும் போது ஆரம்பித்து நிறுத்தச் சொல்லும் போது நிறுத்த வேண்டும். சமயங்களில் உணர்ச்சி வேகத்தில் இருக்கும் போது தன் சப்தங்களை போன் போட்டு யாருக்கோ பரப்புவாள். எதிர்முனையில் கேட்க வேண்டுமென்றே ஆதீதமாய் முனகுவாள். யாரையோ பழிவாங்குகிறாள் என்று புரியும். ஆனால் கேட்க முடியாது. ஏனென்றால் பணத்தை அள்ளித்தருபவள்.

அவளுடனான முயக்கம் மிக மெதுவாக, ஆனால் ஒவ்வொரு நேரத்திலும், நிறுத்தி நிதானமாய் பரபரப்பில்லா ஒரு அமைதியான நதிக்கு நடுவே படகில்

ஏற்படும் சலசலப்பைப் போல நடந்து முடியும். கொஞ்சம் கூட அலுங்காமல் இரண்டு மூன்று முறை என்னை சல்லாபிப்பாள். பல சமயங்களில் அவளின் ரசனையோடு இயங்குகையில் அவளோடே செட்டிலாகிவிட மாட்டோமா? என்று தோன்றும். அது தவறான எண்ணம் என்பதை ஒரு நாள் நடுவே கதவு தட்டலில் தெரிந்தது. திறக்கச் சொன்னாள். அரை நிர்வாணமாய் திறந்தேன். வாசலில் கண்ணெல்லாம் கலங்கி சிவந்து போய் ஒருவன் நின்றிருந்தான். என்னைத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே சென்றவன் படுத்த நிலையிலேயே பார்த்தபடி சிரித்தாள். “சிரிக்காதே தேவடியா” என்றவனை பார்த்து ”ஆக்கினதே நீதாண்டா” என்று மேலும் சிரித்தாள். என்னை கதவை சாத்திவிட்டு வரச் சொன்னாள். இழுத்து அணைத்து அவள் மார்புக்குள் என்னைப் புதைத்து, “Start your show to this impotent bluffer” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் முன்னமே என்னை இயக்க தூண்ட, எனக்கு கஷ்டமாய் இருந்தது. ஆனால் அவளின் இம்மாதிரியான செயல்களுக்கு ஏதோ ஒருவிதத்தில் அவன் காரணமாயிருப்பான் என்று தோன்றியது. தலையிலடித்துக் கொண்டு அழுதபடி வெளியே போய் விட்டான். இம்மாதிரி நிறைய பேர் ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு விதம். ஒவ்வொரு முறையும் முதல் ராத்திரிக்கு வருவது போல வந்து புதுப் பெண்ணின் வெட்கத்துடன் உறவுக் கொள்பவள், நீலப்படங்களைப் பார்த்தபடி செய்யச் சொல்கிறவர்கள் என்று ரகரகமாய் இந்த இரண்டு வருடங்களில் பார்த்துவிட்டேன். ஒரு சில பேரிளம் பெண்கள் தனியாய் ப்ளாட் எடுத்துக் கொடுக்கிறேன். நான் விரும்பும் போது கூப்பிடுவேன் வந்து போக வேண்டும் என்றெல்லாம் கூட கேட்டிருக்கிறார்கள். முதலில் போகலாம் என்று நினைத்தேன். செந்தில் தான் வேண்டாமென சொன்னான். கமிட்டாகிவிட்டால் நாளைக்கு பிரச்சனையென்றான். அவன் சொன்னால் சரியாய்தானிருக்கும் என்றொரு நம்பிக்கை எனக்குள் ஏற்பட்டிருந்தது.

என்னைப் போன்ற இன்னும் சில பேர்களை நாங்கள் ரெகுலராய் பார்க்கும் ஜாயிண்டுகளில் சந்திக்க ஆரம்பித்தோம். அதில் முக்கியமானவன் சுரேஷ். இப்போதெல்லாம் யாதவின் காண்டேக்ட் இல்லாமல் புதிய காண்டேக்டுகளை இவர்களின் மூலம்தான் பெற்றுக் கொண்டிருந்தோம். இங்கு வரும் தொடர்புகள் இன்னும் பெரிய இடமாய் இருந்தது. முக்கியமாய் ஒரு குழுவாய் செயல்பட்டு வந்தார்கள். இந்நாள் வரை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்த்தான் க்ரூப்பில்

சென்று கொண்டிருந்தாலும், சுரேஷை சந்தித்ததிலிருந்து எங்கள் நிலையே மாறியது. அதற்காக கொஞ்சம் செலவு கூட செய்ய வேண்டியிருந்தது. மெடிக்கல் செக்கப். முக்கியமாய் ஹெ.ஐ.வி டெஸ்ட் மஸ்ட் என்றார்கள். அதுவும் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்யும் டாக்டரிடம் மட்டுமே செல்ல வேண்டுமென்றெல்லாம் கண்டீஷன் போட்டார்கள். பிறகுதான் தெரிந்தது அந்த க்ரூப்பே மெடிக்கல் காலேஜ் படிக்கும் பெண்களின் குழுவென்று.

இம்மாதிரி குழுவில் போவது என்பது ஆரம்பக் காலங்களில் ஆர்வமாயிருந்தாலும் போகப் போக அவர்களை திருப்திபடுத்த நிறைய உழைக்க வேண்டியிருந்தது. விடிய விடிய தொடர் உறவு கொள்ளும் நிலையில் சில சமயங்களில் ஸ்டெராயிடும், இல்லாவிட்டால் போதை தரும் சில மருந்துகளை தருவார்கள். அது பழகிப் போனவர்களுக்கு பின்னாளில் பெரும் ப்ரச்சனைக்கு ஆளானவர்கள் அதிகம். செந்திலும் நானும் ஒரு முறை உபயோகப்படுத்திவிட்டு, ரெண்டு நாளைக்கு எங்கிருக்கிறோம் என்று தெரியாத அளவுக்கான போதையிலிருந்தோம். செக்ஷுவல் லாங்கிடீவிட்டியை தொடர போதைக்கு பதிலாய் ஏதாவது இருக்க வேண்டும் என்றான் செந்தில். இரண்டொரு நாளில் தேடிக் கண்டுபிடித்து அதற்கு தீர்வும் சொன்னான். யோகா.

தயா என்றொரு மாஸ்டரிடம் கொண்டு போய் அறிமுகம் ஆகிக் கொண்டோம்.. யோகா பயிற்சியை ஆரம்பித்தோம். பயிற்சி ஆக ஆக, எங்கள் உடல்களிலும் மனங்களிலும் மாற்றம் வருவதை நன்றாக உணர முடிந்தது. மாஸ்டர் இளம் வயதினர் தான். கொஞ்சம் கேஷுவலாய் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் செக்ஷுவல் லாங்கிடீவிட்டிக்கு ஏதாவது வழியிருக்கிறதா என்று கேட்க ரொம்பவும் சிம்பிளான ஆனால் நல்ல யோகா பழக்கம் பெற்றவர்களால் மட்டுமே செய்ய முடிகிற சில ஆசனங்களை சொல்லிக் கொடுத்தார். முல பந்தா, கந்தராசனா, சுப்த பத்த கோனாசனா, பாலாசனா, பத்மாசனா, உருதுவ முக்க சுவாசனா, மர்ஜராசனா என பல ஆசனங்கள் எங்களுக்கு பேருதவியாய் இருந்தது. அது என்ன எப்படி என்று இங்கே சொல்ல முடியாது. உங்களுக்கு தெரிந்த யோகா மாஸ்டர்களிடம் கேட்டுக் கொள்ளவும். நல்ல விஷயங்களை விட கெட்ட விஷயங்களாய் மற்றவர்களுக்கு தெரியும் விஷயங்கள் எங்களுக்கு உதவியாய் இருந்தது.

சமீப காலங்களாக வீட்டுச் செலவுகள் எல்லாம் நான் தான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அக்காவிற்கு சந்தோஷம். ஒரு அரைக்கிழவி கொடுத்த செயினை அவளுக்கு கொடுத்தேன். உற்சாகத்தில் குதித்தாள். அவளின் சந்தோஷத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கும் தொற்றிக் கொண்டது. எப்போதாவது ஒரு முறை “என்ன வேலைடா செய்யுற?” என்று கேட்டுக் கொண்டிருப்பாள். பெரும்பாலும் இரவு நேரத்தில் நான் வீட்டில் இல்லாததால் “பி.பி.ஓ” என்றேன். அவளுக்கு என் பதிலைப் பற்றி பெரிதாய் அக்கறையேதுமில்லை. இதனிடையில் புதிய மாமா இப்போதெல்லாம் வீட்டிற்கு வருவதில்லை. எத்தேசையாய் கேட்டபோது “பைசாவுக்கு பெறாதவன்” என்றாள். என் பொருளாதார பங்களிப்பால் அவள் சந்தோஷமாக இருப்பதாய் பட்டது.

எங்களின் “தாக்கத்” புகழ் மெல்ல எல்லாரிடமும் பரவ, பரவ, செந்திலுக்கும் எனக்குமான டிமாண்ட் அதிகமானது. ஒவ்வொருத்தியும் என்னன்னவோ செய்தாலும், மெட்ரோ பில்லர் போல நிற்பதைப் பார்த்து மலைக்காதவள் இல்லை. ஆனால் நாங்கள் ரகசியத்தை சொல்லாமல் இருந்தோம். இம்மாதிரியான நேரங்களில் எங்களது ரேட்டும் கூடியது. ஓர் இரவுக்கு ஆளுக்கு பத்து, பதினைந்தெல்லாம் சாதாரணம். சென்னையின் ஒரு முக்கிய நகைக்கடைக்காரன் பொண்டாட்டி ஒரு ட்ரிபிள் பெட்ரூம் ப்ளாட் எடுத்துத் தருகிறேன் என்றாள். எனக்கு இம்முறை அடக்க முடியவில்லை. ஆனால் இம்முறையும் செந்தில்தான் தடுத்தான். மீண்டும் அவன் சொன்னது “கமிட்டான ப்ரச்சனை. ஆயிரமிருந்தாலும் அவ பொம்பளை.. நாளைக்கு மாட்னா.. அவ புருஷன் நம்மள காலி பண்ணிருவான்” என்றான். ஒரு விதத்தில் அவன் சொல்வதும் உண்மைதான்.

சில பேரின் கணவர்களுக்கு தெரிய வந்து ப்ரச்சனையாகிப் போன நேரங்களும் உண்டு. அப்பெண்களை தொடர்ந்து வந்து ஹோட்டல் வாசலில் அடித்து இழுத்துப் போன சம்பவங்களும், ரூமிற்கு அழைத்துப் போய் காலில் வீழ்ந்து, கதறி அழுது, குழந்தைகள் போட்டோவையெல்லாம் காட்டி, மானம் மரியாதையைப் பற்றி சொல்லியவனையெல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன். ஒரு சிலர் அவர்களுக்குள்ளான சண்டையின் இடையில் என் மேல் பாய்வதும் உண்டு. “தேவடியாப்பையா” என்று திட்டுவார்கள். என் அம்மாவை திட்டுவதை கேட்க

கஷ்டமாயிருந்தாலும், ரியாக்ட் செய்யக்கூடாது. முடிந்தால் அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்துவிட வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் ப்ரச்சனை எப்படி வேண்டுமானாலும் முடியலாம். இப்படி எல்லா ப்ரச்சனைகளுக்கும் நடுவே போய்க் கொண்டிருந்த போது ஒரு பெரிய திருப்பம் செந்திலுக்கு ஏற்பட்டது. அது என் வாழ்கையிலும் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும் என்று அப்போது தெரியவில்லை.

15. ஷர்மி

அன்றைய இரவுக்கு பிறகு அம்மா என்னை நேராக பார்ப்பதையே தவிர்த்தாள். ஆனால் அந்த இரவுக்கு பிறகு வீடே கொஞ்சம் பரபரப்பாக இருந்தது. அப்பாவை எப்படியாவது வெளியே கொண்டு வந்துவிடுவார்கள் என்று தோன்றியது. ஏற்கனவே இரண்டு முறை பெயில் ரிஜெக்ட் ஆகிவிட்டதால் இம்முறை எப்பாடு பட்டாவது வெளியே கொண்டு வரத்தான் அன்று வந்த இரண்டு பேரிடம் அம்மா சோரம் போனாள் என்பதை “ப்ரசனைகள்லேர்ந்து வெளிய வரணும்னா அட்ஜஸ்ட் பண்ணிட்டுத்தான் ஆகணும்” என்று சாப்பாட்டின் போது சொன்னாள். அவளின் குரல் வேறு மாதிரியாய் இருந்தது. நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்த போது கண் கலங்கியிருந்தது. சட்டென சிரித்து “டாடி சீக்கிரம் வந்திருவாரு” என்றாள் நம்பிக்கையுடன்.

ஜெயிலில் இருக்கிறவர்களுக்கு எப்படி இருக்குமோ தெரியாது. ஆனால் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களின் குடும்பம் மிகப் பெரிய மன உளைச்சலுக்கும், பொருளாதார சிக்கலுக்குமிடையே அல்லாடுவது யாருக்கும் புரியாது. போலீஸ், வக்கீல், கோர்ட், கோர்ட் குமாஸ்தா என்று எல்லோருக்கும் சம்பந்தப்பட்ட குடும்பத்தினர் ஒரு பணம் காய்ச்சி மரமாகதான தெரிவார்கள். காசு காசு காசு என பிடுங்கிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். அதை என் வீட்டில் பார்த்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறை அம்மா கோர்ட்டுக்கு போகும் போதும் ஏதாவது ஒரு நகையை அடமானம் வைத்து பணம் கொண்டு போவதை பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இம்முறை கோர்ட்டுக்கு போகும் போது எதுவும் கொண்டு போகவில்லை. அம்மா அட்ஜெஸ்ட் செய்த்தற்காகான காரணம் புரிந்தது. எனக்கு டாடியை பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது. அம்மாவுடன் நானும் கோர்ட்டுக்கு போனேன்.

சந்தைகடை போலிருந்தது கோர்ட், எங்கு பார்த்தாலும் மக்கள் கூட்டமாய் இருந்தது. கும்பல் கும்பலாய் யாராவது பேசிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். கருப்பு

கோட்டு போட்ட வக்கீல்கள், போலீஸ்காரர்கள், பெண் போலீஸ், அழுது கொண்டிருக்கும் பெண்கள். கெட்டவார்த்தைகளில் சத்தமாய் பேசும் ஆண்கள், திடீர் திடீரென கூட்டமாய் நான்கைந்து தாடி மீசை ஆட்களை கையில் விலங்கோடு பரபரப்பாய் அழைத்து வந்து அழைத்துப் போனார்கள். சில பேர் விலங்கோடு, அவர்களின் மனைவி, அம்மாவிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். கையில் விலங்கோடு குழந்தையை தூக்கி கொஞ்சிக் கொண்டிருந்த கைதிகளை பார்த்தால் பாவமாய் இருந்தது. போலீஸ்காரர்கள் மேல் கோபம் கோபமாய் வந்தது. சில பேர் சிரித்து பேசிக் கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தால் ஆச்சர்யமாக இருந்தது. இவர்களுக்கு எல்லாம் ஜெயிலில் இருக்கிறோமே? என்ற கவலையேயில்லையா? என்று கூட தோன்றியது.

கோர்ட்டின் உள்ளே எட்டிப் பார்த்த போது, சினிமாவில் பார்த்த கோர்ட்டுக்கும், இதற்கு கொஞ்சம் கூட சம்பந்தமில்லாமல் இருந்தது. அங்கு பேசுகிறவர்கள், வக்கீல் பேசும் பேச்சு எதுவும் காதில் விழவேயில்லை. அவர்களுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படியான ஒரு பேச்சுத்தான் இருந்ததே தவிர, ‘‘யுவர் ஆனர்’’ ‘‘ஐ அப்ஜெக்ட்’’ போன்ற வாதாடும் சத்தமேயில்லை. சாட்சிக் கூண்டிலிருந்து வந்த ஒரு வயதான பெண், பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து, ‘‘என் புள்ள வாழ்கைய சீரழிச்ச நீ நாசமா போவ’’ என்று சபித்தாள். வக்கீல்கள் அவரை வெளியே தள்ளிக் கொண்டு போனார்கள். எனக்கு எல்லாமே ஆச்சர்யமாகத்தான் இருந்தது. என் வயதிற்கு இவ்வளவு அனுபவங்கள் கொஞ்சம் அதிகம் தான். திடீரென அம்மா பரபரக்க, அப்பாவை கூட்டி வந்தார்கள்.

விலங்கெல்லாம் போடாமல், நன்றாக ஷேவ் செய்யப்பட்ட முகத்தோடு, இருந்தாலும், முகமெல்லாம் கருத்துப் போயிருந்தது. கண்களின் கீழ் கருவளையமாய் இருந்தது. அவரைப் பார்த்ததும் எனக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. அப்பா பதறிவிட்டார். ‘‘பேபி.. பேபி.. அழக்கூடாது.. அழக்கூடாது.. எல்லாம் சரியாயிரும். அப்பா வந்துருவேன்.. நீ அழாம இருக்கணும்’’ என்று கண் கலங்கி அவரும் அழ ஆரம்பிக்க, அம்மா என்னை அவரிடமிருந்து பிரித்தாள். ‘‘நல்லா அழுங்கடா.. இன்னும் நல்லா அழுவீங்க.. எங்க பணத்தையெல்லாம் முழுங்கிட்டு இங்க நாடகமா ஆடுறீங்க. உன் குடும்பமே நாசமாத்தான் போவும்’’ என்ற ஆவேசமாய் திட்டியபடி ஒரு வயதான

பெண்மணி அப்பாவின் சட்டையை பிடித்திழுக்க, அந்த இடமே களேபரமானது. போலீஸ்காரர்கள் அந்தப் பெண்மணியிடமிருந்து அப்பாவை விடுவித்து, வராந்தாவிலிருந்து அழைத்துப் போனார்கள். அவள் நடு காரிடாரில் சப்பரமாய் உட்கார்ந்து அழ ஆரம்பித்தாள். என் அழுகை அப்படியே அடங்கி விதிர்த்துப் போய் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன். யாரோ சம்பந்தமில்லாமல் ‘‘சைலன்ஸ்’’ என்று சத்தமாய் கத்த, சைலன்ஸ், சைலன்ஸ் என்று வரிசையாய் எல்லாரும் சத்தமாய் சொன்னார்கள். அந்த அம்மாவின் சாபமோ என்னவோ, அப்பாவுக்கு அன்றைக்கு பெயில் கிடைக்கவில்லை. அதைக் கேட்டதும் அம்மா அழுதாள். அவள் அழுதது பெயில் கிடைக்காத்தினாலா? அல்லது அவளின் அட்ஜெஸ்ட்மெண்ட் உபயோகமில்லாமல் போய்விட்டதே என்ற வருத்தத்தினாலா என்று எனக்கு அப்போது தோன்றியது இன்றைக்கும் ஆச்சர்யமாக இருந்த்து.

ராத்திரி வீட்டில் ஒரே சத்தமாய் இருந்தது. அம்மா வக்கீல் அங்கிளிடம் ஆவேசமாய் கத்திக் கொண்டிருந்தாள். அவனை நம்பி ஏமாந்துவிட்டதாய் அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்தாள். அவர் எதுவும் பேசாமல் அமைதியாய் உட்கார்ந்திருந்தார். கத்தி, கத்தி ஓய்ந்து போய் அம்மாவும் சோபாவின் கீழ் வெறும் விசும்பலோடு உட்கார்ந்திருக்க, ’’பி.பி சொதப்பிட்டார். வந்தவனுங்க வேற இங்க நடந்ததை சொல்லி வெறுப்பேத்தியிருக்காங்க.. அதான்’’ என்று இழுத்தார். அம்மா சட்டென எழுந்து கூந்தலை முடிந்து கொண்டு ‘‘இப்ப என்ன அவனையும் வரச்சொல்லு, எனக்கு என் புருஷன் வெளிய வந்தாகணும்’’ என்றாள். அடுத்த வாரத்தில் அப்பாவுக்கு பெயில் கிடைத்தது.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் கழித்து அப்பா வீட்டிற்கு வந்தார். சென்ற முறை பார்த்தை விட இன்னும் மெலிந்திருந்தார். எப்போதுமிருக்கும் சிரிப்பு அவரிடம் இல்லவேயில்லை. வந்தது முதல் யாராவது ஒருவர் அவருடன் இருந்தார்கள். எனக்கு தூக்கம் வரவேயில்லை. அப்பாவை பார்க்கலாம் என்று அவர்கள் அறையின் கதவை திறக்க முயன்றேன் உள்பக்கம் பூட்டியிருந்தது. ஒரு நிமிடம் திரும்ப தட்டலாமா என்று யோசித்துவிட்டு என் அறைக்கு திரும்பினேன். அழுகையாய் வந்தது.

அடுத்த நாள் காலையில் அப்பாவை பார்க்க பல பேர் வந்திருந்தார்கள். பணம் முதலீடு போட்டவர்கள். சிலர் அழுதார்கள். சிலர் நைச்சியமாய் ‘‘ப்ராப்பர்டி

ஏதாச்சுமிருந்தா சொல்லுங்க சார். உங்க ப்ரச்சனைய முடிச்சிரலாம்'' என்றார்கள்.

''அதுக்கு கவர்மெண்ட் கிட்டயில்ல போகணும்'' என்றார்.

அவர் அப்படி சொன்னதுக்கு சட்டென கோபப்பட்டார்கள். ''ஜெயிலுக்கு போய்ட்டு வந்திட்டா பெரிய மயிருன்னு நினைப்பா.. திமிரா பேசுற?. இங்கேயே உன்னை ரெண்டு துண்டா வெட்டிப் போட்டுட்டு போய்ட்டேயிருப்பேன்.''

''சரி.. அவ்வளவு தானே வெட்டு'' என்று அப்பா தலைகுனிந்தார். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் பதட்டமாய் அவரை நோக்கி ஓடினேன். அப்பா என்னை தடுத்து ''உள்ளே போ.. '' என்று கத்தினார். எனக்கு பயமாயிருந்தது. வந்தவன் ஹாலில் இருந்த டீப்பாயை எட்டி உதைத்து, ''கொடுக்க முடியலைன்னா இதுகள வச்சி வியாபாரம் பண்ணி கழிச்சிக்கவா?'' என்றான்.

அப்பா அமைதியாய் '' நீ அப்படி பண்ணித்தான் சம்பாதிச்சியா?'' என்றதும் அவன் முகம் விகாரமாகி, அவர் மேல் பாய்ந்தான். அம்மா, நான், அப்போது அங்கு வந்த வக்கீல் அங்கிள் எல்லோரும் சேர்ந்து அப்பாவை அவனிடமிருந்து விடுவித்தோம். அவன் அங்கிருந்து போன பின்பும் வீடெங்கும் அவன் குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. தொடர்ந்து யாராவது ஒருவர் வந்து சண்டையிட்டோ, சாபமிட்டோ சென்றார்கள். அப்பா என்னை காலேஜுக்கு கிளம்பச் சொன்னார். எனக்கு அவரை இப்படி விட்டு போகவே மனசில்லை. ஆனாலும் வேறு வழியில்லாமல் கிளம்பினேன். கிளம்பும் போது சோபாவில் தலைகுனிந்து உட்கார்ந்திருந்த அப்பா ''ஜாக்கிரத பேபி. யார் எது சொன்னாலும் ரியாக்ட் செய்யாதே'' என்றார். ஏன் சொல்கிறார் என்று புரியாமல் தலையாட்டினேன்.

இவ்வளவு ப்ரச்சனைகளுக்கு இடையே எனக்கிருக்கும் ஒரே ரிலாக்ஷேஷன் காலேஜ் தான். முதல் வருடம். விமன்ஸ் காலேஜ் தான். சென்னையின் முக்கியமான, பணக்கார பெண்கள் படிக்கும் காலேஜ். அம்மாதான் கட்டாயப்படுத்தி, அங்கேயிங்கே காசு புரட்டி சேர்த்துவிட்டாள். இங்கேதான் படிக்க வேண்டுமென்பது அவள் முடிவுதான். எனக்கிருக்கும் மனநிலையில் படிப்பெல்லாம் பெரிதாகவே தெரியவில்லை. காலேஜில் இருக்கும் என் தோழிகளுக்கு என் பின்புலம் தெரியாது. முடிந்தவரை தெரியாமல் பார்த்துக்

கொண்டேன். நெருங்கிய தோழியான சுஷ்மாவுக்கு மட்டும் தெரியும். அதுவும் கொஞ்சமே கொஞ்சம். அவள் பெரிய தொழிலதிபர் ஒருவரின் பெண். எனக்கான எல்லா தேவைகளுக்கும் அவள் தான் ஸ்பான்சர் செய்வாள். கிட்டத்தட்ட அன்னதாதா போலத்தான் என்றாலும், அதை அவளுக்கு உணர முடியாத அளவிற்கு பந்தாவாகத்தான் இருப்பேன். அவளுக்கு ஆண் நண்பர்கள் அதிகம். கொஞ்சம் ப்ளர்ட் டைப். அவள் மூலமாய்த்தான் எனக்கு சென்னையில் உள்ள அத்தனை பப்புகளும் அறிமுகமாயின. ஒவ்வொரு வீக் எண்ட் பார்ட்டியும் ஒவ்வொரு இடத்தில். பார்க், ஃபளேம் என்று நான் போகாத டிஸ்கோ இல்லை. கொஞ்சம் சிரித்து, அணைத்து வரவேற்று, லேசான உதட்டு முத்தம் கொடுக்க, தோள் மீது கை போடும் போது தெரியாமல் சகஜமாய் மார்பில் கை வைப்பது போல் வைப்பவனை சகித்துக் கொள்ள பழகிவிட்டோமென்றால் உங்களுக்காக ஆயிரங்கள் செலவழிக்க சென்னையில் பல நூறு பணக்கார இளைஞர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை கொஞ்சம் ஹெப்பான,, ஹைஃபை பெண்களின் கம்பெனி முக்கியம். பொதுவெளியில் தங்களின் நெருக்கத்தை வெளிப்படுத்த ஓர் அழகிய பெண் தேவை. இதையெல்லாம் சரியாக சொல்லிக் கொடுத்தவள் சுஷ்மாதான். ரொம்பவே யோசித்துத்தான் என்னை பார்க்கில் நடக்கும் பார்ட்டிக்கு அழைத்தாள்.

“கப்பிள்ஸ் மட்டுமே அலொவுட். எனக்கு என் ப்ரெண்டு இருக்கான். இன்னொருத்தனுக்கு தான் ஆள் இல்லை. ஒண்ணும் பண்ண வேண்டாம் ஜஸ்ட் அவனோட டான்ஸ் ஆடணும். பிடிச்சிருந்தா கண்டின்யூ பண்ணு. உன் எண்ட்ரி, சாப்பாடு, டிரிங் எல்லாம் அவங்க பாத்துப்பாங்க. அது மட்டுமில்லாம யு வில் ஹேவ் ஃபன்” என்று கண் சிமிட்டினாள். ஹோட்டலின் லாபியில் சுஷ்மா சுஷீல் என்பவனை அறிமுகப்படுத்தினாள். ஒல்லியாய், புட்டத்தின் மேல் ஜீன்ஸை போட்டிருந்தான். பின்பக்க பாக்கெட் அவனின் பின் தொடையில் இருந்ததை பார்க்க ஒரு மாதிரியாய் இருந்தது. உடல் பிடிக்கும் ஷார்ட் டீஷர்ட் அணிந்திருந்தான். சுஷ்மா என்னை அறிமுகப்படுத்தியவுடன், ரொம்ப நாள் பழகியவனைப் போல இரண்டு கை விரித்து என்னை அணைத்தான். ஒரு மாதிரி நெளிந்தேன். அதை உணர்ந்தவன் போல சட்டென விலகி, “ஹே.. பீ யுவர்செல்ப். நாட் பீலீங் கம்பர்டபிள்?” என்று கவலையில்லாமல் கேட்டான்.

‘‘அவள் புதியவள். டேக் டைம் டு செட்டில்டவுன் சுஷீல்’’ என்றாள் சுஷ்மா.

இரைச்சலான ஹை டெசிபல் இசை அந்த ஹாலில் பரவியிருக்க, பசை போட்டு ஒட்டியது போல் நெருக்கமாய் பல ஜோடிகள் உடலோடு உடல் ஒட்டி ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சுஷீல் என்னை அணைத்தபடி உள்ளே சென்றான் நேரடியாய் பார் கவுண்டரில் போய் ‘‘வாட் யுல் ஹேவ்?’’ என்றான். நான் ‘‘பெப்சி’’ என்றதும், ஆச்சர்யமாய் ‘‘ரியலி.. ஆர்.யூ ஷுயுர்?’’ என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்டான். அன்று முழுவதும் நான் நான்கு க்ளாஸ் பெப்ஸி குடித்திருக்கிறேன். நேரம் ஆக ஆக, கூட்டம் அதிகமானது. ஹாலில் குளிரும் ஏசியை மீறி அனலாய் பக்கத்திலிருப்பவனின் மூச்சு சுட்டது. எல்லோரும் உச்சத்திலிருக்க, தொடர்ந்து நம்மை மறந்து ஆட வைக்கும் பாடல்களாய் போடப்பட, நிறைய பேர் கூடவே பாடினார்கள். சில பாடல்களில் வரும் ‘‘fuck’’ என்கிற வார்த்தையின் போது அணைத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் தங்கள் இடுப்பை முன்னும், பின்னும் ஆட்டி சிரித்தார்கள். சுஷ்மா, ரோஷனுடன் ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். கிட்டத்தட்ட நாலு லார்ஜ் வோட்கா குடித்திருந்தாள். முதல் லார்ஜின் போது தோள் தொட்டு அணைத்த ரோஷன், நான்காவது லார்ஜின் போது அவளது மார்பில் கைவைத்து அழுத்தியபடி முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தான். சுஷ்மா அவனின் பேண்ட் ஜிப்பின் மேல் உள்ளங்கையை வைத்து அழுத்தி ‘‘து.. கடே ஹோகயா?’’ என்று சிரித்தாள்.

சுஷீல் என்னை சாப்ட்டாகத்தான் கையாண்டான். லேசான பின்புறத் தடவுலும், பட்டும் படாத அணைப்புகளும், கழுத்து முத்தங்களுமாய்த்தான் போய்க் கொண்டிருந்த்து. குடித்த பெப்ஸி அடிவயிற்றை முட்ட, ரெஸ்ட் ரூமுக்கு கிளம்பினேன். போகும் வழியெல்லாம் கிட்ட்த்தட்ட போதையின் உச்சத்தில் முத்தமிட்டபடியோ, மேற்சட்டையை அவிழ்த்துவிட்டு, வாகாய் சப்பக் கொடுத்த பெண்களையும், கீழே உட்கார்ந்து ப்ளோஜாப் செய்யும் பெண்களையும் பார்க்காமல் போவது என்பது தவிர்க்க முடியாத்தாய் இருந்தது. அவர்களை பார்த்துவிட்டு என் உடல் சூடானதை உணர முடிந்தது. நான் அங்கு வந்ததை அவர்கள் கவனித்ததாய் தெரியவில்லை. போதை. ரெஸ்ட் ரூமிலிருந்து வெளிவந்து திரும்பியபோது சுஷிலின் மேல் மோதி நின்றேன்.

‘‘ஹேய்.. நீ என்ன செய்கிறாய் இங்கே?’’

“இனிமேல் தான் செய்யப் போகிறேன்” என்றவன் என்னை அப்படியே சுவற்றோடு அழுத்தி, என் மேல் பரவினான். என் உடலெங்கும் அவனின் கைகள், எனக்கு அர்ஜுனின் நினைவு வந்தது. அவனிடமிருந்த வெறி மட்டுமே சுஷீலிடம் குறைவாக இருந்ததேயன்றி அதே விதமான இலக்கில்லாத தேடல், உடல் முழுவதும். நான் போட்டிருந்த டாப்ஸை மேலேற்றி, ஜீன்ஸ் பட்டனை விடுவித்து கீழிறக்கியிருந்தான் சடுதியில், அவன் உதடுகளால் என் உதடுகளை மெல்ல வருடிக் வருடி உள்வாங்க, எனக்கு கிறக்கமாய் இருந்தது. கண் மூடி அவன் கீழுதட்டை என்னுள் உறிய, உற்சாகம் கொண்டவன் இன்னும் இறுக்கமாய் என்னை அணைத்தபடி என் பேண்டீஸின் உள் கை நுழைத்து, குறியை தொட்டான். எனக்குள் விர்ரென ஷாக்கடித்த்து போல் இருந்தது. அது அவன் தொட்டதினால் மட்டுமல்ல, என் பாக்கெட்டிலிருந்த செல் வைப்ரேஷனில் மோடில் கூப்பிட்டதும் ஒரு காரணம். சட்டென அவனை விலக்கி, போனை எடுத்து, பார்த்தேன். அம்மா.

“ஹலோ?”

எதிர்முனையில் அம்மா ஓவென அழுதபடி “அப்பா போயிட்டாருடீ” என்று அலறினாள். எனக்கு சட்டென உணர முடியாமல் அதிர்ச்சியில் ஏதும் பேசாமல் இருந்தேன். என்னை அறியாமல் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிய ஆரம்பித்தது.

16 நான்

''நான் லவ் பண்றேன்'' என்ற செந்திலைப் பார்த்து சிரித்தேன். அவன் கண்களில் வெட்கம் தெரிந்தது.

“எது இங்கிலீஷ் லவ்தானே. அதைத்தான் நாம தினமும் பண்றோமே?''

“சே... அது இல்லைடா.. காதல்'' என்றவனை பார்த்து எனக்கு ஆச்சர்யமாக இருந்தது. எனக்கென்னவோ காதல் எல்லாம் காமத்திற்கான அடித்தளம் என்ற எண்ணம் வலுவாய் இருந்தது.

’யாருடா? அப்பேர்ப்பட்ட அழகி''

“உனக்கும் அவளைத் தெரியும். சுப்ரஜா. சாப்ட்வேர் கம்பெனி பொண்ணு. ஞாபகமிருக்கா..?'' என்றதும் சட்டென அவள் முகம் நினைவுக்கு வந்தது. ரெண்டு பேர் வேண்டும் என்று கேட்டு அடம்பிடித்த சுப்ரஜாவின் முகம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அப்படி கேட்டவளின் குரலில் ஒரு விதமான வெறி இருந்தது. லீட் கொடுத்தவன் சொல்லித்தான் கூப்பிட்டான். பார்ட்டி ரொம்பவே டென்ஷனா இருக்கு பார்த்து நடந்துக்கங்க என்றான்.

எங்களிடம் வரும் பெண்கள் ஒவ்வொருத்தியும் ஒரு டைனமைட் போலத்தான் என்பது எங்களுக்கு தெரிந்த விஷயமானதால் பெரிதாய் அலட்டிக் கொள்ளாமல் சென்னையின் பிரபல ரிசாட்டுக்கு சென்றோம். சென்னையின் மிக ஓரத்தில் பெரிய மனிதர்கள் மட்டுமே வரும் ரிசார்ட் அது. ஒவ்வொரு ரிசார்ட் அறையும் ஒரு தனித்தீவு. அவ்வளவு தனிமையாய் இருக்கும். உள் நுழைந்தது முதல் எல்லாமே ஏதோ சொல்லி வைத்தார் போல நடக்குமிடது.

பழைய மாதவி போல இருந்தாள் சுப்ரஜா. “வாங்க'' என்று அழைத்து உள் அறையில் உட்காரச் சொன்ன போதே தெரிந்துவிட்டது இவளுக்கு இது புதியது என்று. சற்று நேரம் பேசாமல் இருந்தாள். போனை எடுத்து ஹிந்தியில் “அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள் எப்படி ஆர்மபிப்பது? பணத்தை இப்பவே

கொடுக்கணுமா? என்பது போல படபடவென எங்களை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி பேசினாள். எனக்கு ஹிந்தி நன்றாக புரியும். பேசி முடித்து வெளிநாட்டு சரக்கு ஒன்றை எடுத்து டேபிளின் மீது வைத்தவள். ''சாப்பிடுங்க'''' என்றாள். இம்மாதிரியான ஆஃபர்களை எப்போதும் சட்டென உபயோகிக்க்க்கூடாது என்பது தொழிலின் விதி. போதையாகிவிட்டால் பின்னால் வரக்கூடிய ப்ரச்சனைகளை சமாளிக்க முடியாமல் போய்விட வாய்ப்பிருக்கிறது. ''வாங்க நீங்களும் சாப்பிடுங்க..'' என்று அவளை உட்கார வைத்தான் செந்தில். தயங்கித் தயங்கி ஆரம்பித்தாள். ரெமி மார்ட்டின் சல்லென வழுக்கும் சரக்கு. ரொம்பவும் யோசித்து யோசித்து குடித்தாள். அவ்வளவாக பழக்கமில்லாதவள் என்று அவளின் முகச் சுளிப்பில் தெரிந்த்து. ஒரு பெக் போனதும் அடுத்த பெக்கிற்கு வேகம் அதிகமாக, அதற்கடுத்ததை சட்டென குடித்துவிட்டு, அழ ஆரம்பித்தாள்.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். பெரும்பாலான நேரங்களில் இவர்களை கண்டு கொள்ள கூடாது. அப்படி ஏதாவது ஆறுதல் சொல்லப் போனால் நம் மீது பாய்வார்கள். பெரும்பாலும் தங்களைப் பற்றிய கழிவிறக்கங்கள் தான் அழுகையாய் மாறி கொட்டும். நாங்கள் காத்திருந்தோம். அவளின் அழுகை ஓயவில்லை. சட்டென ஆவேசமாய் டேபிளின் மேலிருந்த க்ளாஸை எடுத்து தரையில் ஓங்கி அடித்து உடைத்தாள். செந்தில் கொஞ்சம் தயாராகி, அவளின் தோளை பற்றி லேசாய் அழுத்தினான். அவன் கொடுத்த அழுத்தத்தைப் பார்த்து சட்டென அவனை அணைத்து இன்னும் பெரும் சத்தத்துடன் அழ, செந்தில் அவளை அணைத்து, ஏதும் பேசாமல் அவளின் உதட்டில் முத்தமிட்டான். அவளின் முகம் முழுவதும் கண்ணீர் பரவியிருக்க, அவனின் அணைப்பும், முத்தமும், அவளை ஏதோ செய்திருக்க வேண்டும். அழுகை நின்று பரபரவென அவள் போட்டிருந்த ஷார்ட்ஸையும் டீ சர்ட்டையும் கழட்டி பேண்டீஸ் ப்ராவுடன் நின்றவள் என்னையும் அவள் பால் இழுத்து அணைத்து ''வா.. வா.. வாங்க ரெண்டு பேரும்.. என்னால் முடியும்'' என்று இறுக்க, செந்தில் ''ஸ்லோலி.. ஸ்லோலி.. ஒருத்தர் ஒருத்தரா ஆரம்பிப்போம்'' என்று அவளை இன்னும் இறுக்கி அணைத்தான். அவனின் அணைப்பில் அணைந்தவளை அப்படியே அலேக்காக

பெட்ரூமிற்குள் தூக்கி சென்றவன் ஒரு மணி நேரம் கழித்துத்தான் வெளியே வந்தான். நான் சத்தமில்லாமல் டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவன் வெளியே வந்தவுடன் நான் உள்ளே போக, சுப்ரஜா உடைகள் ஏதுமில்லாமல், மல்லாந்து படுத்திருந்தவள் என்னைப் பார்த்ததும், சட்டென போர்வையை எடுத்து போர்த்திக் கொண்டாள். ‘‘நீ கொஞ்சம் வெளியே இரு.. ப்ளீஸ்’’ என்றாள். வெளியே காத்திருந்தேன். ரொம்ப நேரம் கழித்து ஹவுஸ் கோட் போட்டு வெளியே வந்தாள்.

’’சாரி.. தேவையில்லாம ரெண்டு பேரைக் கூப்பிட்டுட்டேன்’’.

‘‘பரவாயில்லை .. இட்ஸ் அப் டு யூ’’ என்றேன். எதுவும் பேசாமல் அமைதியாய் இருந்தவள். செந்திலைப் பார்த்து ‘‘என்னால உனக்கு திருப்தியா இருந்திச்சா?’’ என்று கேட்டாள். வழக்கமாய் நாங்கள் கிளம்பும் போது கேட்கும் கேள்வி. அடுத்த அழைப்பிற்கான கொக்கிக் கேள்வி.

‘‘யா.. நெவர் பெல்ட் லைக் ரொட்டீன்’’ என்றான் செந்தில். பச்சையாய் பேச தமிழை விட ஆங்கிலம் பெஸ்ட்.

’’என்னால அவனுக்கு செக்ஷுவலா Satisfy பண்ண முடியலைன்னு காரணம் காட்டி டைவர்ஸ் வாங்கிட்டான் ப்ளாகார்ட். அவன் இம்போடென்ஸிய மறைக்க, காசு கொடுத்து எல்லா சர்டிபிகேட்டையும் விலைக்கு வாங்கி என்னை அசிங்கப்படுத்திட்டான். அவன் திரும்பத் திரும்ப சொன்னதுனால நிஜமாவே என்னால ஒரு ஆம்பளைக்கு சந்தோஷம் கொடுக்க முடியாதோன்னு என்னைப் பத்தி சந்தேகம் வந்திருச்சு. நேத்துதான் டைவர்ஸ் வாங்கினேன். ஒரே டிப்ரஷன். என்னால முடியும்னு ப்ரூப் பண்ணணுங்கிற வெறி. மரம் மாதிரி படுக்கறேனாம். நான் மரமா.. நான் மரமா நீ சொல்லு.. ஒருத்தனை என்னடா ரெண்டு பேரோட படுக்குறேன்னு கோர்ட் வாசல்ல அவன் மூஞ்சியில காரி துப்பிட்டு வந்திட்டேன். ஒரு ஆவேசத்தில ரெண்டு பேரைக் கூட்டுட்டேனே தவிர என்னால அப்படியெல்லாம் இருக்க முடியாதுன்னு தோணுது. சாரி.. சாரி..’’ என்று பல முறை சாரி சொல்லிவிட்டு, அதிகமான பணத்தைக் கொடுத்தாள். செந்திலுக்கு என்ன தோணியதோ தெரியவில்லை பணத்தில் பாதியை எடுத்து டேபிளின் மீது வைத்துவிட்டு கிளம்பிவிட்டான். வரும் வழியில் எல்லாம் ஏதும் பேசவில்லை.

‘‘என்னடா டல்லாயிருக்கேன்னு கேட்டுக் கொண்டே வந்தேன். பதில் சொல்லவில்லை. வீட்டின் அருகே வந்தபோது ‘‘என்னா பொண்ணுடா அவ’’ என்றான். நான் ஏதும் பேசவில்லை. பல சமயங்களில் இவர்களின் கதையை கேட்டு நானும் ஃபீல் செய்த்துண்டு.

அதன் பிறகு அவளைப் பற்றி பேச்செடுத்ததில்லை. ஆனால் செந்திலை அவள் அடிக்கடி அழைப்பது நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்று தெரிந்தது. சமயங்களில் சில கஸ்டமர்கள் ஒருத்தரையே விரும்பி அழைப்பதுண்டு. அப்படி போகும் போது ஏஜெண்டின் மூலமாய் போகாமல் நேரடியாய் அழைப்பார்கள். நமக்கும் கட்டிங் இல்லாமல் பணம் கிடைக்கும். அப்படி நினைத்திருந்தேன். அவன் இன்று சுப்ரஜா என்று சொன்னதும்தான் புரிந்தது இதன் பின்னணி என்ன என்று.

‘‘ஸோ.. நிஜமாவே காதல்ங்கிறியா?’

‘‘ஆமாடா. நாலு மாசமா.. என்னைப் பத்தி அவளுக்கு எல்லாம் தெரியும். அவள் ரொம்ப பாவம்டா.. ரெண்டு வருஷத்துல ரொம்ப அடிபட்டிருக்கா. எங்களுக்குள்ள செக்ஷுவலான நெருக்கத்தைவிட மனசாலான நெருக்கம்தான் ஜாஸ்தி. என்னால அவளுக்கு ஒரு நல்ல புருஷனா இருக்க முடியுங்கிற நம்பிக்கையிருக்கு. இனிமே இந்த வேலைய செய்யப் போறதில்லை. ரெண்டு பேரும் யு.எஸ். போறோம். அங்கயே செட்டிலாகப் போறோம். யார்கிட்டேயும் சொல்லாதன்னு சொன்னா.. என்னால உன்கிட்ட மறைக்க முடியாது. கூடாதுன்னு தோணிச்சு. அதான் சொல்றேன். நீயும் நல்லபடியா செட்டிலாகப் பாரு’’ என்றான். அவனின் கடைசி வார்த்தை கொஞ்சம் காமெடியாய் இருந்தது. செட்டிலாவது என்பது அமெரிக்காவில் அவள் குண்டியைக் கழுவிக் கொண்டிருப்பதுதானோ? என்று கிண்டலாய் தோன்றினாலும் நான் மட்டும் என்ன கண்டவளின்.. சரி விடுங்கள், நான் செய்யும் வேலை எனக்கும் எரிச்சலாய்த்தான் இருந்த்து.

பல நாட்கள் கனவுகளில் பாம்பாய், எலியாய் தலை மட்டும் நானாக ஏதாவது ஒரு இருட்டுப் பொந்திற்குள் நுழைந்து மூச்சடைத்துப் போய் திணறி வெளியே வருவது போன்ற கனவுகள் துரத்த வாழ்வது எரிச்சலாய்த்தானிருக்கிறது. அவனுக்கு ஆல் த பெஸ்ட் சொல்லி கிளம்பும் போது கொஞ்சம்

வருத்தமாய்த்தானிருந்த்து. செந்திலுக்கு போன் வந்த்து. ‘‘தோ.. வந்துட்டேன் டியர்’’ என்று அவன் சொன்னதைப் பார்த்து சிரித்து கொண்டேன்.

அப்புறம் ஒரு முறை யு.எஸ் விசாவிற்காக அங்கே பணிபுரியும் என் கஸ்டமர் ஒருத்தியின் உதவிக்காக கேட்டிருந்தான். செய்து கொடுத்தேன். ஊருக்கு போவதற்கு முன் போன் செய்து நன்றி சொன்னான். மனதினுள் அவனை வாழ்த்தி மறந்து போனேன். எனக்கெல்லாம் காதல் வரும் என்று எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனால் திடீரென வந்த ப்ரச்சனையால் இனி இத்தொழில் இருப்பது அவ்வளவு சரியில்லை என்ற எண்ணம் தோன்றுமளவுக்கு ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

17 ஷர்மி

டாடியின் இழப்பு கொடுத்த வலியை விட ப்ரச்சனைகளிலிருந்து கொடுத்த விடுதலை அதிகம். இதை சொல்லும் போது கொஞ்சம் வருத்தமாயிருந்தாலும் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ப்பிலிருந்து வீட்டிற்கு போன போது அப்பாவை நடுக்கூட்த்தில் கிட்த்தியிருந்தார்கள். அம்மா அழுது ஓய்ந்து போயிருந்தாள். குரல் உடைந்து மிகவும் விகாரமாய் இருந்தாள். வீட்டினுள் போகும் போது வாசலில் அதிகமாய் கூட்டமிருந்தது. ஒரு முறை வீட்டின் தன் பெண்ணின் கல்யாணத்திற்காக வந்திருந்த பெரியவர் கூட நின்றிருந்தார். ''இருந்தாலே வாங்குறது கஷ்டம் தொங்கிட்டப்புறம் எங்க வாங்கறது. நாமளும் கூடவே தொங்க வேண்டியதுதான்'' என்று சிலர் என் காது படவே பேசினார்கள். கழுத்தில் தடியான சிவப்பு நிற செயின் மாட்டியதைப் போல சிகப்பாய் இறுகிப் போய், கொஞ்சம் துறுத்திக் கொண்டிருந்த நாக்கோடு அவரை பார்க்கையில் அழுகை அழுகையாய் வந்தது. அப்பாவை எடுத்துக் கொண்டு போகும் போது என்னால் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க முடியவில்லை. என் நினைவு தெரிந்து முதல் முறையாய் மயங்கினேன்.

போலீஸ் விசாரணை அது இது என்று கொஞ்ச நாளைக்கு இம்சைகள் தொடர்ந்தது. ஆனால் பணம் போட்ட பலர் வீடு தேடி வர ஆரம்பித்திருந்தார்கள். போட்ட கேஸினால் பலன் இல்லை என்று தெரிந்த்தும், ''உங்களால எப்படி கொடுக்க முடியுமோ அப்படி கொடுங்க.. கொஞ்சம் கொஞ்சமா வாங்கிக்கறோம்'' என்றார்கள். முதலிலேயே இப்படி கேட்டிருந்தால் இந்நேரம் அப்பா போயிருக்க மாட்டார்.

வக்கீல் அங்கிள் பர்மனெண்டாகவே வீட்டில் தங்க ஆரம்பித்திருந்தார். சமயங்களில் ப்ப்ளிக்காகவே அம்மாவுடன் காட்டிய நெருக்கம் எரிச்சலாயிருந்தாலும், கோர்ட், கேஸ், மற்றும் எங்களுக்கு இருக்கும் ஒரே ஆண் துணை அவராகப் போய்விட்ட்தால் சட்டென அவரை எதிர்க்க

முடியவில்லை. அரசாங்கம் அட்டாச் செய்த சொத்துக்கள் எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் கையகப்படுத்தி, இன்வெஸ்டார்களுக்கு கொடுக்கப் போவதாய் சொன்னார்கள். என்னன்ன சொத்துக்கள் இருந்த்து என்றே தெரிய நிலையில் அவை போவது பற்றி எந்தவிதமான வருத்தமும் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆனால் நாங்கள் இருக்கும் வீட்டிற்கு ப்ரச்சனை வந்த போது தான் அடிவயிற்றில் கத்தி சொருகியது போலிருந்தது.

வீடு அம்மாவின் பெயரில் இருந்தாலும் தினப்படி செலவுக்குக் கூட பணமில்லாமல் வெறும் வீட்டை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வது என்ற நிலையில் வக்கீல் அங்கிள் தான் இந்த ஐடியாவை சொன்னார். வீட்டை விற்று விட்டு அதில் வரும் பணத்தை கொஞ்சம் பேங்கில் போட்டு வைத்தால் பிற்காலத்திற்கு உதவும் என்றும் சொல்லும் போது அவரின் அக்கறையாய்த்தான் தெரிந்தது. ஆனால் போகப் போக அது அக்கறை இல்லை என்பது பின்னாளில்தான் புரிய வந்தது. வீட்டை வெளியே விற்க போவதாய் தெரிந்தவுடன் பழைய ரவுடியிச ஆட்கள் மீண்டும் முளைக்க, வக்கீல் அங்கிள் தான் சமாளித்தார்.

ஒரு கட்டத்தில் அவரைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. ஆனால் அவர் மீது பாவப்பட்டது தவறு என்பதை அந்த ரவுடிக் கும்பலுடன் அவரை மிக சகஜமாய் பேசியதைப் பார்த்தபோது நாடகமாடுகிறார் என்று புரிய வந்ததும் எங்கள் நிலைமை மீது கழிவிரக்கம்தான் வந்தது. இதை அம்மாவிடம் சொன்னதும் வழக்கம் போல அழுதாள். ராத்திரி வந்த வக்கீல் அங்கிளிடம் சண்டைப் போட்டாள். அங்கிள் ஏதும் பேசவில்லை. மேலே என் அறைக்கு போதையில் வந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை எழுப்பி, பளீர் பளீரென அறைந்தார். தூக்கத்திலிருந்த எனக்கு ஏதும் புரியவில்லை.

“தேவடியா முண்டைங்களா.. என்னையே வேவு பாக்குறீங்களா?” என்று திரும்பத் திருமப் சொல்லியபடி அடித்தார். அம்மா மட்டும் வந்து தடுக்காவிட்டால் அவரின் ஆத்திரத்தில் என் உடைகளை கிழித்திருப்பார். ஏற்கனவே என்னுடய நைட்டி முன்பக்கம் பூராவும் கிழிந்து தொங்க... அம்மா வந்து தடுத்தும், பெரிதாய் மூச்சு விட்டபடி “என்னை விட்டு எங்கேயும் போவ முடியாது” என்றார் என் மார்பை பார்த்தபடி. சட்டென உறுத்தி போர்வையால்

போர்த்திக் கொண்டு அழ ஆரம்பித்தேன். அவர் என்னை அப்படி பார்த்து அது தான் முதல் முறை என்று நினைக்கிறேன்.

அன்றைய களேபரத்துக்கு பிறகு அவரின் நடவடிக்கைகளில் பெரும் மாற்றம் இருக்கத்தான் செய்தது. அடிக்கடி என்னை அழைத்து உட்கார வைத்து அடித்தற்கு மன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். அப்படி கேட்கும் போதெல்லாம் என் தோளில் கை வைத்து அணைத்தபடி தான் பேசினார். மிக கிட்டத்தில் பேசும் போது அவர் வாயிலிருந்து கெட்ட வாடை வீசியது. வாடையை சுவாசிக்கும் போதெல்லாம், அம்மாவின் முகம் எனக்கு ஞாபகம் வந்தது. ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் அவரை நான் நாசூக்காக தவிர்த்து வந்தேன். வெளிப்படையாய் தவிர்க்க முடியவில்லை. வீட்டிற்கான செலவுகளை சமாளிப்பவரிடம் அதற்கு மேல் ரியாக்ட் செய்வது கஷ்டமென தோன்றியது.

சுஷ்மாவின் தொடர்பினால் கொஞ்சம் என் கையில் பணம் புரள ஆரம்பித்தது. ஆல்கஹால் முச்சு முட்டும் முத்தத்தையும், வெறி கொண்டு மார்பழுத்தும் கைகளையும், சமாளித்தால் போதும் அதற்கு மேல் போகாமல் கொஞ்சம் தடுத்து, இழுத்து, மேலும் ஊற்றிக் கொடுத்து கிட்டத்தட்ட மட்டையாகி போகும் நிலையில், லேசாய் ஹக் செய்து, முத்தம் கொடுத்து அவனுடன் காரில் பயணித்து, ஸ்மூச்சிங் செய்தாலே பேண்டோடு வாந்தியெடுக்கும் பையன்கள் ஏராளம். இதையெல்லாம் பார்க்க, செய்யத் துணிந்த, பழகிய என்னால் ஒருவனுடன் படுக்க மட்டும் முடியவில்லை. ஏதோ ஒரு பெரிய விஷயம் என்னுள் புதைந்து கிடப்பதாகவே பட்டது. சில பையன்கள் காலையில் எழுந்த மாத்திரத்தில் எனக்கு போன் செய்து காதல் வசனம் பேசி மாய்வது எனக்கு ஒரு வகையில் சந்தோஷமாய் இருக்கும். பெரும்பாலும் பேசுவது யார் என்று தெரிந்தாலும் தெரியாத்து போல வெகு நேரம் யோசித்துத்தான் ஞாபகம் வந்ததாய் காட்டிக் கொள்வதில் ஒரு வித ஈனத்தனமான சந்தோஷம் இருப்பதை என்னால் மறுக்க முடியவில்லை.

பெப்சி வெகு காலத்துக்கு செட்டாகவில்லை. காரணம் குடிக்காத பெண் எப்போது கவனமாய் இருப்பாள் என்பதால் என்னை அவாய்ட் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். வேறு வழியேயில்லாமல் ஓரிரு பெக் வோட்காவுக்கு பழக்கமானேன். போதையின் காரணமாய் சில சமயங்களில் பப்புகளில் ஆடும் பையன்களோடு நெருக்கமாய் இருக்கும் வேளையில் நானே அவர்களை அத்து

மீற விடுவதுண்டு. அவர்களால் தூண்டப்பட்ட உணர்வும், லேசாய் குடித்த வோட்காவும் உடல் சூட்டை, அவனுடைய முத்தமும், கை தேடல்களும் ஏற்றி விட, கிட்டத்தட்ட உறவுக்கு தயாரான நிலைக்கெல்லாம் வந்து, அந்த நடு நிசி வேளையில் போதையுடன் முத்தமிட்டபடியே தள்ளாடி, பேஸ்மெண்ட் கார்பார்க்கிங்கில் காரின் ஏஸியை போட்டுக் கொண்டு பின்சீட்டில் கிட்டத்தட்ட இடம் கொடுத்த நிலையில் உள்ளுக்குள் சட்டென பல்ப் எரிந்து விழித்துக் கொள்வேன். என் விழிப்பு அவனுக்கு எரிச்சலாய் கிட்டத்தட்ட கையில் பிடித்துக் கொண்டு அல்லாடுவான். பாவமாயிருக்கும். சில நேரங்களில் கைகளாலும், ஓரிரு முறை ப்ளோஜாப்பினாலும் அவர்களை அடக்கியிருக்கிறேன். ப்ளோ ஜாப் எப்போதாவது தான் ப்ரீமியம் கஸ்டமருக்கு மட்டுமே. அதுவும் ரேராக. வெடுக், வெடுக்கென துள்ளி, அடங்கும் துடிப்பை என் கைகளின் அழுத்தத்தில் உணரும் போது திமிராக உணர்வேன். அவனின் கண் சொருகலோடு வெளிப்படுத்தும் எக்ஸ்டசிக்கு காரணம் நான் தான் எனும் திமிர். அம்மாதிரியான சில நிகழ்வுகளிற்கு பிறகு பார்டிகளில் பெரும்பாலும் குடிப்பதில்லை. குடித்தது போல் நடிப்பதுடன் சரி.

வக்கீல் அங்கிளின் நடவடிக்கைகளை அம்மாவிடம் சொல்லலாம் என்று மனதினுள் தோன்றினாலும், அவளின் இப்போதைய ஒரே நம்பிக்கை நட்சத்திரமாய் அவர் இருப்பதால் நம்புவாளோ இல்லையோ என்ற சந்தேகம் எனக்குள் இருந்தது. பெரும்பாலான நாட்களில் அவர்கள் ஒன்றாய்த்தானிருந்தார்கள். அவ்வப்போது என்னை பார்க்கும் போது மட்டும் கண்களில் எக்ஸ்ட்ரா வெளிச்சம் போட்டது போல மின்னும். அவரின் பார்வையின் அர்த்தமெனக்கு பழக்கமான ஒன்றுதான் என்பதை வெளிப்படுத்தாமல் குழந்தையாய் முகத்தை வைத்துக் கொள்வேன். அங்கிள் அதை அட்வாண்டேஜ் எடுத்து கொண்டு என்னையும், அம்மாவையும் ஒரு சேர அணைத்துக் கொண்டு “நானிருக்குறேண்டா உங்களுக்கு” என்று சொல்லி என்னை நெருக்கமாக அணைத்துக் கொள்வார். கிட்டத்தட்ட என் மார்பகங்கள் அவரோடு அழுத்தமாய் பிதுங்கும்படியான அணைப்பு அது. அம்மாவைப் பொறுத்தவரை அன்பை வெளிப்படுத்தும் செயலாகத் தெரியும். ஆனால் எனக்கு அந்த அணைப்பின் செய்தி புரியும்.

இவர்களிடையே என் வாலான அர்ஜுனைப் பற்றி சொல்ல மறந்தே போனேன். எப்போதும் என்னை பார்வையால் தொடர்பவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் முன்னேறி ஒரு நாள் வீட்டிற்கு நுழையும் போது ஹாலில் உட்கார்ந்திருந்தான். என்னைப் பார்த்த்தும் சட்டென எழுந்து, மீண்டும் என் முகத்தை பார்க்காமல் கீழேயே பார்த்தபடி நின்றான். எனக்கு கொஞ்சம் கோபமாய் வந்தது. “ம்ம்மீஈஈ” என்று கத்தியபடி உள்ளே போனேன். அம்மா கையில் ஜூஸ் க்ளாசுடன் வந்தாள். அம்மா அவனை கவனிக்கும் வித்த்தில் பெரும் மரியாதை இருந்தத்தை கவனித்தேன். அவன் அங்கிருந்த அத்தனை நேரமும் என் உடலெங்கும் அவன் பார்வையின் சூடு பரவிக் கொண்டேயிருந்தது. அவன் போனதும் அம்மா சொன்ன இன்னொரு விஷயம் என்னை சூடாக்கி கோபத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றது.

18 நான்

ஆம் பெரிய ப்ரச்சனைதான். நானே இழுத்துவிட்டுக் கொண்டது. அவள் அப்படிச் செய்வாள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் பெயர் நிவேதிதா. கரோலின் என்கிற வெள்ளைக்கார பெண் மூலம் அறிமுகமானவள். கரோலின் ஸ்பெயினில் ஒரு பத்திரிக்கைக்காரி. நிவேதிதாவும் ஒரு பத்திரிக்கைக்காரி என்று எனக்கு தெரியாது. கரோலின் சுவாரஸ்யமான பெண். எவ்வளவோ பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் இவள் வித்யாசமானவளாயிருந்தாள்.

என்னுடன் உறவு கொள்ளும் போது மற்ற பெண்களைப் போல அவளுடய சோகத்தை சொல்லவில்லை. அல்லது அவளது வக்கிரங்களை வெளிப்படுத்தவில்லை. அவளின் ஒவ்வொரு மூவும் ரசனையோடு இருந்தது. அறைக்குள் வந்ததும் குளிக்க போய்விடுவாள் என்னையும் குளிக்கச் சொல்வாள். ரெட் ஒயினுக்கு ஆர்டர் சொல்லிவிட்டு, ‘‘உனக்கென்ன வேண்டும்?’’ என்று கேட்பாள். பெரும்பாலும் கஸ்டமர்களுடன் நான் குடிப்பதில்லை. அது பல சமயங்களில் சரி வராது என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். ஆனாலும் அவளுடன் மட்டுமென்றால் ஒயினை தேர்தெடுப்பேன். டிவியை ஆன் செய்து ஏதாவது இசை சம்பந்தப்பட்ட சேனலை ஆன் செய்துவிட்டு, அது கேட்டும் கேட்காத வண்ணம் ஒலியை அமைத்து, ஒயினை எடுத்து ஆளுக்கொரு கிளாஸில் ஊற்றி அவள் கிளாஸை நானும், என் க்ளாஸை அவளும் மாற்றி வைத்துக் கொண்டு ஊட்டிவிடுவாள். நடுநடுவே ஒயின் குடித்த உதடுகளோடு என்னை முத்தமிட ஆரம்பித்து, முதல் க்ளாஸ் ஒயின் முடியும் போது அவளின் முத்தத்தில் வேகம் அதிகரிக்கும். வேகமிருந்தாலும் அதில் வெறி இருக்காது. மெல்ல, என் கீழுதட்டை கவ்வி, தன் நாக்கை என் வாய்க்குள் விட்டு, என் நாக்கை அவளின் நாக்கால் உறவாட, இயல்பான சூடு உடலில் பரவி எங்களுக்குள் நடக்கும் செக்ஸ் ரைஸ் குக்கர் ப்ரெஷர் போல மெல்ல, மெல்ல ஏறி உச்சத்தில் வெளியேறும்

அந்த அனுபவத்தை அவளுடன் இருந்தால்தான் புரியும். என்னுடனான அனுபவம் அவளுக்கு எப்பவும் பிடிக்கும் என்பதால் எப்போது இந்தியா வந்தாலும் அவள் என்னை அழைக்காமல் இருக்க மாட்டாள். வேறு வேலை இருந்தாலும் நான் அதை தட்டிக் கழித்துவிட்டு வந்துவிடுவேன். ஏனென்றால் இவளிடம் தான் நான் செக்ஸை அனுபவிக்கிறேன் என்பது என் கணிப்பு.

அவள் ஒரு நாள் நிவேதிதாவுடன் வந்திருந்தாள். தன் தோழி எனவும், என்னைப் போன்ற ஆட்கள் இந்தியாவில் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்ன போது அவள் நம்பவில்லை என்றும், அதனால்தான் உன்னை இங்கே வரச் சொன்னேன் என்றாள். அவள் என்னைப் பார்த்த விதத்தில் ஆச்சர்யமிருந்தது. இந்தியாவில் ஆண்களுக்கு பெண்களின் அருகாமை கிடைக்கவே அலைந்து கிடக்கும் நிலையில் பணம் கொடுத்து ஆணுடன் சல்லாபிக்கும் வாய்ப்பிருக்கிறவனை அவள் ஆச்சர்யமாய் பார்ப்பது ஒன்றும் அதிசயமில்லை. கரோலின் என்னுடன் உட்காரும் போது காட்டிய நெருக்கத்தை பார்த்து கூச்சப்பட்டாள். முகம் சிவந்தாள். எப்படி இந்த தொழிலுக்கு வந்தீர்கள்? இதை பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்? என்று கேள்விகளால் துளைத்தெடுத்தாள். எனக்கு அவளின் கேள்விகள் எரிச்சலாய் இருந்தது. கரோலினின் நண்பியாக இருந்ததால் வெளிக்காட்ட முடியவில்லை. அன்று டின்னர் முழுவதும் அவளின் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லியே மாய்ந்து போனேன். அவளின் எல்லா கேள்விகளிலும் ஆச்சர்யம் கலந்திருந்தது. கிளம்பும் போது கரோலினை கட்டி அணைத்து விடைப் பெற்றவள் என்னையும் கட்டி அணைத்து விடைபெறும் போது அவள் உடலில் லேசான நடுக்கம் இருப்பதை உணர்ந்தேன். பட்டும் படாத ஒருவிதமான நாசூக்கான அணைப்பு. உள்ளுக்குள் மனசு அலைபாய்வதை உணர முடிந்தது.

அடுத்தடுத்த சந்திப்புகள் கரோலின் இல்லாமல் நடந்தது. ஏதாவது ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலுக்கு வரச் சொல்லிவிட்டு, காபி ஷாப்பில் உட்கார்ந்து பேசிவிட்டு, மீண்டும் கிளம்புகையில் அதே நடுக்கத்துடனான அணைப்புடன் கிளம்பிவிடுவாள். போகும் போது எனக்கான பணமும் கொடுத்துவிட்டுத்தான் போவாள். அன்று அப்படித்தான் பணம் கொடுத்துவிட்டு கிளம்ப எத்தனிக்கையில் அவளின் கையில் பணத்தை திணித்து, ‘‘எனக்கு

வேண்டாம்'' என்றேன். அவள் புரியாமல் விழித்தாள். ''என் சர்வீஸை பயன்படுத்தாமல் பணம் வாங்குவது ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறது அதனால் வேண்டாம்'' என்றேன். சட்டென பதட்ட்த்துடன்.. ''சாரி.. சாரி.. அப்படி எடுத்துக் கொள்ளாதே நீ.. எனக்காக வந்திருக்கிறாய்.. உன் நேரத்துக்கான பணத்தை கொடுப்பதுதான் நியாயம்'' என்றாள். நாம் மீண்டும் சிரித்தபடி அவளின் பேக்கில் பணத்தை வைத்தேன்.

''மேபி சம் அதர் டே.. எனக்கு இன்னமும் தைரியம் வரவில்லை''

''இப் யூ டோண்ட் மைண்ட்.. ஆர் யூ வர்ஜின்?''

சட்டென கண்களை விரித்து என்னைப் பார்த்தபடி ''இல்லை.. பட்.. உன் போன்ற ஆட்களுடன் இதுவரை இல்லை. ஆனால் உள்ளுக்குள் ஆர்வம் எழத்தான் செய்கிறது. முடியத்தான் மாட்டேன் என்கிறது மனம்'' என்றாள். அவள் பேசி முடிக்கும் போது அவளின் வார்த்தைகளில் பெரும் தடுமாற்றம் இருந்தது. அவளுள் இருக்கும் பதட்டம் எனக்கு பாவமாய் இருந்தது. காபி ஷாப்பென பாராமல் சட்டென அவளை அணைத்து உதடுகளில் முத்தமிட்டேன். அவள் விதிர்த்து விலகாமல், நடுக்கத்துடன் என் உதடுகளை தேடினாள். அடுத்த சில நிமிடங்களில் நானும் அவளும் அந்த நட்சத்திர ஓட்டல் சூட்டில் தான் நின்றோம். ஸ்டார்டிங் ட்ரெபிள்தான் அவளுக்கு என்பது அடுத்த சில மணி நேரங்களில் தெரிந்தது. அன்று போகும் போது டபுள் மடங்காய் பணத்தை என் பாக்கெட்டில் வைத்துவிட்டு போனாள். பிறகு என்னை தொடர்பு கொள்ளவேயில்லை. எதையும் ஒரு முறை பார்க்கும் பார்ட்டியாய் இருக்குமென்று நான் மறந்திருந்த வேளையில் திடீரென ஒரு நாள் என் வீட்டிற்கு போலீஸ் வந்தது. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அய்யா வரச் சொன்னதாக சொல்லி வேறேதும் கூறாமல் ஜீப்பில் அழைத்துப் போனார்கள். ஸ்டேஷன் போனதும் தான் தெரிந்தது ப்ரச்சனை என்னவென்று. அங்கே நிவேதிதா இருந்தாள். கூடவே இன்னும் இரண்டு பேர் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். ஒன்றும் புரியாமல் நான் நிவேதிதாவையே பார்த்தேன். அவளை முறைப்பதைப் பார்த்த ஓர் கான்ஸ்டபிள் ''என்னாடா முறைப்பு..'' என்று என் பின்னந்தலையில் ஓங்கி ஒரு அடி அடித்தார். கண்கள் எல்லாம் கிறு கிறுவென சுற்றி நின்றது போலிருந்தது. இது வரை நான் அடி வாங்கியதில்லை. நிவேதிதா ஒரு பதற்றத்தோடு என்னை நோக்கி ஓடி வர,

‘‘அம்மா.. நீங்க சும்மா உக்காருங்க. இந்த மாதிரி தேவிடியா பசங்களையெல்லாம் சும்மா விடக்கூடாது’’ என்று மேலும் ஒரு அடி அடிக்க கையை ஓங்க.. சட்டென விலகி ‘‘சார். எதுக்கு சார் அடிக்கிறீங்க?’’ என்றேன் சத்தமாய்.

‘‘ம்ம்ம்... அதை நான் சொல்றேன்’’ என்று எழுந்து வந்தார் இன்ஸ்பெக்டர். எங்கே அடிக்கப் போகிறாரோ என்று பயந்து பின்வாங்கினேன். ஆனால் அவர் அடிக்காமல் என் முன் தமிழில் வரும் ஒரு முக்கிய பத்திரிக்கையை போட்டார். அதில் என் சில்ஹவுட் படத்தோடு, காசுக்காக தன்னையே விற்கும் ஆண் விபசாரன்கள் என்று கொட்டை எழுத்தில் எழுதப்பட்டிருக்க, நிவேதிதா என்னிடம் கேட்ட கேள்விகள் எதற்காக என்று புரிந்தது. அவளை கோபத்துடன் பார்த்தேன். என்ன செய்வது என்றே புரியவில்லை. இத்தனை நாள் அக்காவுக்கு கூட தெரியாமல் இருந்த விஷயம் பேப்பரில் வந்துவிட்டிருக்கிறது. பதட்டமாய் இருந்தது. ‘‘என்ன நிவேதிதா இப்படி பண்ணிட்டீங்க?’’

‘‘சாரி.. பத்திரிக்கையில கட்டுரை வந்ததும், வாசகர்கள் கிட்டேயிருந்து பயங்கர ரெஸ்பான்ஸ். அதனால பத்திரிக்கை ஆசிரியர் நேர இதுக்கு ஆக்ஷன் எடுத்து அதை ரிப்போர்ட் பண்ணனும்னு சொல்லிட்டாரு வேற வழியில்லை’’ என்றாள் கையை பிசைந்து கொண்டே, அடுத்து என்ன செய்வது, யாரைக் கூப்பிடுவது, என்னை பிடித்தால் யாரெல்லாம் மாட்டுவார்கள், அரெஸ்ட் செய்வார்களா? இல்லை உள்ளே வைத்து அடிப்பார்களா? தப்பித்து ஓடி விடலாமா? என்றெல்லாம் கசகசவென யோசனைகளாய் மண்டைக்குள் ஓடிய வேளையில் எனக்கு சட்டென ஒரு முகம் நினைவுக்கு வந்தது. வசந்தி மேடம்.. உடன் அவளது நம்பரும் ஞாபகத்திற்கு வர, நிவேதிதாவை அணுக, கிட்டே போன போது ‘‘தம்பி.. கொஞ்சம் உக்கார்ரியா?’’ என்று கான்ஸ்டபிள் அதட்டினார். நான் பம்மிக் கொண்டு மரசேரில் உட்கார்ந்தேன். நிவேதிதாவுடன் வந்திருந்த இரண்டு பேரில் ஒருவர். என்னை வெறுப்புடன் பார்த்தபடி ‘‘சீ தீஸ் கெய்.. கொஞ்சமாவது குற்ற உணர்ச்சி இருக்கிறதான்னு பாருங்க..’’ என்று வெறுப்புடன் பேசினார்.

‘‘அட இவன் கூட படுத்தவளுக்கு இல்லாத குற்ற உணர்ச்சி ஆம்பளை இவனுக்கெங்க வந்திருங்க’’ என்று பெரிய ஜோக்கை சொன்னதைப் போல தானே ஃபீல் செய்து இன்ஸ்பெக்டர் சிரித்தார்.

‘‘ஆனாலும் பாருங்க.. அவனவன் இது கிடைக்காம ரேப்பு அது இதுன்னு ஆயிட்டிருக்கிற நேரத்தில காசும் கொடுத்து சுகமும் கிடைக்குதுன்னா மச்சம்தாண்டா.. உனக்கெல்லாம்’’ என்று டேபிளின் முன்னுக்கு வந்து என் தலையில் தட்டினார். சரியான் அடி. எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவர்களுக்கு என் மேல் கோபத்தை விட பொறாமை அதிகமாய் இருந்த்து அவர்களின் பார்வையிலேயே தெரிந்தது. இன்ஸ்பெக்டர் என்னுடன் படுத்த பெண்களைப் பற்றி கேட்கும் போது நிவேதிதா ஏதும் பேசாமல் வேறெங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘‘சார்.. இதுல என்ன எழுதியிருக்குனு கூட எனக்கு தெரியாது. இந்த படத்தில இருக்கிறது நாந்தானு கூட சரியா தெரியலை.. அப்படியிருக்க என்னை ஏன் கூட்டிட்டு வந்தீங்க? அவங்க பத்திரிக்கைக்காரங்க என்ன வேணும்னாலும் எழுதுவாங்க.. அதுக்காக ப்ரூப் இல்லாமல் என்னை ஏன் அழைச்சுட்டு வ்ந்து அடிக்கிறீங்க?’’

’’பாருங்க சார்.. இவனெல்லாம் சட்டம் பேசுறான். என்னா பண்ணா தேவலை.. பொட்டச்சிங்களாயிருந்தா அட்லீஸ்ட் ஹோமுக்காவது அனுப்பலாம். இவனை எந்த செக்‌ஷன்ல கேஸ் போடுறதுன்னு யோசிச்சுத்தான் போடணும். வேணுமின்னா போன் செய்து ஆபாசமா பேசினான்னு கேஸ் போட்டு ஒரு மூணு மாசம் உள்ள தள்ளிரட்டுமா?’’ என்று நிவேதிதாவுடன் வந்தவர்களிடம் கேட்க, ‘‘சார்... நான் ஒரு போன் பண்ணிக்கணும்’’ என்றேன்.

’’என்ன லாயருக்கு போன் பண்ணப் போறியா?’’ என்றார் நக்கலாய்.

’’இந்தப் பசங்களை இந்தக் கேடு கெட்ட கலாச்சாரத்திலேர்ந்து காப்பாத்தணும் சார். அதைத்தான் எங்க வாசகர்களும் விரும்புறாங்க.. இத நாங்க ஒரு போட்டோ செஷனான பண்ணி போடப்போறோம். இந்த வாரம் இந்த நியூஸுக்கே பத்தாயிரம் காப்பி எக்ஸ்ட்ரா போயிருக்குன்னா பாத்துக்கங்க.’’ என்றார்.

இதற்குள் நான் என் செல்லை எடுத்து வசந்தி மேடத்திற்கு நம்பர் போட்டேன். ஹலோ என்ற என் குரலைக் கேட்ட்தும் மேடம் உற்சாகமாய் ‘‘புஜ்ஜிக் குட்டி.. என்னடா செல்லம் நீயே கூப்பிடுற. என் நினைப்பு வந்திருச்சா?’’ என்றாள் கொஞ்சலாய். நான் அவள் கொஞ்சலுக்கு பதில் சொல்லாமல் நடந்த

விஷயத்தை சொல்லி என்னை காப்பாற்றச் சொன்னேன். ஸ்டேஷன நம்பரையும் சொன்னேன். அரை மணி நேரத்தில் நீ வெளிய இருப்பே" என்று சொல்லிவிட்டு போனை வைத்தாள். அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் நான் எந்தவிதமான கேசும் இல்லாமல் வெளியே வந்தேன்.

19 ஷர்மி

“பையன் ரொம்ப நல்ல பையனா இருக்கான். நீன்னா அவனுக்கு உசிருன்னான். பத்து நாளா அவன் தான் நம்ம வீட்டு செலவயெல்லாம் பாத்துக்கறான். பேசாம அவனை நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கயேன்” என்றதைக் கேட்டுத்தான் எனக்கு கோபம் வந்தது.

“உனக்கு கொஞ்சமாச்சும் அறிவிருக்காம்மா.. என்னை பாத்ரூமில வச்சி ப்ரச்சனை பண்ணவனை நடுவீட்டுல கூட்டி வந்து உக்கார வச்சி, அவனோட காசுலதான் நான் ரெண்டு நாள் சாப்டேன்னு சொல்றியே. உன்னால எப்படிம்மா முடியுது?”

“இதையெல்லாம் யோசிச்சுத்தான் நாம தினம் வாழ்ந்திட்டிருக்கோமா?” என்ற அம்மாவின் முகத்தை பார்த்து ஏதும் பேசத் தோணவில்லை. அவள் கேட்பது ஞாயம்தான் என்றே தோன்றியது. அப்பாவின் நிலைக்கு பிறகு நடப்பதெல்லாம் எது எங்கள் விருப்பபடி நடக்கிறது? இல்லை இதற்கு முன்னால் தான் நடந்ததா? அதுவும் மாமாவின் ஆட்டத்திற்கு பிறகு இதைப் பற்றியெல்லாம் யோசிப்பதில் ஒரு விதமான குரூரத்தனமும், வக்கிரத்தனமும் இருப்பது போலக்கூட தோன்றியது. ஆனாலும் என்னை அவனுடன் சேர்த்து வைத்து பேசியது பிடிக்கவில்லை. ப்புகளில் கண்டவனோடு முயங்க இருக்கும் விருப்பம் கூட இவனிடம் ஏன் வர மாட்டேனென்கிறது என்று புரியவில்லை. அங்கே இருப்பவன் பணம் கொடுக்கிறவன் நான் என்ற திமிருடன் தான் என்னை அழைப்பான். ஒருவிதமான் ஆரகன்ஸ், டாமினெண்ட்ஸ், வல்லுறவுக்கான அழைப்பிருக்கும். அவனை சமாளிப்பதும், வெர்ஜினிட்டியை இன்னும் பொத்தி வைத்திருப்பதும் ஒரு விதமான சாகசமே என்று கூட தோன்றியது. ஒரு வேளை இவன் என்பின்னே பூஞ்சையாய் அலைவதால் அவனை அலைய வைக்கத் தோன்றுகிறதோ என்ற ஒரு எண்ணமும் தோன்றத்தான் செய்த்து.

இவன் பிரச்சனை பூதாகாரமாய் வெடிக்கும் என்று நாங்கள் யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. வெடித்தது. முதலில் வெடித்த்து மாமாவின் மூலமாய். அம்மாவின் அன்றைய பேச்சுக்கு பிறகு அர்ஜுனைப் பற்றி பெரிதாய் அலட்டிக் கொள்ளாமல் விட்டிருந்தேன். அவனின் ஆதிக்கம் என் வீட்டில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவிழத் தொடங்கியிருக்க, மாமாவின் மூக்குக்கு அடியில் எரிச்சல் ஆரம்பமாகியிருந்தது. ஒரு நாள் வீட்டில் மாமாவுக்கும், அர்ஜுனுக்கும் உருண்டு பிரண்டு சண்டை. வீடே அல்லோலப்பட்டது. மாமா நன்றாக தண்ணியடித்திருந்தார். அர்ஜுன் மிக ஆக்ரோஷமாயிருந்தான். மாமவின் மூக்கிலும், அர்ஜுனின் தலையிலிருந்தும் ரத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. அம்மா ஏதும் பேசாமல் ஒரு மூலையில் அவர்களை அதிர்ச்சியோடு பாத்துக் கொண்டிருந்தாள். மாமாவின் அடி பெரியது என்று தோன்றியது.

''த்தா.. ஆத்தாளும் மகளும் ஓக்குறதுக்கு சின்னதா பையன் கிடைச்சதும் களட்டி விடுறீங்களா? த்தா.. அறுத்துப் போட்டுருவேன்.''

‘‘ச்சீ.. மாமா என்னா பேச்சு பேச்சு பேசுறீங்க?''

‘‘த்தூ.. நீ பேசாதடி.. ஊருல இருக்கிற பப்புல எல்லா ஊ..பிட்டு வர்றவதானடி. பெரிய பத்தினியாட்டம் நடிக்கிற?. உங்களுக்கு எவ்வளவு செஞ்சிருக்கேன். எத்தனை லட்சம் கொடுத்திருப்பேன். எவ்வளவு விசுவாசமா இருந்திருப்பேன். இப்போ என்னை விட பணக்காரனா ஒரு பையன் வந்தா அவனை வச்சிட்டு என்னை தாட்டி விடுவீங்களா? உசுரோட கொளுத்திருவேன். எல்லாரையும் கொளுத்திருவேன். தபாரு.. நாளைக்கு வருவேன் எனக்கு நீயும் உங்கம்மாளும் வேணும். இவன் இங்க இருக்கக்கூடாது. மீறி இருந்தா கொலைத்தான். ஆமா.. சொல்லிட்டேன்.'' என்று திரும்பத் திரும்பத் சொல்லி போதையில் கிளம்பினார். போகும் போது அவரின் எண்ணம் என்பதை என்னிடம் சொல்லிவிட்டேன் என்பதை புரிய வைத்த பார்வையை பார்த்துவிட்டு போனார். வீட்டில் ப்ப் விஷயமெல்லாம் பேச எனக்கு விருப்பமில்லாத்தால் அமைதியாய் இருந்தேன். அர்ஜுன் அப்படியே ஏதும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தான். கொஞ்சம் பார்க்க பாவமாயிருந்த்து. மெல்ல அவனிடம் போய் உட்கார்ந்தேன். சட்டென தள்ளி உட்கார்ந்தான்.

''உனக்கென்ன வேணும். என்கிட்ட, சொல்லு, லவ்... கல்யாணம், செக்ஸ்.. ?''

அவனிடமிருந்து பதில் இல்லை. ''நான் தான் உன்னை மதிக்கக்கூட மாட்டேன்குறேன் இல்லை ஏன் என் பின்னடியே சுத்துற?. இப்படி ப்ரச்சனையில மாட்டிக்கிற? நாளைக்கு உன் வீட்டுல இதனால பிரச்சனை வந்தா அதுக்கு காரணம் நாங்கத்தானு எல்லாரும் சொல்லுவாங்க. மாமா ரொம்ப வருஷமா வீட்டோட இருக்கிறவரு. ஆனால் நீ அப்படியில்லை''

அவன் ஏதும் பேசாமல் எழுந்து நின்றான். முடியவில்லை. அப்படியே சரிந்தான். போதையும், அடியும் அவனை வீக்காக்கியிருக்க வேண்டும். அம்மா என்னைப் பார்த்தாள். அவனை என் அறைக்குள் அழைத்துச் சென்று படுக்க வைத்தேன். இப்போது அவன் மேல் அருவருப்போ கோபமோ ஏன் வரவில்லை என்று என்னையே கேட்டுக் கொண்டேன். பதிலில்லை. அம்மா அதிர்ந்து போயிருந்தாள். அருகே போய் அவளை தொட்டு எழுப்பியதும் சத்தமில்லாமல் அழுதாள்.

``இப்படி பொம்பளையா பொறந்து இவனுங்க கிட்ட மாட்டிட்டு அவஸ்தை படறோமே?'' என்று உடைந்து அழுத போது குரல் காய்ந்துப் போய் புரியாமல் கேட்டது. ஏதுவும் பேசாமல் அவளை அறையில் தூக்க வைக்க மாத்திரைக் கொடுத்துவிட்டு, ஹாலில் வந்து உட்கார்ந்தேன்.

இந்த வீடும், இரண்டு பெண்களை தங்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துக் கொண்டு ஆள ஆசைப்படும் ஆண்களின் வேகம் தான் எங்களை துரத்துகிறது என்று புரிந்தது. முழுக்க மூழ்காமல் முக்காடு போட வேண்டியதால் இவர்களை அண்டியிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. போடா பொங்கிப் பசங்களா என்று ஒரு முறை திமிரிவிட்டால் பயந்துவிடுவார்கள் என்று கூட தோன்றியது. ஆனால் அதை எப்படி செய்வது என்று யோசிக்க வேண்டும். அதற்கு முக்கியமா எங்கள் செலவை நாங்களே பார்த்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்கு எங்களை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இனி அம்மாவிடம் மறைத்து பிரயோஜனமில்லை. அர்ஜுனை பற்றி ஒரு முடிவெடுத்தாக வேண்டும். இவன் பூஞ்சை. இவனுக்குள் நிச்சயம் காதலில்லை. அப்படியிருந்திருந்தால் என்னை அடைய என் வீட்டின் மூலம் அப்ரோச் செய்திருக்க மாட்டான். மாமாவின் இன்னொரு முகம். பணக்கார முகம். ஆளுமை முகம். மிகவும் டயர்டாக இருந்தது. அப்படியே கட்டிலில் சாய்ந்துவிட்டேன். எப்போது தூங்கினேன் என்றே தெரியவில்லை. திடீரென ஒரு மூச்சுக்காத்து என் முகத்தின் அருகில்

சூடாய் விழுந்த்தால் திடுக்கிட்டு விழித்தேன். அம்மா. என்னை அணைத்தபடி படுத்திருந்தாள். வெளியே நன்றாக விடிந்த்திருந்தது.

ஆனால் அன்றைய காலை எங்களுக்கு அப்படி விடியவில்லை. வரும் போதே மாமா போலீஸூடன் வந்திருந்தார். வந்த போலீஸை எனக்கு தெரியும். மாமாவின் அல்லக்கை. ‘‘எங்கடீ அவன்... எங்கடீ..’’ என்று எங்களைத் தாண்டி என் அறைக்குள் நேரே நுழைந்து அவனை அடித்து இழுத்து வந்தார். அர்ஜுன் தூக்கக் கலக்கத்தில் ஏதுவும் புரியாமல் விதிர்த்துக் கொண்டே பின் வர, ஹாலில் எங்களைப் பார்த்ததும் புரிந்து, மாமாவிடமிருந்து விலகி, ‘‘என்ன.. என்ன பிரச்சனை? யார் வேண்டும் உங்களுக்கு?’’ என்று வந்திருந்த போலீஸிடம் கேட்டான். அவன் குரலில் இருந்த ஆளுமையான தோரணையை இதுவரை நான் கேட்டதில்லை.

‘‘தம்பி.. நீங்களா? அப்பா சௌக்கியங்களா?’’

’’ம்ம்.. என்ன விஷயம்?’’

’’ஒண்ணுமில்லை தம்பி. சார் நம்ம ப்ரெண்டு ஏதோ ப்ரச்சனைன்னு சொன்னாரு.. நான் பார்த்துக்கறேன் தம்பி. வாங்க.. ‘‘ என்று மாமாவை தள்ளிக் கொண்டு போனார். மாமா ஒன்றும் புரியாமல் அவருடன் நகர, அர்ஜுன் சொடக்கு போட்டு அவரைக் கூப்பிட்டான். இன்ஸ்பெக்டர் சட்டென நின்றான்.

‘‘எங்க ப்ராப்ளம் கொஞ்சம் ப்ர்சனல். இனிமே இன்வால்வ் ஆக வேண்டாம்னு சொல்லிடு. நான் பார்த்து முடிச்சிக்கிறேன்.’’ என்று பையிலிருந்து ரெண்டு ஆயிரம் ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து அருகே போய், மாமாவைவின் அருகில் போய் நின்று பார்த்தபடி அவரின் பையில் வைத்தான். மாமா தலை குனிந்தார். ‘‘இருந்தாலும் நேத்து நீ நல்லாத்தான் சண்டைப் போட்டய்யா’’ என்று நக்கலாய் சிரித்தபடி, சட்டென எதிர்பாராமல் அவர் மூக்கின் மேல் குத்தினான். பொலக்கென ஒரு சத்தம் வந்தது. மாமா முகத்தை மூடி அப்படியே உட்கார்ந்தார். சத்தமேயில்லை. இன்ஸ்பெக்டர் மாமாவை தரதரவென இழுத்துப் போனார். எனக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்தது. மெல்ல அருகே வந்தான். என்னை முழுக்க, ஏற் இறங்க பார்த்தான். நன்றாக மூச்சிழுத்தான்.

’’தோ பார்.. நீ எனக்கு வேணும். இனி காத்திருக்க மாட்டேன். ஒரு வாட்டி. அன்னைக்கு நான் அடைஞ்ச அவமானத்துக்கு பதிலா. உன்னை பஞ்ச்

பண்ணியே தீரணும். அந்தக் கிழக்கூதி தொந்தரவு இல்லாமல் நிம்மதியா நீ செட்டிலாகணுமின்னா நான் சொல்றத கேட்டா நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் நல்லது. நாளைக்கு வர்றேன். புல் செட்டில்மெண்டோட.. ஒன்டைம் செட்டில்மெண்ட். ஓகே கண்ணு.. என்னடா இது சினிமா சீன் போல இருக்கேன்னு யோசிக்கிறியா? நான் கொஞ்சம் அப்படித்தான். வர்றேன்.' என்று சொல்லிவிட்டு அவன் வெளியேறினான். அவன் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு பெண்ணாய் என்னால் என்ன செய்ய முடியுமென புரியாமல் நின்ற இடமிது. யோசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

20 நான்

ஸ்டேஷனை விட்டு வந்ததுமே வசந்தி மேடத்திடமிருந்து போன் வந்தது. ‘‘செல்லம் வந்திட்ட இல்லை. மேல கை வச்சானுவளா? பேர் சொல்லு அவனை உண்டு இல்லைன்னு பண்ணிடறேன்’’. நான் இல்லையென்றேன். ஒரே ஒரு போனில் காரியத்தை முடித்துவிட்டோமே என்ற திமிர் கொஞ்சம் அதிகமாய் உள்ளாடியது. வசந்திக்கு பவர் ஜாஸ்தி. கமிஷனரின் பெண்டாட்டி. எனக்கு இவ்வளவு தூரம் தொடர்பிருக்கும் என்று நிவேதிதா இல்லை யாராலும் நினைத்து பார்த்திருக்க முடியாது. ஒரு ஆறு மாதத்திற்கு முன் எனக்கே தெரியாது. வசந்தி மேடம் கமிஷனர் பெண்டாட்டி என.

மகாபலிபுரத்தில் ஒரு கெஸ்ட் அவுஸில் சோளக்கொள்ளை பொம்மைப் போல ஒரு ஹவுஸ் கோட்டோடு என்னை வரச் சொல்லிப் பார்த்தாள். முழு போதையில் இருந்தாள். இது போல் வரச்சொல்லி யாரும் பார்த்ததில்லை. என் ஏஜெண்ட் எனக்கு போன் பண்ணும் போதே ’’ஹை ப்ரோபைல் பார்ட்டி பார்த்து நடந்துக்கோ. வேணாம்னா வந்திரு’’ என்று சொன்னான். என் பின்னணி பற்றிக் கேட்டாள். ‘‘எத்தனைப் பேரை ...ருப்பே?’’ என்று கேட்டவளின் முகத்தை நேராகப் பார்த்து சிரித்தேன். ‘‘கணக்கு வச்சிக்கல?’’ என்று அவளே பதில் சொல்லிச் சிரித்தாள். ‘‘உன் சிரிப்பு எனக்கு பிடிக்குது செல்லம். சொன்னது எல்லாத்தையும் செய்வே இல்லை. அப்புறம் அது பண்ண மாட்டேன் இது பண்ணமாட்டேன்னு சொல்லக்கூடாது என்னா?’’. அப்படி என்ன புதுசாய் செய்யச் சொல்லப் போகிறாள் என்று யோசித்தேன். நான் அமைதியாய் இருந்ததை பார்த்து ஓகே சொன்னதாய் புரிந்து கொண்டு உள்ளே வரச் சொன்னாள். நான் நினைத்தைப் போல் ஏதும் புதுசாய் இல்லை. எல்லாம் வழக்கம் போல் தான். ஆனால் அவளுக்கு அது புதுசு. ஆனால் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் நான் அவள் சொல்வதை கேட்டு செய்பவனைப் போல செயல்பட்டதால் அவள் சீக்கிரமே எக்ஸ்டசியினால் உச்சத்தை

அடைந்து, உச்சப்பட்ச காமத்தில் மிதந்தாள். அவள் உடலின் அதிசயங்களை அவளுக்கே காட்டியதில் திளைக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் சொன்னபடி கேட்க வேண்டுமென்றவள் இப்போது நான் சொல்வதை எல்லாம் கேட்க ஆரம்பித்தாள். எனக்காக என்ன வேண்டுமென்றாலும் செய்ய தயாராக இருப்பவள். வெள்ளிக்கிழமைகளில் மேடத்தை பார்த்தால் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்காமல் போக மாட்டீர்கள். அப்படி ஒரு ஜாஜ்வல்லியமாய் இருப்பாள். உன்னோட இருந்தா என் வயசு எனக்கு தெரிய மாட்டேன்குது என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டேயிருப்பாள். ஒரு கட்டத்தில் என்னை அவளுடனேயே இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்த்த போதுதான் இது சரி வராது என்று அவளிடமிருந்து விலக ஆரம்பித்தேன். வெளியூருக்கு போவதாய் சொல்லிவிட்டு விலக, அங்கே போனா என்ன காசு கிடைக்குமோ அதை உனக்கு தர்றேன் என்றாள். ஒத்துகிட்டா போய்த்தான் தீரணும் என்று சொல்லி விலகி சில மாதங்களாய் இருந்த நிலையில்தான் இந்தப் பிரச்சனைக்காக பேச வேண்டியதாகிவிட்டது. அநேகமாய் திரும்பக் கூப்பிடுவாள். வழியில்லை போய்த்தான் ஆக வேண்டும். மீண்டும் என்றாவது உதவுவாள். எதிர்பார்த்தபடியே கூப்பிட்டாள். போனேன். முன்பை விட துவண்டிருந்தாள். நன்றி சொன்னேன். அதெல்லாம் வேணாம். இறுக்க அணைச்சு ஒரு உம்மா தா என்று சிரித்தாள்.

கொஞ்சம் நாள் வெளி வேலைக்கு போகாமல் இருந்தேன். ஆனால் எத்தனை நாள் இப்படி இருக்கப் போகிறேன் என்று புரியாமல் தான் இருந்தேன். சமயங்களில் ஏதாவது வேலைக்கு போகலாமா? என்று தோன்றினாலும் இத்தனை நாள் நோகாமல் நோம்பு கும்பிட்டு சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த என்னால் வேலைக்கு போய் சம்பாரிக்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் எழுந்து கொண்டேத்தான் இருந்த்து. இப்போது செய்யும் வேலை கூட உழைப்புத்தான் என்றாலும் சொல்லிக் கொள்ள முடியாத உழைப்பு என்ற எண்ணம் வராமல் இல்லை. ஆனால் என்னால் வேலைக்கு எல்லாம் போக முடியாது என்பது திட்டவட்டமாய் புரிந்த்து. சீக்கிரம் இதில் நன்றாக சம்பாதித்து செட்டிலாக வேண்டும் என்ற எண்ணம் மட்டும் மனதினுள் ஓடிக் கொண்டேயிருந்த்து.

ஏஜெண்டுகளின் தொடர் போன்கள் வேறு என்னை அரித்துக் கொண்டிருக்க, மீண்டும் என் வேலையை, உழைப்பை ஆரம்பித்தேன். சிரிக்காதீர்கள். என்

உழைப்பு உங்களுக்கு இவ்வளவு சொல்லியும் புரியவில்லை என்றால் நோ யூஸ்.

என்னுடைய முதல் காலே வித்யாசமான ஒரு அனுபவமாய் இருந்தது. ஒரு காலேஜ் பெண்ணுடன் பார்க்கில் நடக்கும் டிஸ்கோவுக்கு போய் வர வேண்டும். என்றார்கள். அவள் பெயர் ஜானகி. அவளின் தோழிகள் எல்லோரும் அவளை ஜானி என்று அழைத்தார்கள். காரில் என்னை பிக்கப் செய்யும் போதே "எனக்கு இதான் பர்ஸ்ட் டைம். என் தோழிகள் என்னை ஒரு சாமியாரினி என்று கிண்டல் செய்கிறார்கள். அவர்களின் வாயடைக்க, எனக்கு பாய் ப்ரெண்ட் இருப்பதாய் சொல்லிவிட்டேன். ஸோ.. அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள். மற்றபடி என்னிடம் இதை வைத்து ஏதும் அட்வாண்டேஜ் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். நான் சொல்வது புரியும் என்று நினைக்கிறேன்" என்றாள் . நான் சிரித்தபடி தலையாட்டினேன். அன்றிரவு முழுவதும் அவளுடன் ஆடினேன், குடித்தேன். ஆனால் அவளை மிக நாசூக்காக அணுகினேன். ஒவ்வொரு முறை அவள் என் மீது படும் போதும் சாரி சொன்னேன். பரவாயில்லை.. பரவாயில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தாள். அந்தக்கூட்டத்தில் ஏற்கனவே இதற்கு முன் பார்த்த ஆண்டிகள் சில பேர் என்னை அடையாளம் கண்டாலும் கண்டு கொள்ளாமல் போனார்கள். நானும் தான். அதுதான் எங்களுக்கு பால பாடம். அவர்களாய் பேசும் வரை தெரிந்தது போல் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. அன்றைக்கு இரவு ஜானகி என்னை ட்ராப் செய்யும் முன் என்னை அழுந்த முத்தமிட்டாள். முத்தமிட்டப்பின் அவள் முகத்தில் தெரிந்த வெட்கத்தை நான் எந்த பெண்ணிடமும் கண்டதேயில்லை. ஒரு முத்தத்திற்கே வெட்கப்பட்ட ஜானகி என்கிற ஜானி தான் என்னை க்ரூப் செக்ஸ் கும்பலுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தாள். அந்த அளவிற்கு என்னுடனான முதல் அனுபவம் அவளை தயார் படுத்தியிருந்த்து.

அந்தக் கும்பல் முழுக்க முழுக்க, கல்லூரிப் பெண்களும், படித்து ஐடியில் வேலை பார்க்கும் பெண்களாய் இருந்தார்கள். பணம் என்பது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டேயில்லை. நேரடியான தொடர்புகள் ஏற்கனவே ஏற்பட்டுள்ளதால் என்னையே மற்றவர்களையும் அரேஞ்ச் செய்யச் சொல்லிவிடுவார்கள். குறைந்தது மூன்றிலிருந்து நான்கு பேர். ஆறிலிருந்து ஏழு பெண்களுக்கு. சில சமயம் ஆறுக்கு ஆறு கூட போயிருக்கிறோம். இந்தக் குருப்பில்

புதியவர்களுக்கு அனுமதியில்லை. ஏற்கனவே கடைந்தெடுத்து தேர்ந்தவர்களே வருவார்கள். கொஞ்சமே கொஞ்சம் அனுபவம் உள்ளவர்களை எப்போதாவது தான் பார்க்க முடியும். ஆனால் அவர்களை பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கண்டு பிடித்து விடலாம். லைட்டாக குடித்துவிட்டு, கொஞ்சம் தைரியம் வந்த பிறகு, மெல்ல மெல்ல உடைகளுக்கு நட்ட நடு ஹாலில் மற்றவர்கள் விடை கொடுக்க அரம்பிக்கும் போதே இவர்கள் புடவையை, துப்பட்டாவை மீண்டும், மீண்டும் எடுத்துப் போர்த்திக் கொள்வார்கள். கொஞ்சம் நேரத்தில் சுற்றியுள்ளவர்கள் எல்லாம் முழுதாய் விடுவித்திருக்க, இவள் மட்டும் உடையோடு இருப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, அத்துனை நிர்வாணங்களும் அவள் மேல் பாய்ந்து உரித்தெடுப்பதுதான் ரேவ் பார்டிகளின் ரேகிங். ஒரு கட்டத்தில் அவள் ஓட, இவர்கள் நிர்வாணமாய் துரத்த, வந்திருக்கும் நம்ம பசங்க எல்லோரும் அதை பார்த்தபடி சும்மா நின்றிருப்பார்கள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அவளுக்கு நிர்வாணம் பழக, ஒரே நேரத்தில் ஆறு ஆணின் கைகளும் அவளின் உடலில் விளையாட, அதை பார்த்து மற்றவர்கள் உணர்வெழுச்சி கொள்ள, பின்பு யார் தடுத்தாலும் கேட்காத ஒரு வெறி அங்கே சூழ்ந்து கொள்ளும். வெட்கத்தை விட்டவள் நின்று விளையாடுவாள். குடியும், காமமும் சேர்ந்து ஒரு விதமான வெறி கொள்ள வைக்கும். மற்ற வேலையை விட இது மிகவும் மோசமானது. ஒருத்தி மாற்றி ஒருத்தி வந்து கொண்டேயிருப்பாள். இவர்களுக்குள் ஒரு மனத்தடை இருக்கும் வரை தான் கட்டுப்பாடு, வெட்கமெல்லாம். அதை விட்டொழித்தால் ஆணெல்லாம் வெறும் ஜுஜுபி.

முதல் சுற்று முடித்து சிறிது நேரம் பேசும் போது சில பேருடய கணவர்கள், பாய் ப்ரெண்டுகளின் உறுப்பைப் பற்றி, அவர்களின் செக்ஷுவல் அளவுகோல்களைப் பற்றியெல்லாம் சரியான கிண்டல் கேலியுடன் பேசுவார்கள். ”இவங்களுக்கு நாம மவுத்திங் பண்ண்ணுமாம். ஆனா நமக்கு கேட்டா பண்ண மாட்டாங்களாம். போடான்னுன்னு ஒரு வாட்டி ஒரல் பண்ணும் போது கடிச்சிட்டேன். ஆனா பாவம் துடிச்சிட்டான்.” என்றெல்லாம் பேசுவார்கள்.

உடன் வேலை செய்பவன் தன்னை மடக்க எப்படியெல்லாம் ஜொள்ளு விடுகிறான். இப்படியெல்லாம் பேசினா எனக்கு பிடிக்கதுன்னு சொல்லி எப்படி

சீன் போடுவார்கள் என்றெல்லாம் நடித்து காட்டுவார்கள். விடியற்காலை வரை குறைந்தது ஆளுக்கு மூன்று ரவுண்டுகளாவது போகும். எல்லாம் முடிந்து அரை போதையில், உடல் வதங்கி, துவண்டு தூங்குகையில் எவளாவது ஒருத்திக்கு மீண்டும் மூட் வந்து இரண்டு பேரின் லுல்லாவை வைத்து விளையாடும் போதுதான் எரிச்சல் எரிச்சலாய் வரும். அப்படி ஒரு க்ரூப் மேட்டரின் போதுதான் ஷர்மியை பார்த்தேன்.

21 ஷர்மி

“நாம எங்கயாவது ஓடிப்போயிருவோமா?” என்றாள் அம்மா. நான் சிரித்தேன். “யார்கிட்டேயிருந்து?” என்று கேட்டேன். அவளிடமிருந்து பதிலேயில்லை. துரத்துகிற நாய்க்காக ஓடாமல் ஒரு முறை திரும்பிப் நின்றால் நாய் துரத்தாது. பயந்து பின்வாங்கி, கொஞ்சம் தயங்கிய குரலில் குறைக்கும். அந்தக் குரலில் இருக்கும் தயக்கத்தை உணர்ந்து மீண்டும் ஸ்திரமாய் நின்றால் அது பின்வாங்கும். நாய்க்கு உபயோகிக்கும் யுக்திதான் மனுஷனுக்கும் என்று முடிவு செய்தேன். ஆனால் யோசிக்கும் போது இருக்கும் தைரியம் செயல்படுத்தும் போது இருக்குமா? என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் இந்த எண்ணம் கொஞ்சம் தைரியத்தை கொடுத்த்து. பொழுது விடியும் வரை தூங்கவேயில்லை. என்னதான் செக்ஷுவலாய் கொஞ்சம் அனுபவப்பட்டிருந்தாலும், என்னை இழக்கப் போகிறேன் என்று நினைக்கும் போது வருத்தமாய்த்தான் இருந்தது.

பொழுது விடிந்ததும் ஏதோ விதத்தில் தயாரானது போல பரபரவென குளித்தேன். குளித்து முடித்து நிர்வாணமாய் என் உடலை கண்ணாடியில் பார்த்தேன். இப்படி பார்த்து பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டது என்று தோன்றியது. முன்பை விட மார்பகங்கள் பெருத்து திண்ணென்று இருந்தது. இரண்டு கைகளாலும் பிடித்துப் பார்த்தேன். ஆண்களின் பார்வை முதலில் விழும் இடம். கையை எடுத்தவுடன் ஜெல்லியைப் போல தளும்பியது. கொஞ்சம் கூட மடிப்பு விழாத இடுப்பு, நீண்ட கால்கள், தளராத தொடைகள். மழிக்கப்பட்ட கால்கள் என்று என்னைப் பார்க்க எனக்கே பிடித்திருந்தது. பின் ஏன் ஆண்களுக்கு பிடிக்காது? பெண் என்பவளின் உடல் மீதான கிரக்கம் ஏன் என்று என்னையேத் தள்ளி நின்று பார்க்கும் போது புரிந்தது. இருப்பதிலேயே எனக்கு பிடித்த உடையான மினி ஸ்கர்ட்டையும், ஒரு டைட்டான டாப்ஸையும் அணிந்து கொண்டேன். மணி பத்தாகியிருந்தது. வாசலில் அர்ஜுனின் கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டது. என் அறையிலிருந்து கீழிறங்கினேன். கதவைத்

திறந்துவிட்டேன். என்னையும் என் உடையையும் மேலும் கீழும் ஏற இறங்கப் பார்த்தான்.

‘‘தயாராக இருக்கிறாய் போல..’’ என்ற அவன் கண்கள் என் மார்பிலேயே நின்றது. நான் சிரித்தேன். அதை அவன் கவனிக்கவில்லை. ஆனால் என் சிரிப்பு சட்டென நின்றது. காரணம் அர்ஜூனுக்கு பின்னால் வந்த மாமா. நேற்றைய ப்ரச்சனைக்கு பிறகு அவர் வர மாட்டார் என்று நினைத்திருந்தேன். அதுவும் அர்ஜூனுடன் சேர்ந்து வருவார் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. மாமாவின் பார்வையும் என் மார்பிலேயே நின்றது. இதுவரை இப்படி நேரடியாய் அவர் பார்த்த்தில்லை. என் முக மாற்றத்தை பார்த்த அர்ஜூன் ‘‘என்ன மாமாவும் வந்திருக்காருன்னு பாக்குறியா? அவருக்கு ஏதோ செட்டில்மெண்ட் இருக்காம். சரி பஞ்சாயத்துன்னு வந்தப்புறம் எதுக்கு ப்ரச்சனைன்னு கூட்டிட்டு வரச் சொல்லிட்டேன்’’ என்றான். எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அம்மா கண் முழித்திருந்தாள். அவள் முகத்திலும் அதிர்ச்சி.

‘‘மாமாவுக்கும் உங்களுக்கு ஏதோ கொடுக்கல் வாங்கல் இருப்பதாய் சொல்றாரு. செட்டில்மெண்டுன்னு வரும் போது எனக்கும் பார்த்து கொடுத்துருங்கன்னு கேக்குறாரு. என்ன இருந்தாலும் பெரிய மனுஷன் இவ்வளவுதூரம் கேக்கும் போது மாட்டேன்னு சொல்ல முடியலை. அதுனால கணக்கு என்னான்னு சொன்னீங்கன்னா.. முடிச்சிட்டு போயிருவேன்’’ என்றான். முடிச்சிட்டு என்பதில் அநாவசிய அழுத்ததுடன். எனக்கு இவனைப் பற்றிக்கூட கவலையில்லை மாமா என்ன குண்டைத்தூக்கிப் போடப் போகிறார் என்றுதான் கலவரமாயிருந்த்து.

மாமா அம்மாவின் முன்னால் உட்கார்ந்தார். ‘தாபாரு. எப்ப நான் உங்களுக்கு வேண்டாதவனாயிட்டனோ.. எனக்கு கொடுக்க வேண்டியதை கொடுத்துட்டு மத்த விஷயங்களை செட்டில் பண்ணிக்க, உன் புருஷன் ஜெயில்ல இருக்கும் போதும் சரி. போனதுக்கு அப்புறமும் சரி இது நாள் வரை இந்த வீட்டைக் காப்பாத்தினது நாந்தான். இல்லைன்னு நீ சொல்ல முடியாது. என்ன? வீட்டைன்னு நான் சொன்னது உங்களை காப்பாத்தினதைச் சொல்லலை. இந்த வீட்டையும் காப்பாத்துனது நான் தான்.’’

அதைக் கேட்டு அம்மா கோபமானாள். ‘‘சும்மாவாடா எங்களுக்கு செலவு பண்ணே? என்னை முழுக்க, முழுக்க யூஸ் பண்ணிட்டு இப்ப கணக்குப் பாக்குறியா? நீ நல்லாவேயிருக்க மாட்ட’’ என்று கோபத்துடன் ஆரம்பித்தவள் ஓவென அழ ஆரம்பித்தாள். நான் அவளை அடக்கினேன். அழுகை விம்மலாய் மாறியது.

‘‘சரி.. என்ன கணக்குன்னு சொல்லுங்க’’ என்றேன்.

‘‘இத்தனை வருஷமா உங்களுக்கு ஆனா செலவு கணக்குன்னு பார்த்தா இந்த வீடு கூட மிஞ்சாது. இருந்தாலும் பாவம் பொட்டைங்களா இருக்கிறீங்க. உங்களுக்குன்னு ஒரு ஆதரவு வேணுங்கிறதுனால விட்டுக் கொடுக்கிறேன். உங்கம்மா என் கிட்ட கொடுத்த பவர் பத்திரம் என்கிட்டத்தான் இருக்கு. கணக்கு அது இதுன்னு பாக்காம ஒரு பத்து லட்சம் கொடுத்திரு நான் பாட்டுக்கு போயிடுறேன்.’’ என்றார்.

எனக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்த்து. அம்மா எப்போது பத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தாள் என்று அவளைப் பார்த்தேன். அவள் பார்வையில் இருந்த அதிர்ச்சியே அவள் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறாள் என்று தெரிந்தது. இனி பேசிப் பிரயோஜனமில்லை. அர்ஜுனை பார்த்தேன். ’’என்ன சொல்கிறாய் ஷர்மி அவருக்கு செட்டில் செய்தால் உனக்குன்னு கொடுக்கிறதுக்கு ஒண்ணும் முடியாது என்னால. ஓகேன்னா சொல்லு உன் டாக்குமெண்டை கொடுத்திர்றேன்.’’ என்றான்.

இவர்கள் பேசி வைத்துக் கொண்டு ஆட்டம் ஆடுகிறார்கள் என்று புரிந்தது. ’’சரி செட்டில் செய். ஆனால் ஒன்று அதற்கு முன்னால் அந்த டாக்குமெண்டுகள் எனக்கு வேண்டும்’’ என்றேன்.

‘‘என்ன ஷர்மி என் மேல உனக்கு நம்பிக்கையில்லையா? அதைக் கொடுக்காம எப்படி செட்டில்மெண்ட் செய்வோம்? என்ன மாமா?’’ என்று அவரை கிண்டலாய் அழைக்க, மாமா அசிங்கமாய் சிரித்தார். இப்போதும் அவர் பார்வை என் மார்பில் இருந்தது.

அர்ஜுன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ’’மாமா உன் செட்டில்மெண்டுக்கு நான் பொறுப்பு. ஓகே. நீ அந்த டாக்குமெண்டை கொடுத்துவிடு’’ என்று சொல்ல மாமா உள் பனியனிலிருந்து ஒரு

டாக்குமெண்ட் பேப்பரை கொடுத்தார். அதில் அம்மாவின் கையெழுத்தோடு பவர் அவர் பெயரில் கொடுத்ததிற்கான கண்டெண்ட் எழுதியிருந்தது. அம்மாவைப் பார்த்தேன். அவள் பார்வையில் ஏமாற்றம் தெரிந்தது. டாக்குமெண்டின் தேதியைப் பார்த்தேன் அப்பா சாவதற்கு முன் தேதியில் இருந்தது. எல்லாவற்றையுமே முன்பே யோசித்துத்தான் தயாராகியிருக்கிறார்கள் எனும் போது என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. டாக்குமெண்டை நன்றாக ஒரு முறை படித்துப் பார்த்துவிட்டு, உடன் சுக்கு நூறாய் கிழித்துப் போட்டேன். மாமா எந்தவிதமான ரியாக்ஷனையும் காட்டாமல் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்க, “வா.. அர்ஜுன் போகலாம்’ என்று அவனை என் அறைக்குள் அழைத்தேன். எப்போது சொல்வேன் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தவன் போல பின்னாலேயே தொடர்ந்தான். அறைக்குள் நுழைவதற்குள் பின்னாலேயே என் மீது பாய்ந்து உடையோடு என் மார்பகங்களை அழுந்தப் பற்றினான். “அர்ஜுன் பொறு.. பொறு” என்று நான் சொன்னதை அவன் கேட்கவேயில்லை. கிட்டத்தட்ட வெறிப் பிடித்தவன் போல இருந்தான். ஒரே இழுப்பில் என் டாப்ஸை கிழித்து, மினி ஸ்கர்ட்டை அப்படியே விட்டுவிட்டு, ப்ராவையும், பாண்டீசையும் கிழித்தெறிந்து, சடுதியில் அவன் உடையை களைந்திருந்தான். அவனது குறி விடைத்திருக்க, எந்தவிதமான முஸ்தீப்புகளும் இல்லாமல் நேரடியாய் என்னை கட்டிலில் தள்ளி, குறிக்குள் அவனைச் செலுத்தி செயல்பட ஆரம்பித்தான். சரக்கென அடிவயிற்றில் கத்தியால் குத்துப் பட்டது போல உச்சந்தலை வரை வலித்தது. மறுபடி மறுபடி அதே கத்திக் குத்து விழ, ஒரு கட்டத்தில் வலி உச்சத்திற்கு போய் சட்டென எல்லாம் சம நிலைக்கு வந்து கத்தலாய் இல்லாமல் முனக ஆரம்பித்திருந்தேன். இன்னும் இன்னும் இன்னும்.. உன்னால் எவ்வளவு முடியுமே அவ்வளவு என்று நான் தயாரான போது அவன் வெடித்து சரிந்திருந்தான். நான் அவனை தள்ளிவிட்டு எழுந்தேன். “இருடி எங்கே கிளம்பிட்டே பத்து லட்சம் அதுக்குள்ள முடிஞ்சிருமா?” என்றவனின் குறி மீண்டும் பழைய நிலையில் இருக்க, இப்போது என்னை மெல்ல, மெல்ல அனுபவித்து புணர ஆரம்பித்தான். கிட்டத்தட்ட நான்கு முறை முடிந்து எழுந்த போதுதான் பார்த்தேன். மாமா ஜன்னல் வழியாய் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை.

‘‘தூ..’’ என்று அவரைப் பார்த்து துப்பினேன். எப்போது பார்ப்பேன் உள்ளே நுழையலாம் என்று காத்திருந்தவன் போல சட்டென உள்ளே வந்தவர் மிகப் பாவமாய் அர்ஜுனைப் பார்க்க, ’’மாமா.. உனக்கும் வேணுமா எடுத்துக்கோ.. என்று தாராளப் பிரபுவாய் இரண்டு கை விரித்து அவரை வரவேற்றுவிட்டு, வெளியே போனான். இதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் தடுக்கும் மனநிலையில் நான் இல்லை. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று கண் மூடி படுத்திருந்தேன். மாமா இயங்கிக் கொண்டிருந்தார். அதன் பிறகு அர்ஜுனும் மாமாவும் என்னை எச்சில் துப்பும் தொட்டியாக்கியதைப் போல் உணர்ந்தேன். கடைசியாய் அர்ஜுன் மீண்டும் மூயல, அவன் மார்பில் எட்டி உதைத்தேன். கோப்பபட்டு அவன் என்னை அடிக்க வர, மீண்டும் அவனை எட்டி உதைத்தேன். மாமா என் கோபத்தை பார்த்துப் பின் வாங்கினார்.

’’வெளியே போங்கடா திருட்டு தேவிடியா பசங்களா’’ என்று உச்ச்ஸ்தாயில் கத்தினேன். இருவர் முகத்திலும் பயம் அப்பிக் கொள்ள, அவரவர் உடைகளை எடுத்துக் கொள்ள ஆரம்பிக்க, ’’ஓத்தாச்சு இல்லை இனி உங்கள நான் இங்க பாக்கக்கூடாது. இனி கிடைக்கவும் மாட்டேன். கொடுத்த காசுக்கு முடிச்சிருச்சு’’ என்றதும் அர்ஜுன் ஓவென சிரித்தான் ‘‘என்னது கொடுத்த காசா. .உன்னை ஓசில இல்ல செஞ்சோம். உன்னை ஓ..றதுக்கு நான் எதுக்கு இவனுக்கு காசு கொடுக்கணும். அந்த பேப்பர், உங்க மாமாவோட மிரட்டல் எல்லாமே சும்மா உல்லாக்கட்டிக்கு.. ‘‘ என்று சொல்லிவிட்டு ‘‘வா மாமா இன்னும் உனக்கு இவ வேணுமா என்ன? வேணும்னா காசு கொடுத்துட்டு போ.. என்று தன் பாக்கெட்டிலிருந்து கட்டாய் சில ஐந்நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களை எடுத்து வீசி விட்டு, ‘‘டிப்ஸ் வச்சிக்கோ’’ என்று கிளம்பினான். மாமாவும் என்னை பார்த்துக் கொண்டே கிளம்ப அப்படியே சரிந்து அழ ஆரம்பிதேன்.

ஒரு ஸ்லட்டைப் போல என்னை உணர்ந்தேன். அதன் பிறகு ஒன்றிரண்டு முறை மாமாவும் அர்ஜுனும் வீட்டிற்கு வர, ராட்சசியாய் கத்தி வெளியே துரத்தினேன். அவர்களால் ஏமாற்றப்பட்டு பலியானதில் இருந்த சோகம் என்னை மேலும் வெறி கொண்டவளாக்கியது. இது நாள் வரை வீட்டுத் தேவைகளை மாமாவோ, அல்லது அர்ஜுன் போன்றவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அது பற்றி தெரியாம இருந்தவள் இனி அப்படி இருக்க

முடியாது என்று தெரிந்தது. வேறு வழியில்லை என்று முழுக்க நினைய ஆரம்பித்தேன். அதே பிகுவுடன். உடனே யாரிடமும் படியாமல் ஏதோ அவனுக்காக மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு போனால் போகட்டும் என்று உறவு கொண்டேன் என்ற எண்ணத்தை படுக்கும் ஒவ்வொருவனிடமும் ஏற்படுத்தி நடித்தேன். ஒரு பெண் இப்படி நடிப்பது மிகச் சுலபம் என்றும் அதை எல்லா ஆண்களும் கிட்டத்தட்ட முகத்தை குழந்தைப் போல வைத்து நிஜம்மா என்று அழுத்தமாய் சொன்னால் நம்பித்தான் தொலைக்கிறார்கள். பாவம். ஆனால் எல்லாம் காரியம் முடிகிற வரைதான். அதான் பார்த்தாச்சே என்று அவர்களிடம் தெரியும் அலட்சியம் நம்மை கொடுமைப் படுத்தும். அந்த அலட்சியமும் அடுத்த ஆட்டம் ஆரம்பிக்கும் வரைதான். இது ஒரு சைக்கிளைப் போல போய்ப் போய் வரும்.

நம்பும் ஆண்கள், டிஸ்கோ பார்டிகளுக்கு ஏற்பாடும் கூட பெண்களை செட் செய்து இருபது சதவிகிதம் சர்வீஸ் சார்ஜ் வாங்கிக் கொண்டும், க்ரூப் பார்ட்டிகளுக்கு அதற்கு ஈடு கொடுக்கும் பெண்களை தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுடன் சில சமயம் நானும் ஒருத்தியாகவோ, அல்லது ஈடுபடாமல் ஓர் ஓரத்தில் உட்கார்ந்து பகார்டியோ, ஸ்காட்சோ சப்பிக் கொண்டு வெறி கொண்டு இயங்குபவர்களை வேடிக்கைப் பார்ப்பது படு சுவாரஸ்யம். டிவியில் மியூட் போட்டு விட்டு பாடல்களை பார்க்கும் போது என்ன உணர்வு வருமோ அதே உணர்வு தான் எனக்கிருக்கும். சில க்ரூப்களில் லெஸ்பியன் விருப்பம் உள்ள பெண்கள் அவர்களுக்கான துணையை கேட்பார்கள். சமூகத்தில் உயர் பொறுப்பில் இருக்கும் பெண்கள், காசை காசாய் பார்க்காமல் உடல் சுகத்துக்காக விட்டெறிய தயாராக இருக்கும் இந்த பெண்களை பார்க்கும் போது எனக்கும் அவர்களுக்கும் பெரிய வித்யாசம் இல்லை என்று தோன்றும். இவர்களுடன் வரும் ஆண்கள் தான் பாவம் என்று தோன்றும். ஒருத்தி மாற்றி ஒருத்தி அவர்களை செயலில் ஈடுபடுத்த முயன்று கொண்டிருப்பர்கள். ஒரு ஆணால் செக்ஸ் முடிந்தவுடன் உடனே செயல் பட அவனால் முடியாது. முதல் முறையிலோ, அல்லது ஒரு எக்ஸைட்மெண்டிலோ மட்டுமே ஒரு ஆணால் உடன் தயாராக முடியும். இந்த ஆண்கள் அவர்களை தயார்படுத்த, போதை ஊசி, இடுப்புக்கு கீழே போடப்படும் ஹார்மோன் இன்ஜெக்ஷன். தொடர்ந்து விரைத்து நிற்க வைக்கும் க்ரீம்கள், கோக்கையின் போன்ற

போதை பொருட்களை உபயோகித்துத்தான் சர்வைவ் ஆக முடியும். அந்த வகையில் பெண்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள். மட்ட மல்லாக்க படுத்துவிட்டால் எவனாயிருந்தா எனக்கென்ன தான். அப்படி ஒரு க்ரூப் பார்ட்டியில்தான் நான் அவனைப் பார்த்தேன்.

22.வைரம்.

என் பெயர் வைர மூர்த்தி. வைரம். வாட்ச்மேன். இன்சார்ஜ். ஓனர் என என்னை எப்படி வேண்டுமானாலும் அழைப்பார்கள். இந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை எல்லாமே நான் தான். ஒரிஜினல் ஓனர் அமெரிக்காவில் இருக்கிறார். ரெண்டு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை இந்தியா வரும் போது உறவினர்கள், நண்பர்களை அழைத்துக் பார்ட்டி கொடுப்பார். சில நாட்கள் குடும்பத்துடன் இருப்பார். அவ்வளவுதான் மிச்ச நாளெல்லாம் நானும் சுப்புலஷ்மியும் தான்.

சுப்புலஷ்மி வீட்டின் வேலைக்காரி. 22 வயதுக்காரி. ஒரு நாள், இதே பீச் அவுசின் பின்னால் ஒர் குழந்தையின் அழுகுரலையும் மீறி இவள் அலறல் சத்தம் கேட்டு, ஓடிப் போய் பார்த்த போது நான்கு பேர் அவளிடம் அத்து மீறிக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்தனை பேரும் இளைஞர்கள். போதை. இரவு. டார்ச்சை எடுத்துக் கொண்டு போலீஸ் விசிலை எடுத்து ஊதியபடி அவர்களை நோக்கி ஓடினேன். இந்த போலீஸ் விசில் எனக்கு பல முறை பல பிரச்சனைகளிலிருந்து காப்பாற்றியிருக்கிறது. விசில் சத்தம் கேட்டு அவர்கள் கலைந்தார்கள். ரவிக்கை எல்லாம் கிழிந்து அலங்கோலமாய் இருந்தாள். அவளருகே ஒர் மூன்று வயது பெண் குழந்தை அழுது கொண்டிருந்ததை பார்த்ததும் ஏதும் கேட்காமல் அவளை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தேன். .இது போன்ற பல நிகழ்வுகளை ஈஸிஆர் பீச் அவுஸ் இருட்டுகளில் பார்த்தவன் தான். என்றாலும் ஏனோ தெரியவில்லை சுப்புலஷ்மியின் மேல் ஓர் பச்சாதாபம் அதற்குள் வந்துவிட்டிருந்தது.

தஞ்சாவூர்க்காரி. அங்கே காதல் வீட்டை விட்டு ஓடி வந்து பாண்டிச்சேரியில் வாழ்க்கை. குழந்தை என எல்லாம் நன்றாக போய்க் கொண்டிருந்த நேரத்தில் திடீரென புருஷனைக் காணவில்லை. விட்டுவிட்டு போய்விட்டான். அன்றிலிருந்து குழந்தையுடன் தனிமையான வாழ்வு. கூலி வேலை, பொருளாதாரப் பிரச்சனை. வாழ்க்கைக்கான தேடல் என அழுத்தம் அதிகமாக

லோக்கல் ப்ராத்தல் பெண் கொடுத்த நம்பிக்கையில் மாசச் செலவுக்கு இறங்கியவள். வெளியூர் பயணமென்றால் கொஞ்சம் காசு அதிகம் பார்க்கலாம் என்று ப்ரோக்கர் சொன்னதன் பெயரில் சென்னைக்கு பயணம். குழந்தையை வழக்கமாய் பார்த்துக் கொள்ளும் பக்கத்துவீட்டு ஆயா உடம்பு சரியில்லாமல் போய்விட, கஸ்டமரின் கார் ஏறும் போது 'குழந்தைய பார்த்துக்க ஆள் இல்லை. கூட கூட்டிட்டு வரட்டுமா? " என்று கேட்ட போது வண்டியிலிருந்தவன் பெரிய மனசுடன் 'பின்னாடி குழந்தைய வச்சிக்க" என்று தாளார மனதுடன் சொன்னதன் விளைவாய் நிம்மதியான சென்னை பயணம் என்று சந்தோஷப்பட்டாள். பின்னாடி குழந்தையை வைத்ததற்கு காரணம் வேறு. ரெண்டு மணி நேரத்துக்கு ஒருமுறை கார் ஓட்டியவனின் மீது குனிய வேண்டியிருந்தது சுப்புலஷ்மிக்கு.

மகாபலிபுரம் தாண்டி வரும் போது நான்கு பேர் வண்டியில் ஏறிக் கொண்டதும் கொஞ்சம் பயமாய் இருந்தது. அனைவரும் குடித்திருந்தனர். குழந்தையை ஆளாளுக்கு கையாள, சுப்புலஷ்மிக்கு பயம் அதிகமானது. "ஒருத்தர் தானே சொன்னீங்க?" என்றாள் ஹீனமாய்.

"நீ கூடத்தான் தனியா வர்றேன்னே.. குழந்தையோட வரலை." என்று கெக்கலித்தான் அழைத்தவன். அதன் பிறகு நடந்தது எல்லாம் கலவரம் தான். அதெல்லாம் முடியாது என்று அவள் மறுக்க, வண்டியை இருட்டு பங்களா பின்னால் ஒதுக்கி, நான்கு பேரும் ஒரே நேரத்தில் அவள் மேல் பாய்ந்திருக்கிறார்கள். இவள் பயந்து போய் கத்த, அதைப் பார்த்து அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த குழந்தை பயந்து எழுந்து அழ, அதன் பின்பு தான் வைரமாகிய நான், டார்ச் லைட் சம்பவங்கள் எல்லாம் நடந்தேறியது.

இரவு முழுவதும் அவள் தூங்கவில்லை. குழந்தையை அணைத்துக் கொண்டு விசும்பிக் கொண்டேயிருந்தாள். காலையில் அவளுக்கும் குழந்தைக்கும் சாப்பிட ஏதாவது வாங்கி வரலாம் என்று போய் வருவதற்குள் வீட்டின் தரைப்பகுதி முழுவதையும் துடைத்து மொழுகி வைத்திருந்தாள். இட்லியும் பொங்கலையும் அவளிடம் கொடுத்தேன். ஏதும் பேசாமல் இருவரும் சாப்பிட்டார்கள். பார்ட்டிக்கு வந்தவர்கள் விட்டுப் போன துணிகளை எடுத்து வைத்திருந்ததிலிருந்து ஒரு ட்ரஸை எடுத்துக் கொடுத்தேன். சரியாய் இருந்தது.

“ஒரு நூறு ரூபா கொடுக்கிறீங்களா? ஊருக்கு போக ஒத்தக்காசு இல்லை” என்று சொல்லும் போது அழுகை வெடித்தது. அவள் அழுது முடிக்கும் வரை காத்திருந்தேன். “இங்கேயே தங்கி வேலை செய்யுறியா?” என்றேன். ஆச்சர்யமாய் தலை தூக்கிப் பார்த்தாள்.

“வீட்டை காலி பண்ணிட்டு வந்திரட்டுமா?’ என்று கேட்டாள்.

“வா” என்று ஐந்நூறு ரூபாயை கொடுத்தேன். கொஞ்சம் நெருக்கமாய் வந்து “நான் திரும்ப வருவேன். நம்பிக்கை இல்லைன்னா ஒரு வாட்டி இருந்துக்கிறியா?” என்றாள். அவள் கண்களில் கண்ணீர் தளும்பியிருந்தது. ‘போய்ட்டு வா” என்று அனுப்பி வைத்தேன். அடுத்த நாளே சிறு பையுடன் திரும்ப வந்தாள். வந்ததிலிருந்து என்னோடுதான். வீட்டு வேலைக்கு ஆள் வைத்திருக்கிறேன் என்று ஓனரிடம் சொல்லி அவளுக்கான சம்பளம் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். சம்பளம் அதிகமில்லையா? என்று கேட்ட ஓனரிடம், ஆள் புழங்கும் வீட்டை பராமரிப்பது ஓரளவுக்கு எளிது. ஆளில்லாத வீடு பாழாயிரும். புழங்காத இடங்களில் மிக சுலபமாய் தூசு படியும். மெல்ல வீட்டினுள் பழைய வாசனை நுழையும். அப்படி வாசனையாய் நுழைய ஆரம்பித்து மெல்ல பழையதாகவே மாறும். புழங்காத மனித மனங்களைப் போல.

அக்கம் பக்கம் வீடுகளை பார்ட்டிக்கு விடுவது குறித்து தெரிந்தாலும் அமைதியாய்த்தான் இருந்தேன். ஒரு நாள் ஓனர் அமெரிக்காவிலிருந்து போன் செய்து அவரது நண்பர்களுக்காக ஒரு பார்ட்டிக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி ஆரம்பித்தது. அன்றைய பார்ட்டி படு நாகரீகமான பார்ட்டி. எட்டு பேர் ஆண்/ பெண் சேர்த்து. அனைவரும் இளைஞர்கள். அதில் ஜோடியில்லாமல் ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் இருக்க, அவருக்குத்தான் பார்ட்டி என்றார்கள். மெல்லீதான வால்யூமில் பாடல்கள் போடப்பட்டது. அருகே இருந்த ஓட்டலிலிருந்து சாப்பாடு வகையறாக்களை ஆர்டர் செய்துவிட்டிருக்க, சரக்கு அடிக்க ஆரம்பித்த சில நிமிடங்களில் ஆளாளுக்கு ஒருவரை தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள் நுழைந்தார்கள். நடுத்தர வயதுக்காரர் மட்டும் அமைதியாய் குடித்துக் கொண்டிருந்தார். பார்ட்டி யாருக்கு என்று புரியாமல் அன்றிரவு கழிந்தது. போகும் போது ஆளாளுக்கு டிப்ஸ் என்று கொடுத்த

பணமே ஒரு மாத சம்பளத்திற்கு இணையாய் வரவும் எனக்கு ஆசை தொற்றிக் கொண்டது.

ஆனால் வழக்கமாய் பார்ட்டிக்கு வாடகைக்கு விடும் இடங்களில் பல பிரச்சனைகளை சந்திப்பதாய் அந்தந்த வீட்டு ஆட்கள் சொல்லக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். பக்கத்து வீட்டு ஓனர் போலீஸ் புகார். நியூசென்ஸ். லோக்கல் ஆட்களின் கட்டப்பஞ்சாயத்து. கட்டிங் என பல பிரச்சனைகளை சமாளிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்றும் பல வீடுகள் பார்டிக்கு வாடகைக்கு விட தயாராகிவிட்டதால் காம்படீஷன் அதிகமாகி, பண வரவு குறைவாகிவிட்டதாய் புலம்பினார்கள்.

இதையெல்லாம் யோசித்து எப்பவாவது வாடகைக்கு விடுவோம் அதுவும் ரொம்ப குறைவான நபர்களுக்கு என்ற கண்டீஷனோடு ஆரம்பித்தேன். முதல் கஸ்டமர் மொதலாளி அனுப்பியவர்தான். என்னுடைய பங்களாவின் ஸ்பெஷாலிட்டி குறைந்தது பத்து கார்களையாவது பங்களாவினுள் பார்க் செய்ய முடியும். அத்தோடு என் கண்டீஷன்கள் அதிகம். பாட்டு சத்தம் அதிகம் வைக்ககூடாது. கூட்டம் கூடாது. அமைதியாய் இருக்க வேண்டும். சரக்கு, சாப்பாடு எல்லாமே என் மூலம் தான் உள்ளே வர வேண்டும் என்பது போல பல வேண்டும்களை வைத்தேன். இங்கே வந்தவர்களுக்கு இத்தனை வேண்டும்களால் கிடைத்த அமைதியும், பாதுகாப்பும் பிடிக்க ஆரம்பிக்க, மெல்ல அவர்களின் நண்பர்களை அறிமுகப்படுத்தினார்கள். மாதத்தில் இருபது நாளாவது பார்ட்டி ஆர்டர் கிடைக்க, நாளை பின்னால் ஓனருக்கு தெரிந்தால் பிரச்சனையாகும் என்று யோசித்து பத்து நாளுக்கு ஒரு முறை ஒரு பார்ட்டி கேட்கிறார்கள் என்று அவர்களின் கணக்கில் வரவு வைக்க ஆரம்பித்ததன் காரணமாய் நான் நேர்மையானவனாகிப் போனேன்.

சுப்புலஷ்மிக்கு நன்றாக சமைக்க வரும். கிராமத்து ஸ்டைல் சமையலில் அவள் ராணி. இங்கே வந்த பிறகு அவளின் வாழ்க்கையும் கொஞ்சம் ராணித்தனமாகவே மாறியிருந்தது. சாப்பாட்டை ருசித்தவர்கள். சமயங்களில் அவளையும் ருசிக்க ஆசைப்படுவார்கள். என்னிடம் சொல்வார்கள். அவள் அப்படியெல்லாம் கிடையாது என்பேன். அவளுக்கு நான் பாதுகாப்பான இடம் கொடுத்தேனே தவிர அவளை என் கண்ட்ரோலில் வைத்துக் கொள்ள எப்போதும் விரும்பியது இல்லை. நான் அவ்வளவு நல்லவனுமில்லை.

உலகத்தில் சல்லீசாக கிடைக்காத எதன் மீதும் ஆர்வம் அதிகமாகிவிடும். விலை கூடும். அதன் மீதான ஆர்வம் வெறியாய் மாறும் போது டிமாண்ட் அதிகமாகி நான் நீ என போட்டி உண்டாகும். அதை அறுவடை செய்யும் திறமை இருக்கிறது என்பது என் நம்பிக்கை. இந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை எல்லாவற்றுக்கும் நான் தான் ராஜா.

இது எதுவும் தெரியாதது போல அவள் சாப்பாடு எடுத்து வைக்க, எடுக்க என்று அவ்வப்போது போய் வரச் சொல்வேன். போதை ஏறியிருக்க, அவளை எப்படியாவது அடைய வேண்டும் என்கிற வெறி. கூட்டி வந்தவள் தொழில் காரியாய் இருக்கும் பட்சத்தில் சரக்கடித்து மல்லாந்திருந்த, சுப்புலஷ்மியை பார்தவனுக்கு தூக்கம் வராது. கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் அவளிடம் பேசி சரி செய்ததாய் பில்டப் செய்து அனுப்பி வைப்பேன். சொளையாய் பத்தாயிரம் வாங்கிக் கொண்டு. முதல் முறை அவளிடம் மொத்த பணத்தையும் கொடுத்த போது “இத்தன காசா? இதே வேலைக்கு ஐந்நூறுக்கு ஆயிரத்துக்குமே கஷ்டப்பட்டிருந்தேன்’ என்று அழுதாள்.

‘‘காசுக்காக படுத்தா தேவிடியாத்தான் ஆனா அதை எங்க யார் கூடப் படுக்குறோங்கிறது முக்கியம்’’ என்றேன்.

அவளின் சம்பாத்தியத்தில் ஏதும் கட்டிங் கேட்டதேயில்லை. அவளும் எப்போதும் தயார் என்கிற நிலையில் இருந்ததேயில்லை. பல சமயங்களில் வெறும் வேலைக்காரியாய், சமையல்காரியாய் மட்டுமே இருப்பாள். இது நாள் வரையில் எனக்கு சுப்புலஷ்மியின் மேல் காதலோ, காமமோ வரவேயில்லை. அது ஏன் என்று புரியவில்லை. அவளின் மகள் தேவியின் மீது மட்டும் எனக்கு அபரிமித பாசம்.

என் பார்ட்டிகள் கொடுக்கும் வாடகை, சாப்பாடு, மருத்து இத்யாதிகளின் எல்லா செலவுகளும் போக மாதம் வரும் சம்பளமில்லாமல் நாற்பதிலிருந்து ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் நின்றது. அதற்கு காரணம் நான் முன்னமே சொன்ன பல கண்டீஷன்கள். அதனால் வெளித் தொந்திரவு இல்லை. பல கண்டீஷன்களை சொல்லி இதுக்கெல்லாம் ஓக்கேன்னா இடம் தர்றேனு ஷர்மியிடம் சொன்ன போது “நியூட் பார்ட்டி. ரொம்பவே ரகசியமா நடக்கும். பத்து

பேருக்குள்ளத்தான். டபுள் ரேட். நீ மாசம் பத்து பார்ட்டி நடத்தி சம்பாரிக்கிறத மூணே பார்ட்டியில சம்பாரிக்கலாம். என்ன என்னையும் கவனிச்சிரு'' என்றாள்.

ஷர்மியை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பல பார்டிகளுக்கு ஆள் கூட்டிக் கொண்டு வருவாள். எப்பவாது ஒரு முறை அவளும் அதில் கலந்து கொள்வாள். பெரும்பாலும் இரவுகளில் பால்கனியில் அமர்ந்து சிகரட் புகைத்துக் கொண்டோ, குடித்துக் கொண்டே வெற்றுப் பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். பெரும்பாலும் பார்ட்டி நடக்கும் நாட்களில் நான் தூங்குவதில்லை. அதனால் அவளை கவனிக்கும் வாய்ப்புகளில் எல்லாம் சிநேகமாய் ஒரு சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, கையில் வைத்திருக்கும் ஸ்டப்பை புகைக்கிறாயா? என்று அங்கிருந்தே கேட்பாள். சமயங்களில் நல்ல ஸ்டப் வைத்திருப்பாள். புகைத்திருக்கிறேன். நிறைய பேசியிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு என்னவோ அவளிடம் ஒரு திருட்டுத்தனம் இருப்பது போன்றே எப்போதும் எண்ணம். ஆனாலும் எனக்கு கொஞ்சம் அடக்க ஒடுக்கமாய் பிஸினெஸ் செய்யவே ஆசை. அவள் கொடுத்த ஐடியா அதற்கு வசதியாய் இருக்க, என் வீட்டில் நடக்கும் மூன்றாவது நியூட் பார்ட்டி இது.

முதல் முறை நடந்த போது கொஞ்சம் அதிர்ந்துதான் போனேன். அத்தனை பேரும் பெரிய வீட்டு பெண்கள். இளம் பெண்கள். போதை எல்லாம் மீறி அவர்களிடமிருந்த செக்ஸ் வேட்கை சூடேற்றியது. சுப்புலஷ்மியும் சாப்பாடு வைக்கப் போய் ஒரு மாதிரி முகம் வெளிறி வந்தாள். ''என்னய்யா இப்படி செய்யுறாங்க'' என்று ஆச்சர்யப்பட்டு பேசினாள். குரல் காற்றாய் வெளிவந்தது. அன்றிரவு முதல் முதலாய் அவளிடம் செக்ஸ் வைத்துக் கொண்டேன்.

23. ஷர்மி.

வைரத்தை எனக்கு மூன்று வருடமாய் தெரியும். எல்லாவற்றுக்கு பயப்படுகிறவன் போல சீன் போடுவான். கன்னிங் பெல்லோ. இரவு முழுவதும் தூங்கவே மாட்டான். ஸ்டப் மீது அவனுக்கு ஆர்வம் அதிகம். வேண்டா வெறுப்பாய் குடிப்பது போல வாங்கி உறுஞ்சுவான். அவனுக்காகவே பல சமயம் ஸ்டப் வாங்கி வைத்துக் கொண்டு போவேன். எத்தனையோ பார்ட்டிகளில் அவனை பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் நியூட் பார்ட்டிகளில் மட்டும் ஸ்டப் கண்டிப்பாய் கேட்டு வாங்கி விடுகிறான். ஸ்டப் அடித்ததும் சுப்புலஷ்மியை கூட்டிக் கொண்டு போய்விடுகிறான்.

அவனது அதீத ஜாக்கிரதை உணர்வு எனக்கு பெரிய ப்ளஸ். சென்னையில் என் போன்று நியூட் பார்டிகளை அரேஞ்ச் செய்து தருவதில் குறிப்பாய் ரெண்டொரு பேர் தான் இருக்கிறார்கள். அதில் கொஞ்ச சீப்பான ஆள் நான் தான். இம்மாதிரியான எக்ஸ்க்ளூசிவ் பார்ட்டிகள் விலை மதிப்பு அதிகமாய் இருந்தால் தான் நல்லது. மிகச் சிறிய வட்டத்தில் இருக்கும். சே.ஃப். பணக்காரர்களுக்கு எக்ஸ்க்ளூசி மீதும், எக்ஸ்பென்சிவ் மீதும் எப்போதும் ஒரு ஸ்பெஷல் கிரக்கம் உண்டு. ரகசியத்தின் மீதான இச்சை.

ஆனால் என் இச்சையெல்லாம் இந்த கச்சடாவிலிருந்து எப்படியாவது வெளியாக வேண்டுமென்பதுதான். உடம்பும், இளமையும் இருக்கும் வரைதான் இந்த ஆட்டமெல்லாம். என் அப்பா இழந்ததை, அம்மா தொலைத்ததை, நான் காற்றில் பறக்கவிட்டதை எல்லாவற்றையும் ஒரு சேர பணத்தால் மொழுகி மாளிகையாக்க வேண்டும் என்கிற வெறி, நான் சந்தித்த துரோகங்கள் கொடுத்த பாடம். பணம் இருந்தால் எல்லாமே சரியாய் நடக்கும். நேர்மையாய் இருந்தால் பணம் கிடைக்காது. கூட்டிக் கொடுத்து கோடீஸ்வரி ஆக முடியாது. அழகை வைத்து ஒருத்தனுக்கே வைப்பாட்டியும் ஆக முடியாது. இளமை போனால் புதிய இளமைக்கு இடம் கொடுக்க தயாராக வேண்டும். பணம்

நமக்கே நமக்கான பணம் எல்லாவற்றையும் மாற்றும். அதனால் எதை செய்தாவது பணம் சம்பாதிப்பது சரியென்ற முடிவெடுத்துத்தான் இந்த பார்ட்டியின் பின்னால் இருக்கும் ரிஸ்க் தெரிந்து இறங்கினேன். அரேஞ்ச் செய்ததினால் கிடைக்கும் பணத்தை விட அதிகமாய் சம்பாதிக்க ஏக வழியிருப்பதை வேறு சில பார்ட்டிகளில் நடந்ததை வைத்து முடிவு செய்தேன்.

பல பார்ட்டிகளில் மிகச் சாதரணமாய் செல்போன்கள் தொலையும். பெரும்பாலும் சைலண்ட் மோடில் வைத்திருப்பார்கள். போதை மிஞ்சி கிடைத்த சோப்பாக்களில், தரையில், பெட்டுக்கு அடியில் எல்லாம் சம்போகம் செய்யும் ஆர்வத்தில் எந்த ட்ரெஸ்சை எங்கே கழட்டினோம் என்று காலையில் தான் தேடுவார்கள். கிடைக்காமல் அடுத்த நாள் கிளம்பும் அவசரத்தில் செல்போன்களும், காதணிகளும் விட்டு போயிருக்கிறார்கள். ஒரு பார்ட்டிக்கு ஒன்றிரண்டாவது தேறும் பட்சத்தில் லட்சத்திலான போனும் ப்ளாட்டினம் மற்றும் வைரம் பதித்த காதணிகளும் நல்ல விலைக்கு போகும். பார்ட்டி அரேஞ்ச் செய்கிற பொறுப்பில் உள்ளவள் என்பதால் எல்லாம் செக் செய்து பணம் செட்டில் செய்துவிட்டு போகும் போது கிடைத்ததை அள்ளிக் கொண்டு போய் விற்றிருக்கிறேன். அதில் ஒரு முறை போனை தொலைத்தவன் அடுத்த நாள் வந்து, நேற்று போன் தொலைந்துவிட்டது கொஞ்சம் முக்கியமான டிடெயில்ஸ் எல்லாம் இருக்கு. உள்ள தேடிப் பார்க்கட்டுமா? என்று வைரத்திடம் வந்து கேட்டிருக்கிறான். போன் பற்றிய டிடெயில் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு, தேடிப் பார்க்க அனுமதித்து விட்டு, எனக்கு போன் செய்தான்.

‘‘மேடம் இங்க ஒருத்தர் வந்திருக்காரு. அவரோட செல்போனை தேடிட்டு. உங்களாண்டதான் இருக்கும்னு எனக்கு தெரியும். மனுஷன் பதறுறத பார்த்தா வேற ஏதோ முக்கியமான விஷயமாப் படுது. வித்தா கிடைக்குற காசை விட அதிகமா வரும்னு தோணுது. என்ன சொல்றீங்க?’’ என்றான். எனக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது. இல்லை எனக்கு தெரியாது என்று சொல்ல நா எழும்பினாலும் சொல்ல வரவில்லை. வேறு வழியில்லை. ‘‘சரி..பார்ட்டி ஆர்கனைசரை கேட்டு சொல்லுறேன் சொல்லு. என் நம்பர் கொடு. நான் பேசி முடிச்சு வைக்குறேன்’’ என்று போனை கட் செய்யப் போகும் முன் ‘‘மேடம்..’’ என்று இடைமறித்தான். ‘‘என்ன’’ என்றேன்.

‘‘நம்மளையும் கவனிச்சுக்கங்க’’ என்று கெஞ்சலாய் கேட்காமல் கட்டளையாய் சொன்னான்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் சம்பந்தப்பட்டவன் கால் செய்ய ‘‘அங்கேயெல்லாம் இருக்காதீங்க. அங்க இன்சார்ஜூல இருக்குறவனுங்க கிட்ட தனியா பேசி வாங்கித் தர்றேன். இந்த மாதிரி பார்ட்டியில எல்லாம் நீங்க தான் ஜாக்குரதையா இருக்கணும் ப்ரோ’’ என்று பாசமாய் பேசி. அவனுக்கும் அவள் காதலிக்குமான ஸ்பெஷல் போட்டோக்கள் இருப்பதாகவும் அது வெளியில் தெரிந்தால் பிரச்சனை ஆகிவிடும் என்றும் எத்தனை காசானாலும் பரவாயில்லை என்று சொல்ல வைத்து கிட்டதட்ட ஒரு லட்சம் வரை கறந்து வெறும் 25 ஆயிரத்தை வைரத்துக்கு கொடுத்து போனை கொடுத்தேன். அது முதல் வைரத்துக்கும் எனக்கும் நல்ல டீல் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.

இது என் மூன்றாவது பார்ட்டி. இரண்டு ஜிகிலோக்கள் உட்பட. அன்று தான் ராஜனை முழுசாய் பார்த்தேன். இருப்பதில் திறமையானவனாய், பலரை சமாளித்துக் கொண்டிருந்தான்.

24.நான்

வெளியிலிருந்து இதைப் பற்றி கேட்பவர்களுக்கு கிளர்ச்சியாக இருக்கும். இது ஜாலியாகத்தான் தோன்றும். ஏன் எனக்கே முதல் அசைன்மெண்டின் போது அப்படித்தான் தோன்றியது. சிகப்பு, ஈரானிய சிகப்பு, மாநிறம், குள்ளம், உயரம், சுமார், மிக அழகு, பெரியது, சிறியது, மகா பெரியது என்று சைஸ் வாரியாய் பதினெட்டிலிருந்து இருபத்தைந்துக்குள் வயதுக்குள்ளான பெண்களுக்கு நடுவில், நடுராத்திரியில் பாட்டும், கூத்தும், பீரும், வோட்காவும், விஸ்கியுமாய்த்தான் ஆரம்பிக்கும். மெல்ல போதை ஏற, ஏற வெறியாட்டம் ஆரம்பிக்கும். பத்து பெண்கள், மூன்றே ஆண் யோசித்துப் பாருங்கள். டோப், கஞ்சா, மரிஜுயுவானா, கோக்கையின் என்று போதையின் பல முகங்கள் விரவி உள்ளுள் ஏற, ஏற, அவர்களின் காமத்தின் அளவும் மாறும். ஒரே சமயத்தில் மூன்று பெண்கள் எல்லாம் ஒருவன் மீது ஏறி துவம்சம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். முதல் ரவுண்டுக்கும் அடுத்த ரவுண்டுக்குமான தயாராகும் நேரமில்லாமல் என்ன சொல்ல.. தண்ணி மட்டுமல்ல, பெண்டும் கழண்டு விடும். ஐய்.. ஜாலி என்று சொல்பவர்கள் ஒரே ஒருநாள் ஒருத்தியிடம் மட்டும் மாட்டிப் பாருங்கள் அப்போது புரியும். ஒவ்வொருத்தியும் ஒவ்வொரு ஐந்து. ஜிகிலோவுக்கு புதிசில்லை என்றாலும், க்ரூப் செக்ஸுக்கு நான் புதுசு. அன்று எனக்கு மூன்றாவது அசைன்மெண்ட்.

காம உஷ்ணம் ஏறி உலர்ந்து கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் ஷர்மி எதிலும் கலந்து கொள்ளாமல், சிங்கிள் பீஸ் ஸ்விம்மிங் ஸூட்டுடன், தனியே கையில் ஒரு வோட்கா க்ளாஸுடன் உட்கார்ந்திருக்க, அன்றிரவுக்கு மூன்றாவது முறையாய் களைத்திருந்திருந்தேன். என் மேல் மேலும் இரண்டு பெண்கள் நிர்வாணமாய் தங்கள் முலைகளை என் மேல் போட்டு உழன்று புரண்டுக் கொண்டிருக்க, எனக்குள் ஏதும் ஆகாமல் சரக்குத்தந்த போதையையும் மீறி, நைந்துப் போய் கிடந்தேன். உடலெங்கும் லேசாய் ஆங்காங்கே எரிந்தது. நகக்கீரல்கள்.

விடியற்காலையில் கிட்டத்தட்ட எல்லோரும் மயங்கிய நிலையில் அறையெங்கும் சிதிறிக் கிடந்த மது பாட்டில்களும், திண்பண்டங்கள், வேஸலின் ட்யூப்கள், உபயோகித்த காண்டம்கள் என்று அசூசையயான் வீச்சம் என் நாசியில் ஏறி கண் விழித்த போது, ஷர்மி அங்கிருந்த பெண்களில் உடலில் இருந்த நகைகள், அவர்களுடய கைப்பைகளை நோண்டிக் கொண்டிருக்க, ‘ஹலோ.. என்ன பண்றீங்க?'' என்று நான் தீனமாய் கேட்டதுதான் தாமதம், அப்படியே பாய்ந்து வந்து என் மேல் படர்ந்து என் உதட்டை அழுந்த உறிஞ்சி, முகத்தை அருகில் வைத்து ‘‘இதோ பார்.. அமைதியாய் இரு.. இதில் உனக்கும் ஒரு பங்கு தருகிறேன்.'' என்றாள்.

‘‘நீ செய்யும் திருட்டினால் எங்கள் பேருமல்லவா கெடும்''

‘‘ஆமாம் நீ என்னவோ ஐ.எஸ்.ஓ கம்பெனி பாரு. ஆம்பளை தேவடியா பய தானே. நான் சொன்னபடிக் கேட்டால் உனக்கும் லாபம் எனக்கும் லாபம்.. இன்னும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் இப்படி ''கிளப்பிக்'' கொண்டு அலைவாய். இவர்களை திருப்திபடுத்த இன்னும் சில அசைன்மெண்டுகளில் போதைப் பொருள் உட்கொண்டாக வேண்டும் இல்லாவிட்டால் முடியாது. இரண்டு வருஷத்தில் சப்பிப் போட்ட கொட்டையாகி விடுவாய். பெண்களைப் போல் அல்ல ஆண்கள். பேசாமல் கண் மூடி படுத்துக் கொள். முடிந்தால் அந்த பெருத்த ...க்காரியை பரப்பிக் கொண்டு வருகிறாள் பார் அவளைப் போய் போடு'' என்றவள், சுறுசுறுப்பாக எல்லா பணத்தையும், நகைகளையும் மெல்ல கதவை திறந்து வாசலில் இருந்த இன்சார்ஜ் வைரத்திடம் கொடுத்து அனுப்பி விட்டு படுத்துவிட்டாள். ஷர்மி சொன்னது போல அந்த .. காரி எழும்பி வந்து கண் திறக்காமல் என் மேல் பரவ ஆரம்பித்தாள். மெல்ல எழுந்து நிற்க ஆரம்பித்தேன்.

ஷர்மி மிக நேர்மையானவள். ஒரே நேரத்தில் அனைவரது பொருட்களையோ, பணத்தையோ திருடுவதில்லை. யாரோ ஒருவருடய விலையுர்ந்த பொருள். ஒரு நகை என்று மட்டுமே கை வரிசைக் காட்டுவாள். பெரும்பாலும் சிறிது நேரம் தேடிவிட்டு, காலையில் ஆளுக்கொரு ஷாட் போட்டுவிட்டு கிளம்பிவிடுவார்கள். பெரும்பாலும் அடுத்த நாள் காலையில் போதை தெளிந்த நிர்வாணத்தை யாரும் விரும்புவதில்லை. நகை தொலைந்தது குறித்து பெரிதும் கவலைப் பட முடியாது. ஏனென்றால் பெரும்பாலும் அது ஒற்றை தங்க கொலுசாகவோ,

அல்லது காதணியாகவோத்தான் இருக்கும். எங்கயாச்சும் விழுந்திருக்கும் என்று முடிவு செய்து போகும் போது வைரத்திடம் பெருக்கும் போது கிடைச்சா சொல்லுங்க என்று தனியே ஐந்நூறு ஆயிரத்தை அழுத்திவிட்டு போவார்கள். அதைப் நான் பார்த்தால் வைரம் லேசாய் என்னைப் பார்த்து சிரிப்பான். ஷர்மி கொஞ்சம் கூட காட்டிக் கொள்ள மாட்டாள். அழுத்தக்காரி. சமயங்களில் அவளின் பொருள் ஒன்றையும் காணவில்லை என்று அவர்கள் கூட சேர்ந்து தேடுவாள்.

எல்லோரும் தங்கள் உடமைகள் காணாமல் போனதை பற்றி பதறினார்களே தவிர, யாரும் போலீஸுக்கு போவதாகவோ பேசவில்லை. ஷர்மி போகும் போது என் நம்பர் வாங்கினாள். சிட்டிக்குள் வரும் போது போன் செயதாள். அடுத்த நாள் மாலை பெசண்ட் நகரில் உள்ள ஒரு ஹோட்டலுக்கு வரச் சொன்னாள். முதல் நாள் ராத்திரி ஆட்டத்தின் விளைவாய் அடுத்த ஒரு நாள் முழுதும் நான் தூங்கினேன்.

சிகப்பு நிற ட்ரவுசரும், மிக சின்னதான ஒரு டாப்ஸும் அணிந்திருந்தாள். முகத்தை மறைக்க ஓர் பெரிய கூலரை அணிந்திருந்தாள். நிர்வாண பெண் உடல்கள் கொடுக்காத கிளர்ச்சி உடையணிந்த பெண்களிடம் எனக்கு உண்டாகிறதை உணர்ந்தேன். காபி ஷாப்பில் அனைவரும் எங்களையே பார்ப்பதாய் உணர்ந்தேன். அவரவர் மனதில் எங்களை எப்படி உரிப்பார்கள் என்று யோசித்த போது சிரிப்பாய் இருந்தது. தன் பேக்கிலிருந்து ஒரு கவரை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்தாள்.

‘‘மொத்தம் ஒன்னரை லட்சம். வைரத்துக்கு கொடுத்த பத்து பர்செண்ட் போக, உனக்கு 30 எனக்கு 70 சதவிகிதம். உன் ஷேர்’’ என்று என் பால் கவரைத் தள்ளினாள். திறந்து கூட பார்க்காமல் எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். ’’எண்ணிக்க?’ என்று சொன்னவளைப் பார்த்து வேண்டாம் என்று தலையாட்டினேன். ஆச்சர்யமாய் கண் விரித்து பார்த்தாள்.

’’நீ என்னை ஏமாத்தவா போற?’’

‘‘அப்படியெல்லாம் எல்லாரையும் நம்பாதே? ப்ரோ’’

‘‘என்னாது ப்ரோவா?’’

‘‘டோண்ட் டேக் இட் ஆஸ் இட் ஈஸ்’’ என்று சிரித்தாள்.

“நம்பிக்கை தான் எல்லாமேனு எங்கப்பா சொல்லிட்டே இருப்பாரு. அதைத்தான் கம்பெனிக்கு டேக் லைனா வச்சிருந்தாரு. அதே நம்பிக்கைத்தான் அவரை தொங்க விட்டுச்சு. என்னை இப்படி அலைய விட்டுச்சு. ஸோ.. நான் யாரையும் நம்ப மாட்டேன்.” என்றவளின் கண்களில் கண்ணீரோ, லேசான திரையிடலோ கூட இல்லை. முகத்தில் எந்தவிதமான ரியாக்ஷனும் இல்லாமல் அவள் வாழ்க்கையை சொன்னாள்.

எங்கள் தொழிலில் இருக்கும் பெரும்பாலான பெண்கள் சொல்லும் டெம்ப்ளேட் காரணங்களைப் பற்றி கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். என்ன தான் காரணம் சொன்னாலும், இதில் கிடைக்கும் துரித பணம் வேறெதிலும் கிடைக்காது என்கிறபடியால் இதை விரும்பியே தொடர்கிறவர்கள் அதிகம்.

ஒரு முறை ரிஸார்ட் ஒன்றில் தொழில் முறைக்காரி தோழி ஒருத்தி அதிகாலை கடல் அலைகளில் கால் நனைத்தபடி நின்றிருந்தாள். “கஸ்டமர் மட்டையா?” என்று கேட்ட போது, “தங்கச்சி அட்டெண்ட் பண்ணிட்டிருக்கா” என்றாள். நான் ஆச்சர்யம் ஏதும் காட்டாமல் கடலையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

”நெல்லூருல ஒரு வீடு கட்டி கிரப்பிரவேசம் பண்ணேன். என்னா வேலைடி செய்யுறனு கேட்டு நச்சரிச்சிட்டேயிருந்தா?. சொன்னேன். தப்பில்லையான்னா? தப்புத்தான். நான் படிச்ச படிப்புக்கு. நம்ம ஊட்டு கடனை எல்லாம் அடைச்சி வீடு கட்டி நூறு சவரன் நகை சேர்க்குறது தப்பு செய்யாம முடியாதுன்னேன்.

அப்ப நானும் சம்பாரிக்கணும்ணா. பின்னாடி வருத்தப்படக்கூடாதுனு சொன்னேன். வேணும் வேணாம்னு சொன்னா கேக்குற நிலையில அவ இல்லை. தொழில் தெரியாம நம்மளைப் போல அடிபட்டு உதைப்பட்டு செட்டிலாகுறத விட நாமளே நெளிவு சுளிவு சொல்லிக் கொடுத்து கரையேத்துவோம்னுதான் கூட்டிட்டு வந்திட்டேன். இத்தோட நாலாவது கஸ்டமர். அவ ரேட்டுல எனக்கு கட்டிங் கொடுத்திரணுமுனுதான் டெர்ம்ஸ். எத்தனை நாள் தான் தொழிலாளியாவே இருக்குறது? ” என்று சிரித்தாள்.

“பத்து காசில்லாம சும்மா இருந்த போது கூப்டு படுக்குறியான்னு கேட்டவனெல்லாம் இன்னைக்கு ”ஆனு” அண்ணாந்து பாக்குறான். ஊருக்குள்ள என்னைப் பத்தி அரசல் புரசலா பேசினாலும், நான் இப்ப சொந்தவூட்டுக்காரி. முப்பது லட்சம் செலவு பண்ணி மார்பிளாப் போட்டு

இழைச்சிருக்கேன். நாலு காசு கையில வச்சிருக்கிறவ. மீறி பிரச்சனைன்னா என்னா பண்ணா நடக்கும்னு எனக்கு தெரியும். ஆனா ஊரைப் பொறுத்தவரை நான் பத்தினி. அதான் நம்மள காப்பாத்தும். நான் ஒருத்தனை லவ் பண்ணுறேன். பெரிய பணக்காரப் பையன் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேன்னான். நான் தான் வேணாம். நான் சொல்லுறப்ப எனக்கு ஒரு புள்ள கொடு அது போதும். நீ யாரையாச்சும் கல்யாணம் பண்ணி செட்டில் ஆகு. என்னையும் ஆக்குன்னுட்டேன். என்னைக்கு இருந்தாலும் நீ தேவடியாதானேனு திட்டுவான். அதோட என்னாலையும் ஒருத்தன் கிட்டயே அடங்கி இருக்க முடியுமானு தெரியலை. சுதந்திரமா இருந்து பழகிருச்சு. எல்லாத்துலேயும்''

''உடம்ப பாத்துக்க. கேக்க தெரிஞ்ச பொம்பளைக்கு எதுவுமே பத்தாது. கொடுக்க முடியலைங்கிறத ஒத்துக்க சொல்லி ஆம்பளையை வளர்க்குறதும் இல்லை. அவன் பாடு ரொம்ப திண்டாட்டம். அக்கடா காலை விரிச்சு படுத்துட்டு அப்பப்ப நாலு முனகல், கத்தல் போதும் அவனுக்கு. பொம்பளைக்கு வலிச்சா ஏதோ பெருசா சாதிச்ச திருப்தி. அவன் சாதிச்சதா நினைக்கவிட்டுட்டு எல்லாமே உன்னாலதானு ஏமாத்த பொம்பளை கத்துக்குறா. ஏமாற அவனும் பழகிடுறான்.'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ''அக்கா' என்ற குரல் பின்னால் கேட்டு திரும்பினேன். ரெஸாட் வாசலில் கதவை பாதி திறந்து டவல் கட்டிய உடம்பை வெளியே கொஞ்சமே கொஞ்சம் காட்டியபடி கூப்பிடவள் இவளின் குட்டி ஜெராக்ஸாய் இருந்தாள். இருபது வயதிருக்கும்.

''அக்காவையும் தங்கச்சியையும் ஒண்ணா பாக்கணுமாம். ஹி..ஹி.. என்னா ஆசை பாருங்க இந்த ஆம்பளைங்களுக்கு?. போன வாரம் அம்மா பொண்ணை சேர்த்து பார்த்தானாம். என்னதான் இருந்தாலும் எனக்கு ஒரு மாதிரிதான் இருக்கு. ஆனா பத்தாயிரம் அதிகம் ஏன் விடணும். நான் கிளம்புறேன்'' என்று கிள்மபிப் போனாள்.

இவளைப் போன்றவர்களை பார்த்து பழகியதாலும், நான் செய்யும் தொழிலாலும் எனக்கு இக்கதைகளின் மேல் பெரிய ஈடுபாடு இருப்பதில்லை. வாழ்க்கையை நிதர்சனமாய் பார்த்து பழகிவிட்டபடியால் ஷர்மியின் கதை மேல் வருத்தமோ, ஆர்வமோ இல்லாவிட்டாலும் கூட, எனக்கு அவளை பிடித்தது.

25. ஷர்மி

நான் ஏன் என் கதையை ராஜனிடம் சொன்னேன் என்றே புரியவில்லை. அவன் என்னை கவனிக்கும் முறையா? நான் பேசும் போது அவன் என் கண்களையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். பேசி முடிக்கும் வரை அமைதியாய் இருக்கிறான். காது கொடுத்து கேட்கும் ஆணை பெண்களுக்கு பிடிக்கத்தான் செய்கிறது. பல பேர் காரியம் ஆகும் வரை கேட்பது போல நடிப்பார்கள். ராஜனைப் பொறுத்த வரை என்னிடம் காரியமாய் ஆக ஒன்றுமில்லை. காசு கொடுத்த போது பெரிதாய் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவனோடு பேசுவது பிடித்திருந்தது.

இந்த சந்திப்புக்கு பிறகு எங்கே ப்ரைவேட் பார்ட்டியானாலும் எப்படியாவது இவனை சேர்த்துக் கொண்டேன். மாதத்தில் ஒரு பார்ட்டியாவது செட் ஆகிவிடும். எங்களது ரூல்ஸின்படி கஸ்டமர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஒன்றாய் கிளம்பக்கூடாது. காரணம் ஏதாவது பிரச்சனை என்று மாட்டினால் யாருக்கு தொடர்பிருக்க கூடாது. எங்கள் டீம் ஆட்கள் எல்லோருமே கால்டாக்ஸிதான் அதுவும் மெயின் ரோட்டுக்கு வந்து தான் ஏறுவார்கள். இரவு பூராவும் ஆடிய ஆட்டத்தின் களைப்பு வண்டியேறியவுடன் தூங்கிவிடுவோம். ஆனால் சமீபகாலமாய் நானும் அவனும் ஒரே கால் டாக்ஸியில் போக ஆரம்பித்திருக்கிறோம்.

முதல் இரண்டு மூன்று பயணங்களில் இருவரும் தூங்கியபடிதான் போனோம். சென்ற முறை ஏனோ தூக்கம் வரவில்லை. ஏதாவது பேச வேண்டுமே என்று ‘‘எவ்வளவு வச்சிருப்ப?’’ என்றேன்.

‘‘எதுக்கு கேக்குறே? கடன் ஏதாச்சும் வேணுமா?’’

’’சே.. அதுக்கு இல்லை. எனக்கு பணம் சம்பாரிக்க ஒரு காரணமிருக்கு. உனக்கு கையில காசு வாயில தோசைனதும் ஆர்வமாயிருந்திருப்ப. ஆனா இப்பவும் உனக்கு அதே ஆர்வம் இருக்குனு சொல்லாதே. எது உன்னை

தொடரச் சொல்லுது. பணம் தானே? அதான் எத்தனை சேர்த்து வச்சிருக்கனு கேட்டேன்?''

சிறிது நேரம் யோசித்தான். ''கேஷா ஒரு ரெண்டு மூணு லட்சம் இருக்கும். ஒரு இருபது லட்ச ரூபா பைனாஸுல போட்டுருக்கேன். பேங்குல ஒரு ரெண்டு இருக்கும். ப்ளஸ். ஒரு ப்ளாட் வாங்கியிருக்கேன். அதுக்கு ஈஎம்.ஐ அது இதுன்னு கொஞ்சம் செலவு.''

''அட பரவாயில்லடா.. எனக்கு தெரிஞ்சு இந்த தொழில்ல இருக்குற ஆம்பளையில கட்டுக் கோப்பா சேர்த்து வச்சிருக்குற்வன் நீயாத்தான் இருப்பே. பாதி பேர் குடி, கஞ்சா, கொக்கெயின்னு எல்லா காசையும் விட்டு, சீக்காளியாத்தான் போய்ருக்கான்.''

''நான் யோகா. அதுதான் என் போதை. அது தான் என் இன்வெஸ்ட்மெண்ட்''

''ஆமா நான் கேள்விப்பட்டேன் லாஸ்ட் டைம் பார்ட்டி ஹோஸ்ட் பண்ண அம்சவள்ளி சொன்னா.. நின்னு பேசுவியாமே? எப்படி?''

''அதுக்கு ஒரு யோக முத்திரை இருக்கு. அதை பழகுனா நின்னு பேசும்'' என்று சிரிக்காமல் சொன்னான்.

அன்றைய ட்ராவலுக்கு பிறகு எப்போதும் அவனுடனேயே பயணப்பட ஆரம்பித்தேன். எனக்கு அவனுடன் போவது பிடித்திருந்தது. பார்டிகளில் பெண்கள் அவனின் 'தாக்கத்' குறித்து பேசுவதைப் பார்க்கும் போது கொஞ்சம் கோபம் கூட வந்தது குறித்து எனக்கே ஆச்சர்யமாய் இருந்தது. அவனை அமைதியாய் வாட்ச் செய்ய ஆரம்பிதிருந்தேன். அதே போல அவனும் என்னை வாட்ச் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறான் என்று ஒரு நாள் தெரிய வந்தது.

பார்க் ஓட்டல் கார் பார்க்கில் எல்லாருக்கும் செட்டில் செய்து கொண்டிருந்த நேரம். அனிருத்தின் க்ளோன் போல இருக்கும் ஷியாம் வலுக்கட்டாயமாய் இரண்டு பெண்களை தன்னுடன் அனுப்பி வைக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தான். அவன் ஒரு டார்சர் பார்டி. போதை ஏறிவிட்டால் என்ன செய்கிறான் என்று அவனுக்கு தெரியாது. வக்கிர உறவு முறைகளில் ஈடுபட ஆரம்பித்துவிடுவானாம். அப்படியானதுக்கு ஒத்துழைத்தால் அதிக பணம் கூட கிடைத்தாலும் அடுத்த ரெண்டு மூன்று நாளைக்கு சரியாய் உட்காரக்கூட

முடியாமல் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும் என்பதால் யாரும் அவனுடன் போக மாட்டார்கள்.

‘யாரும் வர மாட்டேன்குறாங்க ஷ்யாம். கோ அண்ட் ஃபைண்ட் ஆன் யுவர் ஓன்’ என்று கத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே, எதிர்பாராதவிதமாய் மூக்கில் குத்தினான். வலி சுரீரென உச்சி மண்டை வரை போய் மூக்கை தொட்டுப் பார்த்த போது பொல, பொலவென ரத்தம் வழிய ஆரம்பித்திருந்தது. அவன் அதையெல்லாம் பார்க்காமல் அடிக்க வர, நான் திரும்ப கத்தியபடி அடிக்க ஆரம்பித்தேன். உடன் இருந்த பெண்களில் ஒருத்தி தடுக்க நினைத்து உட்புக, அவளும் அடி வாங்கினாள். ஷ்யாமின் கூட இருந்த நண்பர்கள் அடிதடிக்கு இறங்க, அனைவரும் எஸ்ஸாகிவிட்டார்கள். எங்கள் குழுவில் ஒரு முக்கிய ரூல் என்னவென்றால் ஏதாவது பிரச்சனை என்றால் உடனே இடத்தை விட்டு கிளம்பி விட வேண்டும். இங்கே வரும் பணக்கார பசங்க அவங்க ஈஸியா தப்பிச்சிருவாங்க. மாட்டிக் கொள்வது எங்களைப் போன்ற ஆட்கள் தான். அதனால் பஞ்சாயத்துகளில் கலந்து கொள்ள மாட்டார்கள்.

ஷ்யாமின் நண்பர்கள் ஒன்று சேர்ந்து என்ன காரணமோ தெரியாமல் என் மேல் பாய்ந்து எட்டி உதைக்க, வலியில் கத்த ஆரம்பித்த வேளையில் தான் ராஜன் உட்புகுந்தான். ஷ்யாமை ஒற்றைக் கையால் ஒரே தள்ளு தள்ள எட்டடி போய் விழுந்தான். நண்பர்கள் அடிப்பதை நிறுத்தி இவனை தாக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதை மிக சுலபமாய் சமாளித்தவன் அவர்களையும் விட்டு வைக்காமல் புரட்டி எடுக்க, ஷ்யாம் போலீஸுக்கு போன் செய்தான். போலீஸ் வரும் சைரன் சவுண்ட் கேட்டவுடன் அடிபட்டவர்கள் எல்லோரும் அமைதியின் சிகரமாய் அடிதடியை நிறுத்திவிட, ‘‘நீ இங்கேர்ந்து கிளம்பு. ம்ம்.. கிளம்பு. நான் பார்த்துகுறேன்’ என்று என்னைக் கிளப்பினான். நான் ஏதும் சொல்லாமல் கிளம்பினேன். போலீஸ் ஜீப்பிலிருந்து இறங்கியவர்கள் பார்க்கிங்கை நோக்கிப் போக, நான் ஆட்டோவில் ஏறி வீடு வந்து சேர்ந்தேன். அவனுக்கு போன் அடிக்கலாமா வேண்டாமா ? என்று யோசனையாகவே இருந்தது. அவனே செய்வான் என்று மூக்கின் மேல் ஐஸ் வைத்து காத்திருந்தபடியே தூங்கிப் போனேன். ’நோ.ப்ராப்ளம். ஐயம் பேக்’ என்று மெசேஜ் தட்டியிருந்தான். அடிபட்ட காயம் வலிக்க, எட்டு மணிக்கு எழும் போதுதான் பார்த்து போன் செய்தேன்.

''எப்படி? ஒண்ணும் பிரச்சனையில்லை இல்லை? எப்படி போலீஸ் விட்டாங்க? ஆர் யூ..ஓக்கே?'' என படபடவென கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன். சிரித்தான். ''நேர்ல சொல்றேன்'' என்றான்.

அன்றைக்கு மதியமே அவனை போரம் மாலில் உள்ள காபி ஷாப்பில் சந்தித்தேன். கமிஷனர் பொண்டாட்டி இன்ப்ளூயன்ஸ் என்றான். அவங்க கிட்டேர்ந்து போன் வந்ததும், போலீஸ் ஸ்டேஷனில் இன்ஸ்பெக்டரிலிருந்து, கான்ஸ்டபிள் வரை எப்படி மாறினார்கள் என்பதை பேசி, நடித்துக் காட்டினான். அடக்க முடியாமல் கண்ணில் நீர் வர சிரித்தேன். ரொம்ப வருஷம் ஆகிவிட்டது இப்படி சிரித்து.

''ரொம்ப தேங்க்ஸ். அன்னைக்கு மட்டும் நீ வரலைன்னா.. நான் இன்னைக்கு என்ன ஆயிருப்பேன்னே தெரியாது.'' என்று கை பிடித்து கண்களில் கண்ணீருடன் சொன்னேன். கண்களை துடைக்க கை நீட்டும் போது மூக்கின் மேல் கைபட்டு வலிக்க, 'ஆ'வென கத்தினேன்.

''ஏற்கனவே மூக்கு உனக்கு புடைப்புத்தான். இப்ப இன்னும் நல்ல புடைப்பா இருக்கு'' என்று சிரித்தான். அன்றைய நாள் முழுவதும் ஏதோ ஒரு காரணம் சொல்லி அவனுடனேயே சந்தோஷமாய் கழித்தேன். ஏதேதோ பேசினேன். பெரும்பாலும் கை பிடித்து நடந்தேன். கிளம்பும்போது மீண்டும் 'தேங்க்ஸ்'' என்றேன். அவன் என்னை அணைத்து ''தேங்க்ஸ் சொல்லணும்னா நான் தான் கமிஷனர் பொண்டாட்டிக்கு நல்லா 'அழுத்தமா' சொல்லணும் '' என்றான். புரிந்தது. அவனை இறுக அணைத்து விட்டு ஏதும் பேசாமல் கிளம்பினேன். என் முதுகுக்கு பின்னால் அவன் பார்வை தொடர்ந்தது.

26. நான்

அவள் போவதையே நான் ஏன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன் என்பதற்கான காரணம், அவளை எனக்கு பிடிக்க ஆரம்பித்ததினால் என்று புரிந்தது. ஏன் பிடிக்க ஆரம்பித்தது என்னையே கேட்டேனானால் அதற்கு பதில்லை. ஆனால் அவள் என்னுடன் கழித்த அந்த ஒரு நாள் எனக்குள்ளே பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஷர்மியுடன் ஒரு நாள் அவள் வீட்டிற்கு போயிருந்தேன். அவளின் அம்மாவை பார்த்தேன். ‘‘இத்தன வருஷத்துல வீட்டுக்கு கூட்டிட்டு வந்திருக்குற மொத விருந்தாளி நீ தான்பா’’ என்று ஆச்சர்யப்பட்டார். அவர்கள் அப்படி சொன்ன போது என்னை கண் விரிய பார்த்து சிரித்தாள் ஷர்மி. அவள் முகத்தில் தெரிந்த மகிழ்ச்சியை நான் இது வரையில் அவளிடத்தில் பார்த்தில்லை.

அந்த நாட்களுக்கு பின்னான பார்டிகளில் ஒரு சில பார்ட்டிகளில் அவள் என்னை அவாய்ட் செய்ய ஆரம்பித்திருந்தாள். முக்கியமாய் அம்சவள்ளி ஆர்கனைஸ் செய்யும் பார்ட்டியில். அம்சவள்ளியுடன் வேறொரு பார்ட்டில் கும்மிக் கொண்டிருந்த போது ‘‘என்ன உன் தம்பிக்கு ரொம்ப டிமாண்டோ? கிடைக்கவே மாட்டேன்குறே?’’ என்று கேட்டாள். ஷர்மிதான் நான் வேறொரு பார்ட்டிக்கு போய்விட்டேன் என்று சொல்லியிருக்கிறாள் எனும் போது புரிந்தது. நான் இதைப் பற்றி ஷர்மியிடம் கேட்கவேயில்லை. ஒரு வகையில் எனக்கும் இது பிடிக்கத்தான் செய்தது. நம் மேல் கொஞ்சம் உரிமை காட்டும் அன்பை நான் இது வரை உணர்ந்ததில்லை. பணம் கொடுக்க ஆரம்பித்ததும் அக்காவின் அன்பும், அதீத கவனிப்பும் போலியாய் தெரிந்தது. ஷர்மியிடம் அப்படி உணர முடியவில்லை.

கொலீக் ஒருவன் ஷர்மியுடன் என்னை நான்கைந்து முறை பார்த்திருக்கிறான். அவனை கொலீக் என்று சொல்வது உங்களுக்கு வேண்டுமானால் காமெடியாய் இருக்கலாம். வேறு எப்படி அழைப்பது அவனை?. சக ஃபக்கர்

என்றா? ஆண் விபசாரகன் என்றா? எனக்கு பதிலாய் ஷர்மியின் பார்ட்டியில் கலந்து கொண்டிருக்கிறான். ஒரு நாள் போனில் அழைத்தான்.

''என்ன மச்சி ஆளயே காணறது இல்லை?''

"ஏன்?''

"ஷர்மியோட பார்ட்டில ஹோஸ்ட் எல்லாரும் உன்னை கேக்குறாங்க. ஆனா நீ பிஸி பிஸிங்குறா? அவ்வளவு பிசியா? சற்றே யோசித்து "லைட்டா?'' என்றேன்.

"மச்சி உன்னையும் அவளையும் நாலைஞ்சு வாட்டி வெளிய பார்த்துட்டேன். நம்ம் க்ரூப் ரூல்ஸ்படி ஒண்ணா கிளம்பக்கூடாது. நீங்க ரெகுலரா கிளம்புறத பார்த்துருக்கேன். யோசிச்சிக்க. எதுவும் சரியா படலை. அவ பெரிய லோலாயி.'' என்றான். சட்டென எனக்கு அவன் மேல் கோபம் வந்தது. அடக்கிக் கொண்டேன். ஓரே அட்வைஸ் மழையாய் பொழிந்தான். கிராமத்துப் பொண்ணா பார்த்து செட்டிலாயிக்க. அதான் நமக்கு நல்லது. கையில காசிருக்கும் போதே ஏதாவது சின்னதா தொழில் பண்ண ஆரம்பி. இல்லாட்டி நம்ம நெட்வொர்க்கையே பெரிசா ஏதாச்சும் ஹைஃபைல பண்ணலாம் என்று கூட்டுக்கு அழைத்தான். எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போது ஷர்மியின் போன் செகண்ட் காலில் வர, நண்பனை கட் செய்துவிட்டு, ஷர்மியிடம் "ஹலோ?'' என்றேன்.

"இன்னைக்கு நைட். அம்சவள்ளி பார்ட்டி. நீ இல்லாட்டி பார்ட்டியே கேன்சலங்குறா. ம்ம்ம். பெர்ர்ர்ரிய ஆள்தான். என்று ர்க்கு அழுத்தம் குடுத்த போது அதில் லேசான கோபம் இருந்ததை கவனித்தேன். சிரித்துக் கொண்டேன். 'ஆன் டைம்' என்று சொல்லி போனை வைத்தேன். மணியை பார்த்தேன். நான்கு மணி ஆகியிருந்தது. நியூட் பார்ட்டிக்கு கொஞ்சம் தாக்கத் அதிகம் வேண்டும். வீட்டிற்கு போய் மூச்சுப் பயிற்சியும், என் வேலைக்கான முக்கிய ஆசனங்களையும் பயிற்சி செய்துவிட்டு, குளித்து உடை உடுத்தும் போது மணி எட்டு. கிளம்பினால் சரியாக இருக்கும் என்று முடிவெடுத்து கால் டாக்ஸி புக் செய்தேன்.

ஈ.ஸி.ஆரின் ட்ராபிக் சமாதானம் அடைய பாலவாக்கத்தை தாண்ட வேண்டியிருந்தது. அதன் பிறகு வேகம் பிடித்தது. மெல்ல பார்ட்டி நடக்கும் இடத்துக்கு மெயின் ரோட்டிலேயே இறங்கிக் கொண்டேன். கார் அவனை

விட்டு திரும்பிப் போகும் வரை காத்திருந்தேன். வண்டி திரும்பப் போனவுடன், மெல்ல நடக்க ஆரம்பித்தேன். வழக்கம் போல வைரத்தின் பங்களாதான். ஆட்கள் வர ஆரம்பித்தார்கள். இம்முறை வழக்கமாய் வரும் ஐ.டி. ஆட்கள் இல்லை. ஷர்மி என்னை வரவேற்று அணைத்து, ‘‘நாம இதை வச்சி காசு பண்றோம்னா அம்சவள்ளி நம்மளை வச்சி பெருசா ஏதோ செய்யுறானு நினைக்கிறேன். எல்லாம் கோடீஸ்வரிகள்.’’ என்று காதில் கிசுகிசுத்தாள்.

அம்சவள்ளி, ஷர்மி இல்லாமல், நான்கு பெண்கள். அவர்களின் உடையலங்காரத்தில் சிம்பிளிசிட்டி தெரிந்தாலும், விலை தெரிந்தது. அவர்கள் எல்லோர் வயதையும் ஒன்றாய் சேர்த்தால் நூறைத் தாண்டாது. வந்திருந்த ஆண்களில் ஒரே ஒருவர் மிடில் ஏஜ் ஆளாய் இருந்தார். சற்றே வயதானவராய் தோன்றினாலும் உடலை கட்டுக்கோப்பாய் வைத்திருந்தார். நானும் இன்னொரு கொலீக் அஜய் மட்டுமே வெளியாட்கள். அம்சவள்ளி வந்தவுடனேயே என்னை அணைத்து ‘‘இன்னைக்கு ரெண்டாவது எனக்கு வேணும்’’ என்றாள்.

நியூட் பார்ட்டி விதிகளின் படி ஹாலில் பார்ட்டிக்கான அத்தனை சரக்கு வகைகளும் வரிசைப்படுத்தியிருக்கும். அறையின் ஜன்னல்கள் முழுவதும் தடித்த கர்டன்களால் மூடப்பட்டிருக்கும். அறைகளில் மிக மெல்லிய ஒளியே பரவியிருக்கும் படியான ஒளியமைப்பு இருக்கும். அனைவரும் அவரவர் வசதிப்படி முழு நிர்வாணமாகவோ, அரை நிர்வாணமாகவோ ஹாலுக்கு வர வேண்டும். அதன் பின் அவரவர் விருப்பப்படி சரக்கையும் ஜோடியையும் தெரிவு செய்து கொள்வார்கள். தெரிவு எல்லாம் ஆரம்பத்தின் போது மட்டும்தான். வீட்டில் உள்ள எல்லா டேபிள்களிலும், பவுச்சுகளிலும், அறைகளிலும் காண்டம் பேக்கட்டுகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். பல சமயங்களில் போதையின் உச்சத்தில் பல ஆண்கள் பயன்படுத்த மறந்து இயங்க தொடங்கிவிடுவார்கள். பெண்கள் தான் இதில் ஷார்ப் போதையிலும் உணர்ந்து போட வைத்து விடுவார்கள்.

வழக்கமாய் முதலில் அசெம்பிள் ஆகும் ஆட்களைத் தவிர வேறு யாரையும் பார்ட்டிக்கு அனுமதிக்க மாட்டார்கள். அன்று எல்லாம் தொடங்கிய பின் இளைஞன் ஒருவனை வாசல் வரை வந்து வரவேற்றாள் அம்சவள்ளி. கொஞ்சம் தயக்கமாகவே உள்ளே வந்தவன் அனைவரும் இருந்த நிலை பார்த்து கொஞ்சம் அதிர்ந்துதான் போனான். அம்சவள்ளி ஏற்கனவே

அரைகுறை ஆடையுடன் தான் இருந்ததால், உள்ளே அழைத்துப் போகும் போதே அவனின் மேல் சட்டை பட்டனை திறந்துவிட்டுக் கொண்டே அழைத்துப் போனாள். புதிதாய் ஒருவன் வந்திருக்கிறான் என்பதை பற்றி எந்த லஜ்ஜையும் இல்லாமல் ஒருவனது குறியை சுவைத்துக் கொண்டிருந்தவளை கூப்பிட்டு, அறிமுகப்படுத்தினாள். அவள் வாயெடுக்காமல் ‘‘ஒல்கம்’’ என்றாள். எல்லாரையும் அப்படியே அறிமுகப்படுத்தி முடிப்பதற்குள் அவனை ஓர் அறைக்குள் கொண்டு போய் விட்டு, ‘‘ஹேவ் ஏ ஷவர் அன் கம்’’ என்றாள். அவன் செலுத்தப்பட்டவன் போல திரும்பித் திரும்பி பார்த்தபடி உள்ளே சென்றாள்.

ஹாலின் நட்ட நடு நாயகமாய் இருந்த ஓர் சோபாவில் நான் மல்லாக்க படுத்திருந்தேன். என்னை ஒருத்தி சுவைத்துக் கொண்டிருக்க, இன்னொருத்தி தன் முலையை எடுத்து என் வாயில் வைத்து உறியச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வேளையில் நான் ஷர்மியை பார்த்தேன். அம்சவள்ளி அவளிடம் ஏதோ சொல்லி, அவன் அறைக்குள் அனுப்பினாள். சிறிது நேரத்தில் ஷர்மியும், வந்தவனும் முழு நிர்வாணமாய் வெளியே வந்தார்கள். வரும் போதே ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிட்டுக் கொண்டு வர, முதல் முறையாய் அவள் உடலை பார்க்கிறேன். கொஞ்சம் குள்ளம் தான் ஆனால் அவளுடைய ஸ்டரக்சர் பர்பெக்டாக இருந்தது. முக்கியமாய் அவளுடைய உதடுகளும், கைக்கு அடக்கமான முலைகளைப் பார்க்கும் போது எனக்கே கிளர்ச்சியாக இருந்தது. பார்ட்டிகளில் பல சமயங்களில் நம்மிடையே இருக்கும் ஆட்களை விட பக்கத்து பெட் ஆட்களின் சரசங்கள் கிளர்ச்சியடையச் செய்யும். அது போல் கிளச்சியடையும் போது, என்னுடன் இயங்கும் பெண்கள் தன்னால் தான் என்று நினைத்து இன்னும் வேகத்தோடு இயங்க ஆர்மபிப்பார்கள். அது எனக்கு இன்னும் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும், இப்போதும் அப்படித்தான் ஷர்மியை பார்த்த மாத்திரத்தில் நடக்க, கீழே இருந்தவள் குதூகலமடைந்தாள்.

அன்றிரவு கிட்டத்தட்ட உடலுறவாய் அம்சவள்ளி இல்லாமல் இரண்டு முறை. ஓரல் என மிகவும் டயர்டாய் இருந்தேன். ஷர்மியும் மிக டயர்டாக இருந்தாள். அதிகாலையில் அரை மயக்கத்தில் எழுந்த போது சுப்புலஷ்மியும் அங்கே படுத்திருந்தாள். அங்கிருந்த பெண்களில் அவள் மட்டும் பிறப்புறுப்பை ஷேவ் செய்யாமல் காடாய் வைத்திருந்தாள். அவளருகில் கட்டுமஸ்தான அந்த

நடுவயது ஆண் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். ஷர்மியை தேடினேன். அவள் அங்கு இல்லை. இதற்குள் அம்சவள்ளி அரை போதையில் எழுந்திருந்தாள். என்னை பார்த்தவள் “புஜ்ஜுக்குட்டி” என்று என்னை நோக்கி வர, கடைசி ரவுண்ட் போயே தீரவேண்டியிருந்ததால் அவளுடன் இணைந்து இயங்க ஆரம்பித்தேன்.

ஒவ்வொருவராய் குளித்து கிளம்ப ஆரம்பித்தார்கள். முத நாள் ராத்திரி நடந்த கூத்தை யார் முகத்தில் தேடினாலும் கிடைக்காது. எதுவும் நடக்காதது போல் இருப்பார்கள். ஒவ்வொருவரயாய் தயாராகி கிளம்ப எத்தனிக்கும் போது கடைசியாய் வந்த இளைஞன் வாசலில் நின்றிருந்தான். என்ன என்பது போல அவனை எல்லோரும் அதிர்ச்சியாய் பார்க்க, “யாரும் கிளம்பக்கூடாது. நான் கொண்டு வந்த டயமண்ட காணோம்?” என்றான்.

27. சித்தார்த்

நான் சித்தார்த். அம்சவள்ளிக்கும் எனக்கும் பழக்கம் உண்டு. அவள் அழைத்ததன் பேரில்தான் இங்கே வந்திருக்கிறேன். எத்தனையோ பெண்களை புணர்ந்திருக்கிறேன். பணத்துக்காக படுத்தவளில் ஆரம்பித்து நான் படுக்க நினைத்த படுக்க வைக்கப்பட்ட பெண்கள் வரை. ஆனால் இம்மாதிரியான பார்ட்டி பற்றி அம்சவள்ளி சொன்னதிலிருந்து எனக்குள் ஆர்வம் அதிகமாகிக் கொண்டேயிருந்தது. அதெப்படி அத்தனை பேர் நடுவில் என்ற கேள்வியே கிளர்ச்சியை தூண்டியது. ஆனால் நான் ஒத்துக் கொண்டது அதற்காக அல்ல. ஆயிரம் தான் பெண், போதை என்று போனலும் என் வியாபாரத்தில் நான் எதையும் இழந்ததில்லை இழக்கவும் மாட்டேன். நடு வயதில் இருக்கும் கட்டுமஸ்தானவன் பெயர் ஐங்கரன். இலங்கை தமிழன். முக்கிய வியாபாரம், வைரக் கடத்தல். மற்றும் பவுடர் சப்ளை. பவுடர் சப்ளைதான் என்னை அம்சவள்ளிக்கு அறிமுகப்படுத்தியது. இந்தப் பார்ட்டியை நான் தான் அம்சவள்ளியை வைத்து ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

சமீபகாலமாய் பவுடர் தொழிலில் போட்டி காரணமாய் பஞ்சாயத்துக்களும், போட்டுக் கொடுத்தல்களும் அதிகரித்து விட்டது. நூலிழையில் போன வாரம் தப்பினேன். இம்மாதிரி பார்ட்டிகளில் சில பண்ட மாற்றங்களை செய்திருக்கிறேன். அதனால் தான் கெஸ்ட் லிஸ்டில் ஐங்கரனை அழைக்க சொல்லியிருந்தேன். அம்சவள்ளிக்கு நான் ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னதில் ஏதோ ஒரு விஷயமிருக்கிறது என்று தெரியும். ஆனால் அவள் கேட்கவில்லை. பைசா செலவில்லாமல், சரக்கும், ஓலுமாய் சுகமாய் இருக்கலாம் என்றவுடன் தலையாட்டினாள். ஐங்கரனை வர வழைத்து அதிகாலையில் சரக்கை கொடுத்துவிட்டால் அவன் கிளம்பிப் போகும் போது பணமும் வாங்கிக் கொண்டு போய்விடலாம். இம்மாதிரியான பார்டிகள் பெரும்பாலும் ரகசியமாகவே இருக்கும் என்பதால் முதல் முறையாய் தேர்ந்தெடுத்திருந்தேன்.

ஆனால் உள் நுழைந்த மாத்திரத்தில் அங்கு நடந்து கொண்டிருக்கும் சல்லாபங்களை பார்த்த பிறகு கொஞ்சம் கவனம் பிசகிப் போனதற்கு காரணம் ஷர்மி. அம்சவள்ளி ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தாள். நிஜமாகவே கண் சொருக வைத்த எக்ஸ்பீரியன்ஸ். ஷர்மி, மட்டுமில்லாது இன்னொருத்தியுடன் குலாவி முடித்து நானும் ஐங்கரனும் பேசிக் கொண்டிருந்த போது பார்த்த நாட்டுக்கட்டையை பார்த்ததும் மீண்டும் கிளர்ச்சியாகிப் போய் வாட்ச்மேன் வைரத்திடம் பேசி சுப்புலஷ்மியுடன் வேறு ஒரு ரவுண்ட். ஐங்கரனுக்கும் சுப்புலஷ்மியைப் பிடித்துப் போக நான் தூங்கிப் போனேன். காலையில் எழுந்த போது அம்சவள்ளி அங்கிருந்தவனுடன் புணர்ந்து கொண்டிருந்தாள். நான் என் அறைக்குள் போய் என் உடைகளை துழாவினேன். நான் போட்டிருந்த பேண்டின் உள் பாக்கெட்டினுள் வைக்கப்பட்டிருந்த சிறு பெட்டியை காணவில்லை. எல்லாவற்றுக்கு முன்பாகவே இடுப்பு மறைவு பாக்கெட்டில் வைத்துவிட்டு, குளிக்கச் சென்றேன். உடன் இணைந்த ஷர்மி என்னை வேறு ஒரு உலகத்திற்கு அழைத்து சென்ற போது அவ்வப்போது எழுந்து சென்று என் பேண்டை தொட்டுப் பார்த்துவிட்டுதான் வந்தேன். இப்போது காணவில்லை. இரண்டு கோடி பெருமானமுள்ள வைரம். எங்கே பிரச்சனையிருக்காது என்று நினைத்தோமோ அங்கே பிரச்சனை எனும் போது நான் ஏமாற்றப்பட்டதாய் உணர்ந்தேன். நிச்சயமாய் இங்கிருக்கிறவர்களில் யாரோ ஒருவர் தான் செய்திருக்க வேண்டும் என்று எனக்கு பட்சி சொல்கிறது. அதனால் தான் கிளம்பிய அனைவரையும் வழி மறித்து ''யாரும் கிளம்பக்கூடாது. நான் கொண்டு வந்த டைமண்ட் காணோம்'' என்றேன்.

எதிரில் இருக்கும் ஆட்களில் எல்லார் முகத்திலும் அதிர்ச்சி. ஐங்கரன் உட்பட. பெண்கள் உடனே அவரவர் பைகளை திறந்து மொபைலை எடுத்து செல்பியாய் கேமராவை மாற்றி தங்கள் முகம் மற்றும் கழுத்தில் இருந்ததை செக் செய்தார்கள். செக் செய்த அடுத்த கணமே நடுவில் இருந்தவள் ''டியர். நாங்கள் எல்லாம் யார் என்று தெரியுமா? எங்கள் உடலில் உள்ள் நகைகளின் மதிப்பே ஒரு கோடிக்கு தேறும்'' என்றபடி அருகே வந்தாள். அநேகமாய் அவளுடன் நேற்று உறவு கொண்டிருக்கிறேன் என்று நினைக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் அருகில் வர மற்றவர்களைப் போல யோசித்திருப்பாள். ''வொய் டோண்ட் யூ டாக் டூ ஆர்கனைசர்?'' என்றபடி

இன்னொருத்தி ‘‘அம்சா.. அம்சா’’ என்று குரல் கொடுக்க, அவள் உச்சத்தில் இருந்தபடி ‘யா.. ஐயம். கம்மிங் .. கம்மிங் ‘ என்று கத்தினாள். அவள் யாருக்கு பதில் சொல்கிறாள் என்று புரியாமல் இருந்தாலும் அவள் இருக்கும் நிலையை அனுசரித்து சற்று நேரம் அமைதி காத்தார்கள்.

அம்சவள்ளி ஹவுஸ் கோட் போல ஒன்றை அவசரமாய் மாட்டியபடி ஆச்சர்யத்துடன் அங்கே நின்றிருந்தவர்களைப் பார்த்து ‘‘குட்மார்னிங். .வாட் ஹேம்பண்ட். கிளம்பலை?’’ என்று கேட்டாள்.

’’ஹி இஸ் மிஸ்ஸிங் சம்திங். ஸோ அது கிடைக்குற வரைக்கும் யாரும் போகக்கூடாது என்கிறான்’’ என்றாள் ஒருத்தி.

’’என்ன காணாமப் போச்சு கண்ணாளா? உன் கற்பா?’’ என்றதற்கு ரியாக்ஷன் ஏதும் கிடைக்காததால் தான் பேசிய அபத்தம் புரிந்து ‘‘ஓகே.. சீரியஸ் என்ன காணலை?’’ என்று விசாரணையில் இறங்க, நான் சொன்னேன்.

’’ஹவ் டேர் யூ யூஸ் மை பார்ட்டி ஃபார் திஸ் இடியட்’’ என்று என்னைப் பார்த்து கத்தினாள். நான் மெல்ல அவள் கத்தி முடிக்கும் வரை அமைதியாய் இருந்துவிட்டு, அவள் தோளில் கை வைத்து அணைத்தபடி ‘‘த்பாரு அம்சா. ஐ வாண்ட் டு செக் எவ்ரிபடி. தட்ஸால்’’ என்றேன்.

‘இவங்க எல்லாரும் ஹை ப்ரோபைல் ஆட்கள் சித்தார்த்.’’

‘‘அதைப் பத்தி எனக்கு கவலையில்லை. ஆஸ் தெம் டு கோவாப்ரேட்’’ என்றேன்

ஒரு சில பேர் கொஞ்சம் குரல் உயர்த்தி பேசினாலும், என்ன மாதிரி பார்ட்டி என்று வெளியே தெரிந்தால் பின்னால் பிரச்சனை ஆகும் என்பதால். உடனடியாய் இங்கிருந்து கிளம்ப எதை வேண்டுமானாலும் செய்ய தயாராய் இருந்தார்கள். வைரம், சுப்புலஷ்மி மாடியில் அம்சவள்ளியுடன் இருந்த கால்பாய் எல்லோரும் அசெம்பிள் ஆக, ஷர்மியை மட்டும் காணவில்லை.

’’எங்க அந்த ஆர்கனைஸ் பண்ண பொண்ணு?’’ என்றதும் எல்லோரும் ஷர்மியை தேட. ‘‘அவங்க காலையிலேயே போய்ட்டாங்களே?’’ என்றான் வைரம். அதே நேரத்தில் வந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி ‘‘அம்சா..? ‘‘ என்று அவள் காதில் கிசுகிசுத்தாள். என்ன என்பது போல அவளை அம்சவள்ளி

பார்க்க "என் ப்ளாட்டினம் வளையலைக் காணோம்?" என்றாள். அம்சவள்ளி உடனடியாய் ஷர்மியின் போனுக்கு கால் போட, அது சுவிட்ச் ஆப் ஆகியிருந்தது.

28.நான்

ஷர்மியின் போன் சுவிட்ச் ஆப் என்றதும் அங்கே பதற்றம் உருவானது. அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் ‘‘பாருங்க. எஸ்கேப் ஆயிட்டா. ஐ டோண்ட் எக்ஸ்பெக்ட் திஸ் ஃபர்ம் ஹர்’’ என்று தலையாட்டினார்கள். நாங்கள் கிளம்புகிறோம் என்று அடம் பிடித்தார்கள். சித்தார்த்தும், ஐங்கரனும் பொறுமையாய் எந்தவிதமான படபடப்பும் இன்றி ஒவ்வொருவரின் கைப்பையையும் செக் செய்தான். அனைவரையும் மீண்டும் நிர்வாணப்படுத்தினான். முரண்டு பிடித்தவர்களிடம் கடுமையாய் நடந்து கொண்டான். நேற்றிரவுக்கான நிர்வாணத்துக்கும் இப்போதைய நிர்வாணத்துக்கும் நிறைய வித்யாசம் இருந்தது. ஆசனவாய் மற்றும் யோனியில் விரல் விட்டு செக் செய்தது கொஞ்சம் ஓவராய்த்தான் இருந்தது. அனைவரும் அம்சவள்ளியை திட்டிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். அவளும் அவர்களின் அதே நிலையில் இருந்ததால் ஏதுவும் பெரிதாய் சொல்ல முடியவில்லை. செக் செய்யப்பட்ட அனைவரிடமும் அவர்களது காண்டேக்ட் நம்பர் வாங்கிக் கொண்டார்கள். எப்போது தொடர்பு கொண்டாலும் உதவ தயாராக இருக்க வேண்டும் என்று கட்டளையாய் சொல்லி அனுப்பினார்கள். என்னையும் என் கொலீக் மற்றும் அம்சவள்ளியைத் தவிர.

‘‘சொல்லு நீயெல்லாம் ஒரே கேங்க் தானே? ஷர்மியப் பத்தி சொல்லு? எங்க இருப்பா? எங்க போவா?’’ என்று என்னை பார்த்துக் கேட்டான். நான் எனக்கு தெரியாது என்று சொன்ன மாத்திரத்தில் என் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். நான் இது வரை அடி வாங்கியதேயில்லை. முதல் முறையாய் கன்னத்தில் வேகமாய் விழுந்த அறையில் உச்சந்தலையில் விர்ரென சத்தத்தோடு வலித்தது.

’இதப்பாருங்க. சித்தார்த் இது சரியில்லை. அவ எங்க ஆர்கனைசர் அவ்வளவுதான். நாங்க இந்தமாதிரி வேலை முடிஞ்சு போகும் போதே செல்

ஆஃப் பண்ணி வைக்கிறது வழக்கம். ஒரு அரை நாள் தூக்கம் நிச்சயம் வேணும் எங்களுக்கு. வெயிட் பண்ணுவோம். கண்டிப்பா போன் ஆன் பண்ணுவா?'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே மீண்டும் என்னை அடிக்க கை ஓங்க, அதை நான் லாவகமாய் தடுத்தேன். '' ரொம்ப பிரச்சனைன்னா போலீஸைக் கூப்பிடுங்க'' என்று கத்தினேன். போலீஸ் என்றதும் வைரம் பதற்றமடைந்தான்.

''எதுக்குங்க போலீஸ் அது இது எல்லாம்? நாமளே பேசி தீர்த்துப் போம். சார். நீங்க இங்க தனியா வாங்க .நான் எப்படியாச்சும் அவளை வரவைக்குறேன்'' என்று சித்தார்த்தை அழைத்துப் தனியே அழைத்துப் போய் பேசினான். முடிவில் அவனும் ஓர் அடிவாங்கினான். 'திருட்டு தேவடியா பசங்களா?'' என்று கத்தியபடி உள்ளே ஓடிவந்து என்னையும் ஓர் மிதி மிதிக்க கால் தூக்கிக் கொண்டு வந்தான். இம்முறை நான் அவனை தடுத்தி நிறுத்தி, நகர முடியாமல் சோபாவில் மல்லாக்க சாய்த்து அவன் மேல் அழுத்தி உட்கார்ந்தேன். அவனால் மூச்சு விட முடியவில்லை. ''விட்ரா.. விட்ரா' என்று கத்திக் கொண்டிருக்கும் போதே ஐங்கரன் என்னை தள்ளி அடித்தான். சுதாரித்து எழுந்த சித்தார்த்தும் சேர்ந்து கொள்ள, இருவரும் மாறி மாறி சரமாரியாய் உதைத்தார்கள். வைரமும், சுப்புலஷ்மியும் ஓடி வந்து தடுத்து அவர்களை என்னிடமிருந்து பிரித்தார்கள். இவையனைத்தையும் நிர்வாணமாகவே இருந்த அம்சவள்ளி தன் இரு முலைகளையும் ஆட்டியபடி அங்கும் இங்கும் அலைந்ததை பார்க்கும் போது அத்தனை வலியிலும் உள்ளுக்குள் சிரிப்பு தான் வந்தது.

''சார்.. சண்டை வேணாம். நாளபின்ன எல்லாருக்கும் பிரச்சனை. தம்பி நான் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். '' என்றான்.

''பாஸ்டர்ட்ஸ்.. இத்தனை நாளா நீங்க தான் திருடிட்டிருந்தீங்களா? '' என்று அம்சவள்ளி மீண்டும் நிர்வாணமாய் பதைத்தாள். அது உறுத்தியோ என்னவோ, 'புட் யுவர் ட்ரஸ் அண்ட் கம்பேக்'' என்று சித்தார்த் அவளைப் பார்த்து கத்தினான். சட்டென உணர்ந்து தன் உடலை கீழ் நோக்கிப் பார்த்து, கேஷுவலாய் உடை போடக் கிளம்பினாள்.

‘‘ஓக்கே.. நான் இது வரைக்கும் திருடனது இல்லை. எனக்கு தெரியுங்கிறதுனால நானும் சம்பாதிக்கிறேன். ஷர்மி தான் திருடியிருந்தான்னா நான் அவ கிட்டேயிருந்து வாங்கித்தர்றேன். அது என் பொறுப்பு. கொஞ்சம் டைம் கொடுங்க. எனக்கு அவ வீடு எல்லாம் தெரியாது. அவகிட்ட இருந்துச்சுன்னா நிச்சயம் இன்னைக்குள்ள என்னை காண்டேக்ட் பண்ணுவா’’ என்றேன்.

சற்று அமைதியாய் யோசித்தான். ‘‘ சரி அப்ப ஒண்ணு செய்வோம். அவ கூப்பிடுற வரைக்கும் நீ, நான் ஐங்கரன், அம்சவள்ளி, நம்ம வைரம், சுப்பு எல்லாரும்’’ என்றவுடன் ‘‘நான் எதுக்கு? நான் கிளம்பணும்?’’ என்ற அம்சவள்ளியைப் பார்த்து ‘‘பேபி எத்தனை நாள் நைட்லயே க்ரூப் செக்ஸ் பண்றது. பகல்ல பண்ணுவோம் வா. இல்லாட்டி ரேப் தான் நடக்கும்’’ என்றான் சிரித்தபடி. அவனின் குரலில் இருந்த கோபம் புரிந்து அம்சவள்ளி அமைதியானாள். இத்தனைக்கும் நடுவில் எதுவும் செய்யாமல் ஒரு சோபாவின் ஓரத்தில் அமைதியாய் உட்கார்ந்திருந்த என் கொலீக்கைப் பார்த்து ‘‘ நீயும் இவனுங்களோட கூட்டா?’’ என்று மிரட்டினான். அவன் பதற்றமாய் மறுத்தான். ‘‘நீ கிளம்பு. இங்க நடந்தது பத்தி வெளிய தெரிஞ்சுது அவ்வளவுதான்’’ என்று மிரட்டி அவனை போகச் சொன்னார்கள். அவன் போகும் போது அவர்களுக்கு தெரியாமல் ‘‘மச்சி ஏதாச்சும் ஹெல்ப் வேணுமா?’ என்று கேட்டான். இவனுக்கு தெரிந்ததே கொஞ்சம் ரிஸ்க் தான். ‘‘இல்லை வேணாம். நான் பார்த்துக்கறேன்’’ என்றேன். தயங்கித் தயங்கி வெளியே போனான்.

’’அம்சா அந்த தேவடியாய் முண்டை நம்பரை ட்ரை பண்ணிட்டேயிரு’’ என்று சொல்லிவிட்டு, ‘‘டேய் வைரம். சுப்புவ கொஞ்சம் அனுப்பிவை. ராத்திரி அவளை சரியாவே பாக்கலை. ஒரு கப் காப்பி சூடா கொடுத்தனுப்பு’’ என்றான். நிச்சயம் ஷர்மியிடம்தான் இருக்கிறது என்று முடிவெடுத்து ரிலாக்சாகிவிட்டான் என்று தோன்றியது. ஐங்கரன் கையில் ஒரு ஸ்காட்ச் பாட்டிலை பிடித்தபடி நேரடியாய் சப்பிக் கொண்டிருந்தான். அம்சவள்ளி சிங்கிள் பீஸ் ஸ்விம் சூட்டோடு வெளிவந்து ‘‘ஐ வாண்ட் டு ஸ்விம்’’ என்று அனுமதியாய் கேட்காமல் தகவல் சொல்லிவிட்டு, நீச்சல் குளத்தை நோக்கி போனாள். அவளின் அதீத பின்புற அசைவைப் பார்த்து ஐங்கரன் வசீகரித்துப் போய்,

அவள் பின்னாலேயே கிளம்பினான். சுப்புலக்ஷ்மி கையில் காப்பிக் கோப்பையோடு உள்ளே வந்தாள். வந்தவளை “ வா செல்லம் வந்து உன் மடியில வச்சி கொடு” என்று சித்தார்த் அவள் மடியில் படுத்தான். அவ்வப்போது முத்தமிடும் மொச்சு மொச்சு சத்தமும், ஒரு சில முனகல்களைத் தவிர வேறேதும் சத்தமில்லாமல் அமைதியாய் இருந்தது. வெளியே அம்சவள்ளியின் அதீதமான சிரிப்பு சத்தம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் திரும்பத் திரும்ப ஷர்மியின் போனுக்கு கால் செய்தபடி போனை பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தேன்.

29. ஷர்மி

உடம்பெல்லாம் வலி. அடித்துப் போட்டார்ப் போல இருந்தது. நேற்று வேலை அதிகம். எதிர்பாராத விருந்தினன் ரொம்பவே ரஃபான ஆளாய் இருந்தான். அது மட்டுமில்லாமல் உடல் நிலையில் ஏதோ ஒரு டிஸ்டர்பன்ஸ் இருப்பதாய் தெரிந்தது. அடிவயிறு வலித்தது. டேட் கூட இல்லை. காலையில் எழுந்து பார்த்த போது நம்மாளு ராஜன் ஒட்டுத்துணியில்லாமல் ‘‘மட்டை’’ மல்லாக்க தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இன்றைய வரவான ப்ளாட்டினத்தை பத்திரமாய் கொண்டு சேர்க்க வேண்டியிருந்த கடமை வேறு என்னை அங்கிருந்து கிளப்ப உந்தியது. வைரத்திடம் சைகையாய் சொல்லிவிட்டு கிளம்பி வீட்டுக்கு வந்த மாத்திரத்தில் குளிக்கக்கூட செய்யாமல் போனை ஆப் செய்துவிட்டு தூங்கி எழுந்தேன். மணி பண்ணிரெண்டு. ப்ரெஷ்ஷாய் குளித்துவிட்டு போன் ஆன் செய்தவுடன் வரிசையாய் ஆம்புலன்ஸ் சைரன் போல மெசேஜ் டோன்கள் வந்து கொண்டேயிருந்தது. எல்லாமே மிஸ்ட் கால் அலர்ட்டுகளாக இருந்தது. அதிகபட்சமாய் ராஜன் அழைத்திருந்தான். அவனை அழைத்தேன்.

‘‘ஹலோ? எங்க இருக்க?’’ என்ற அவன் குரலில் இருந்த பதட்டம் என் வயிற்றில் ஐஸ் கத்தி குத்தாய் இறங்கியது.

‘‘உடனே இங்க வா. வெரி அர்ஜெண்ட். என்னை, அம்சவள்ளிய, வைரத்தை எல்லாரையும் ஹவுஸ் அரஸ் பண்ணி வச்சிருக்கான் சித்தார்த். மேட்டர் வெரி சீரியஸ்’’ என்றான்.

அதன் பிறகு நான் ஏதும் அவனை கேட்கவில்லை. பதற்றமாய் உடனடியாய் கால் டாக்ஸி பிடித்து போனேன். மதிய நேரமென்பதால் அரை மணி நேரத்தில் மைலாப்பூரிலிருந்து ஈ.சி.ஆருக்கு பயணப்பட முடியும் என்பதை தெரிந்து கொண்டேன். பகலில் ஈ.சி.ஆர் வீட்டைப் பார்க்க வித்யாசமாய் இருந்தது. உள்ளே நுழைந்த மாத்திரத்தில், ஸ்விம்மிங் பூல் அருகில்

படுத்துக் கிடந்த அம்சவள்ளி “யூ பிட்ச்” என்று கோபமாய் ஸ்விம் சூட்டினிலிருந்து அவளது மார்பகம் வெளியே குதித்தெழும் அளவுக்கு ஆவேசமாய் என்னை நோக்கி ஓடி வந்தாள். நான் சட்டென அவளிடமிருந்து விலகி, “சீ. அம்சா.. லெட் மீ எக்ஸ்ப்ளெயின்.” என்று சொன்னபடி வீட்டிற்குள் சென்றேன். சுப்புலஷ்மியுடன் 69ல் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த சித்தார்த் ஷர்மியை பார்த்ததும் வாயைத் துடைத்தபடி, “வெல்கம் வெல்கம் மை டியர்” என்று நிர்வாணமாய் இரண்டு கை விரித்து போலியாய் வரவேற்படி வந்தவன் எதிர்பாராமல், கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். அதை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. அடி வாங்கிய வேகத்தில் தடுமாறி விழுந்தேன். பதறிப் போய் என்னை வந்து தூக்கிவிட்டான் ராஜன். அவனின் பதற்றம் எனக்கு இத்தனை களேபரத்திலும் பிடித்திருந்தது.

“என்ன பேசிட்டிருக்கும் போதே கை ஓங்குறீங்க? இன்னும் கன்பார்ம் ஆகலை இவதான் எடுத்தான்னு. என்ன ஏதுன்னு கேளுங்க. பேசுங்க. ரொம்ப போனீங்கன்னா எங்களுக்குனு இழக்குறதுக்கு ஒண்ணுமில்லை. ஆனா உங்களுக்கு இருக்கு.” என்றான் ராஜன்.

அதைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் சித்தார்த் அவன் மீதும் பாய்ந்து அடிக்க வர, அவனை தடுத்து திரும்ப அவனை தள்ளினான். சித்தார்த் நிர்வாணமாய் மல்லாக்க விழுந்தான். திரும்ப அடிவாங்கியதில் அவமானமும், கோபமும் வெறியேற்ற, ‘‘டாய்’ என்று பாய தயாரான போது ஐங்கரனும், வைரமும் சித்தார்த்தை அடக்கினார்கள்.

“சார்.. சத்தம், சண்டை வேணாம். ஷர்மி எடுத்திருந்தா கொடுத்துரு. பிரச்சனை வேணாம். காதும் காதும் வச்சாப்பல முடிச்சிக்கலாம். அமைதியா இருங்க சார். ஐங்கரன் சார். ரூம்ல டவல் இருக்கும் பாருங்க எடுத்துட்டு வாங்க” என்று வைரம் பதட்டமாய் பேசினான்.

“என்னத்த எடுத்தேன் என்னா கொடுக்கணும்? எனக்கு ஒண்ணும் புரியலை?” என்றேன்

“அடிங்க.. ப்ளாட்டினம் வளையல் எங்கடி பிட்ச்” என்று அம்சவள்ளி மீண்டும் குலுங்கி எழ, “ச்சீ.. வளையலாம். தேவடியா. என் வைரம் எங்கடி?” என்றவுடன் தான் எனக்கு பிரச்சனை புரிந்தது.

''வெயிட் வெயிட். வெயிட்.. என்னது வைரமா? என்கிட்ட இருக்குறது வெறும் ப்ளாட்டினம் வளையல் மட்டும்தான். அது கூட நான் எடுத்துட்டு எல்லாம் போகல. என் பையில மிஸ்ப்ளேஸ் ஆயிருச்சு. அதை திரும்பக் கொடுக்கலாம்னுதான் வந்தேன்.'' என்றதும் மீண்டும் சித்தார்த் எகிற, ''எல்லாத்தையும் உளறிட்டான் வைரம். நாம ரெகுலரா செய்யுறது அவங்களுக்கு தெரியும். பட். அவன் சொல்லுற வைரம் எங்க?'' என்றான் ராஜன்.

''வைரமா? எனக்கேதும் தெரியாது?''

''பாரு ஷர்மி. எடுத்திருந்தா கொடுத்துரு. இல்லை பிரச்சனை பெருசாகும். இங்க நடக்குறது வெளிய தெரிஞ்சா எனக்கு அசிங்கம்னு எல்லாம் இல்லை. நீ லோக்கல்னா நான் இண்டர்நேஷனல். உயிரோட விட மாட்டேன். ஒரு பத்து நிமிஷம் தர்றேன். உங்காளுங்களோட உக்காந்து பேசி முடிவெடுத்து சொல்லுங்க.'' என்று சித்தார்த்

''எடுத்தியா ஷர்மி?'' வைரம்

''அவன் சொல்லுற வெலையப் பார்த்தா நம்மாள வெளிய விக்ககூட முடியாது. கொடுத்துருவோம்.'' என்றான் ராஜன் பாவமாய்.

''எல்லா பிரச்சனையும் முடிஞ்சு நாலு காசு சம்பாரிக்க ஆரம்பிச்சிருக்கேன். நிம்மதியா இருக்கேன். இதுனால எல்லாத்தையும் இழக்க வேணாம். கொடுத்துருவோம்'' சுப்புலஷ்மி.

''அய்யோ கொடுத்துரு கொடுத்துருன்னா என்னாத்த கொடுக்குறது. நான் எடுக்கவேயில்லை. இங்க திருடறது. விக்குறது எல்லாமே நான் தான். உங்களுக்கு எல்லா கட்டிங்கும் நேர்மையா கணக்கு பிரிச்சு கொடுக்குறவ நான். நிச்சயமா எனக்கு எதுவும் தெரியாது. நான் எடுத்தது ப்ளாட்டினம் வளையல் மட்டும்தான்'' என்றேன். என் குரலில் இருக்கும் உண்மை புரிந்து எல்லோரும் அமைதியாய் இருக்க, சித்தார்த கதவை திறந்து கொண்டு வந்தான். முழுதாய் உடையணிந்திருந்தான். அம்சவள்ளி ''கொடு அந்த வளையலை'' என்று என் பையை பிடுங்கி அதனுள் இருந்த வளையளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டாள். பையை உள்ள எல்லாவற்றையும் டேபிளின்

மேல் பரத்தி வைத்து செக் செய்தாள். அவர்கள் எதிர்பார்த்த வைரம் இல்லை என்றதும் உதடு பிதுக்கி சித்தார்த்தைப் பார்த்தாள்.

“நான் தான் இல்லைனு சொல்றேன் இல்லை?”

“தோ பாரு.. கண்ணு. நான் இங்கதான் எடுத்துட்டு வந்தேன். ராத்திரி பூரா உன்கூடத்தான் படுத்தேன். நீயும் நானும் மட்டும் தான் அந்த ரூமுல இருந்தோம். இங்க மாத்தத்தான் எடுத்துட்டு வந்தேன். ஒரு விஷயம் புரிஞ்சுக்க. இந்த மாதிரி இடத்துல மாட்டிக்கிட்டேனு வெளிய சொல்ல வெட்கப்படுற ஆளில்ல நானு. போலீஸுக்கு போறேன்னு பூச்சாண்டி காட்டாதீங்க. மிஞ்சிப் போனா ப்ராஸ்ட்டியூஷன் கேஸ்தானேனு நினைக்கலாம். அத்தோட விட மாட்டேன். ட்ரக்ஸ் சப்ளை. சமுதாயத்தில இருக்குற பெரிய ஆட்களை ஆபாசமா படமெடுத்து மிரட்டல்னு ஆயிரம் கதை கட்ட நான் தயார். இங்க இப்ப இந்த நிமிஷம் இந்த வீட்டுல ட்ரக்ஸ் வச்சிருக்கேன். எங்கன்னு எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். நீ தான் கடத்திட்டு வந்தனு சாட்சி சொல்ல என் பக்கம் அம்சா, ஐங்கரன், இருக்காங்க. ட்ரக் ட்ராபிக்கிங்குக்கு எத்தன வருஷம் தெரியுமா?. நீயும் உங்க ஆளுங்களும் ஜெயில்ல மாட்டினா சூவடிச்சே கொன்ருவாங்க.

ஓக்கே.. பார்த்த மாத்திரத்தில ஆசையாத்தான் இருக்கும். என்ன பண்ண வைரமாச்சே? நீ அதை எங்க கொண்டு போய் விப்ப?. அடகுகடைக்காரன் வாங்குவானா என்ன? பணக்காரி ஆக ஆசைப்படுறது தப்பில்லை. ஆனா அதுக்கு பணக்கார சங்காத்தம் வேணும்.

இத்தனை நாள் ஏதோ தகிடு தத்தம் செஞ்சு சம்பாரிச்சிட்டிருந்தத கெடுத்துக்காத. வைரத்தோட விலை. ரெண்டு கோடி. நூறு பேரை ஒரே நேரத்துல ஓத்தாலும் உன்னால சம்பாரிக்க முடியாது. ரெண்டு நாள் டைம் உங்களுக்கு. நீ என்ன செய்வியோ இல்லையோ தெரியாது. எனக்கு என் வைரம் வேணும். இல்லாட்டி பணம். எதுனு நீயே முடிவு பண்ணிக்க. ஐங்கரன். அது வரைக்கும் நம்மாளுங்களை இங்க போடுங்க. ரெண்டு பேரை இவங்களோட அனுப்பிச்சு வீட்டை பார்த்துக்கங்க. இவங்க எல்லாருக்கும் ஒரு செண்டிமெண்ட் வீக்னெஸ் கண்டிப்பா இருக்கும். அதையும் கண்டுபிடிங்க. நான்

கொஞ்சம் வெளிய கிளம்புறேன். சுப்பு நீ மட்டும் தான் என் கண்ணாட்டி. வெயிட் பண்ணு வர்றேன்'' என்று கிளம்ப எத்தனித்த போது

''நான் எடுக்கல சித்தார்த்'' என்றேன் ஷீணமாய். அவன் திரும்பி கோபமாய் பார்த்தான். மேலும் பேச எத்தனிக்காமல் அமைதியானேன். அடுத்த சில நிமிடங்களில் அம்சவள்ளியும், சித்தார்த்தும் கிளம்பிப் போக, என் வீட்டில் வந்து என்னையும் ராஜனையும், ட்ராப் செய்துவிட்டு, அம்மாவை அதீதமாய் வணங்கிவிட்டு கிளம்பினான் ஐங்கரன். கிளம்பும் போது 'டுடேஸ். கால்யூ பேக்'' என்று சைகையாய் சொல்லிவிட்டு போனான்.

''யாரு அது? ஏதாச்சும் பிரச்சனையா? தம்பி நீங்களாச்சும் சொல்லுங்க'' என்று சந்தேகத் தொடர் கேள்விகளால் அம்மா வேறு இம்சித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது பதட்டத்தை ''ஓண்ணுமில்லைம்மா.. ப்ரெண்ட்ஸ் தான்'' என்று அம்மாவுக்கு பதில் சொல்லி அமைதிப்படுத்தினான் ராஜன்.

''ரெண்டு பேரும் கொஞ்சம் டீடெயிலா உண்மைய பேசுவோமா?'' என்றான் அவன்.

30. நான்

''இதோ பாரு. நான் திருடிதான். சீக்கிரம் பணம் சம்பாரிச்சு செட்டிலாகணும்னு பேராசை பிடிச்சவதான். என்னைப் பத்தி எல்லாம் தெரிஞ்ச உங்க கிட்ட நான் ஏன் பொய் சொல்லணும்?. நேத்து அவனோட ரூம்ல நான் தான் இருந்தேன். இல்லைன்னு சொல்லலை. அவன் வரும் போதே ட்ரெஸ்ஸெல்லாம் கழட்டிட்டுத்தான் இருந்தான். அவன் எங்க மிஸ் பண்ணான்னு தெரியலை. வைரம் உளறனதுனால எல்லாம் என் தலையில விழுந்துருச்சு. நான் எடுக்கலை. நீயாவது நம்பு'' என்ற ஷர்மியின் குரலில் உறுதியும், உண்மையும் இருந்ததாகப் பட்டது எனக்கு. சாதாரணமாய் அப்படி நம்பக்கூடியவன் கிடையாது. ஆனால் ஷர்மி எது சொன்னாலும் நம்புகிறேன்.

''ஆவுறது ஆவட்டும்னு பார்த்துருவோமா? மாட்டினா இதுல நாம மட்டும் மாட்டப் போறது இல்லை. எல்லாரும் தான் மாட்டுவாங்க. அத வச்சி பயமுறுத்திருவோம். என்ன இதுனால நம்ம வியாபாரம் இன்னும் கொஞ்சம் சூடு பிடிக்க ஆரம்பிச்சாலும் ஆரம்பிக்கும். இல்லை மொத்தமா மொடக்கிப் போட்டுரும். நம்ம சைடுல ஹெல்ப் பண்ண ஆளு இருக்கு.'' என கமிஷனர் பொண்டாட்டி இருக்கும் தைரியத்தில் சொன்னேன்.

''இல்லை அது சரிப்பட்டு வராது. கேஸ் பெருசாகி, மீடியாவுல பரபரப்பு ஆயிருச்சுன்னா எவனும் ஹெல்புக்கு வர மாட்டானுங்க. யாரையும் நம்பி வேலை செய்ய முடியாது. எனக்கு என்ன பண்றதுன்னு தெரியலை. தேவையில்லாம உன்னையும் மாட்ட வச்சிட்டேன்'' என்று அழ ஆர்மபித்தாள். ஷர்மியைப் பார்க்க பாவமாய் இருந்தது. இழுத்து அருகில் உட்கார வைத்து அணைத்துக் கொண்டேன். அதுரமாய் தலை கோதிவிட்டேன். இன்னும் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தாள். ''எத்தனையோ தப்பு பண்ணிட்டு நல்லாத்தானே இருக்காங்க. எனக்கு மட்டும் ஏன் இத்தனை கஷ்டம்?'' என்று மடியில் படுத்து அழுதாள்.

வாழ்ந்து கெட்டவர்களின் சோகம் கொடிது. ஷர்மியின் வாழ்க்கை மிகக் கொடியது. பெரும் சேற்றிலிருந்து உயிர் பிழைக்க விரும்பி வேக, வேகமாய் நடக்க ஆரம்பித்து இன்னும் வேகமாய் சேற்றினுள் சென்று கொண்டிருக்கிறாள். உள்ளே அமிழ்ந்து போய்க் கொண்டிருக்கிறவளை கை பிடித்துக் தூக்கி விட வேண்டியது அவசியம். ஆனால் தூக்கி விடக்கூடியவர்களையும் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளகூடும் அவளது ப்ரச்சனை. அதை எதிர்கொள்ளக்கூடியவனால் மட்டுமே அவளை காப்பாற்ற முடியும். என்னால் அவளுக்கு எப்படி உதவ முடியும் என்று புரியவில்லை. ஆனால் இவளால் நானும் பிரச்சனைக்குள்ளாகியிருப்பதும். அது என்னையும் சேர்த்து உள்ளிழுத்துக் கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தாலும், மடியில் படுத்து அழும் ஷர்மியை பார்க்க பாவமாய் இருந்தது.

எத்தனையோ பெண்களின் கண்ணீர கதைகளை, காம முனகல்களை பழி வாங்கும் வேட்கையை, கொடூர வக்கிர செக்ஸுவல் முகத்தை, ஆங்காரக் குரல்களைக் கேட்டுருக்கிறேன். இவளின் அழுகை என்னை ஏதோ செய்தது. அவள் தலையை கோதிவிட்டுக் கொண்டேயிருந்தேன். அது அவளுக்கு ஆறுதலை தந்ததோ இல்லையோ நல்ல தூக்கத்தை தந்தது போல. அப்படியே தூங்கிப் போனாள். அவள் தூக்கத்தை கலைக்க விரும்பமில்லாமல், கால் அசைக்காமல் அப்படியே உட்கார்ந்திருந்தேன்.

திருடாத வைரத்தை நிச்சயம் திரும்பக் கொடுக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் திருடவில்லை என்று நிருபிக்க, வைரம் வேண்டும். என்ன செய்வது என்று குழப்பமாய் இருந்த நேரத்தில் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த போன் வைப்பரேட் ஆனது. ஷர்மியின் தூக்கம் கலையாமல் மெல்ல ஒரு காலை மட்டுமே உயர்த்தி கைவிட்டு போன் எடுத்து பேசுவதற்குள் தூக்கம் கலைந்து எழுந்தாள் ஷர்மி. “சாரி.. சாரி.. “ என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தாள். நான் போனை எடுத்து “ஹலோ?” என்றேன். வைரம் தான் பேசினான்.

”தம்பி.. எனக்கு பயமா இருக்கு. இன்னும் மூணு பேரை கூட்டிட்டு வந்திருகானுவ. போலீஸு அது இதுன்னா என் வேலை எதிர்காலம் எல்லாமே போயிரும். ஷர்மியை ஒத்துக்குட்டு திரும்ப கொடுத்துற சொல்லுங்க” என்று கிட்டதட்ட அழுதான்.

“என்ன சொல்றே வைரம். எடுத்திருந்தா கொடுத்திரலாம். இல்லைங்கிறப்ப என்ன செய்யுறது?” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஷர்மி போனை என்னிடமிருந்து பிடுங்கி “நான் எடுக்கலைங்க. நெசமா” என்று மீண்டும் அழ ஆரம்பித்தாள். அவளிடமிருந்து போனை வாங்கி “என்ன பண்றதுன்னு புரியாமத்தான் பேசிட்டிருக்கோம் கூப்பிடுறேன்” என்று போனை கட் செய்ய போகும் முன் “சுப்புவ காப்பாத்தணும் தம்பி. நேத்துலேர்ந்து வேலை செஞ்சுட்டே இருகானுக. இப்ப இன்னும் மூணு பேரு. செத்துருவா. இத்தனை நாள் அவளுக்கு எனக்கு என்னானு புரியாம இருந்துச்சு. இப்ப புரியுது. அவ கஷ்டப்பட்டா எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு. சீக்கிரம் பேசி முடிங்க தயவு செய்து” என்று போன வைத்தான். ஷர்மி இன்னும் அழுது கொண்டிருந்தாள். எனக்கும் ஷர்மிக்குமான உறவு என்னவென்று புரிய ஆரம்பித்தது.

“சுப்புவ வச்சி வைரத்த மிரட்டுறாங்க. பாவம் அவ நேத்து நைட்லேர்ந்து.. இப்ப வரைக்கும் போய்ட்டேயிருக்கு. இன்னும் மூணு பேரை கூட்டிட்டு வந்திருக்காங்களாம்.” என்றதை கேட்டதும் இன்னும் பெரிய சத்தத்தோடு அழ ஆரம்பிக்க, கீழே சத்தம் கேட்டு அவளின் அம்மா “என்னம்மா?” என்று குரல் கொடுக்க, சட்டென என் தோளில் முகம் புதைத்து சத்தத்தை கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, “ஒண்ணுமில்லை” என்றாள். சட்டென முகம் விலக்கி, தன் கைகளால் அழுந்தத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஆழமாய் மூச்சிழுத்து என்னை நேராய் பார்த்து “என்னை நம்புற இல்லை?” என்று கேட்டு பதிலுக்காக என் கண்களையே பார்த்தாள். அவளின் பார்வையில் இருந்த கூர்மையை உணர்ந்து, அவளை பார்த்தபடியே தலையாட்டினேன். என்னை அழுந்த முத்தமிட்டு “அப்ப எனக்காக கூட இரு. இதுலேர்ந்து வெளிய வர்றோம்” என்று இறுக அணைத்து இன்னொரு முறை முத்தமிட்டு “வா நாம இப்ப ஈசிஆர் போறோம்” என்று கிளம்பினாள்.

31. சித்தார்த்

‘‘நான் எடுக்கலை. தேவையில்லாம எல்லாரையும் டார்சர் செய்யுற விட்டுட்டு, அடுத்து என்ன பண்ணனும்னு சொல்லு. இல்லை என்னை நீ என்ன வேணா பண்ணிக்க பாவம் சுப்புவ விட்டுறு’’ என்ற ஷர்மியை பார்த்தால் கோபம் கோபமாய் வந்தது. உள்ளேயிருந்து சுப்புவின் அழும் முனகல்கள் வெளியாகிக் கொண்டிருந்தது வேறு என்னை டிஸ்டர்ப் செய்தது. ‘‘அரே.. சுப். அவ வாயை மூடுங்கடா‘‘ என்று கத்தினேன். ஷர்மியின் உடலில் ஓர் விதிர்ப்பு ஓடி அடங்கியதை நான் பார்த்தேன். பயப்படுகிறாள். நான் எதிர்பார்த்ததுதான். நான் கத்திய கத்தலில் ஐங்கரன் மட்டும் அறையினுளிருந்து வெளியே வந்தான்.

’’ரொம்ப டயர்டா இருக்கா? என்ன செய்ய? ‘‘ என்று கேட்டான். நான் ஷர்மியைப் பார்த்தேன். ‘‘ப்ளீஸ் அவளும் மனுஷிதானே விட்டுரு’’ என்று கெஞ்சினாள். உடனிருக்கு அவள் ஆளும் பார்வையால் கெஞ்சினான்.

‘‘எல்லாரையும் விட்டுட்டு வரச் சொல்லுங்க’’ என்றேன்.

‘‘சரி. நீயும் எடுக்கலைன்னா எங்க போயிருக்கும்? காக்கா தூக்கிட்டு போயிருச்சா என்னா?’’

சுப்புவின் அறையினுளிருந்து நான்கு பேர் வெளியே வருவதைப் பார்த்து உடல் நடுங்கினாள். அவளின் நடுக்கம் எனக்கு புரிந்தது. பழகியவள் என்றாலும் வலி புரியும்தானே?. இந்த நிமிடத்திற்காகத்தான் நான் காத்திருந்தேன். ‘‘சரி. நீ எடுக்கலை. அப்படின்னே வச்சிப்போம். என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நீதானு முடிவு பண்ணிட்டேன். இப்ப என்ன செய்யுறதா உத்தேசம்?. நான் ஏற்கனவே சொன்னதுதான். இந்த விஷயம் வெளிய தெரிஞ்சா என் பேர் வராம கம்ப்ளெயிண்ட் கொடுக்க, அம்சவள்ளிலேர்ந்து, உன் கிட்ட ப்ளாட்டினம் வளையல் திருடக் கொடுத்த பொம்பள வரை ரெடியா இருக்காங்க. திருட்டு, ஸ்டப், சரக்கு, ஆபாச படங்களை வச்சி மிரட்டுதல்னு லைனா எல்லா

கேஸையும் போட்டுட்டு போயிருவேன். வெளிய வரப்பா எல்லாமே சுருங்கிப் போய் உச்சா போறதுக்கு மட்டும்தான் யூஸ் பண்ண முடியும்.

இல்ல அதெல்லாம் வேணாம். ஆனாலும் நான் எடுக்கலை. என்ன செய்ய முடியும்னு கேட்டீங்கன்னா..? ரீப்ளேஸ் செய்யுங்க. எப்படின்னு கேட்டீங்கன்னா சொல்லுறேன். கொஞ்சம் ஒத்துழைப்பு. கொஞ்சம் ப்ளானிங். தட்ஸால். ஆனா ரிஸ்கி. என்ன தயாரா?'' என்றேன்.

யாருக்கும் ஏதும் புரியவில்லை. மலங்க, மலங்க விழித்தார்கள். நான் வைரத்தை அழைத்து டீப்பாயை எடுத்து என் முன்னால் போடச் சொன்னேன். ஷர்மியையும், அவன் ஆளையும் அழைத்து டேபிளின் முன் உட்காரை வைத்து, மற்ற அனைவரையும் வெளியே போகச் சொன்னேன். ஒன்றும் புரியாமல் மற்றவர்கள் எல்லாரும் வெளியே போய் நிற்க, வைரத்தை கதவை சாத்திவிட்டு போகச் சென்னேன். அவன் மெல்ல காதருகில் வந்து ‘‘சுப்பு' என்று இழுத்தான். ‘‘தூக்கிட்டுப் போ'' என்று சைகையால் தெரிவித்தேன். அவன் பதற்றமாய் அறைக்குள் நுழைந்து சுப்புவின் மேல் ஒரு போர்வையை போற்றி, அலேக்காய் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே போனான். அவன் நடையில் ஒரு பதற்றம் இருந்ததை கவனிக்க முடிந்தது. சுப்புலஷ்மி துவண்டுப் போய் அவன் கைகளில் வளைந்து கிடந்தாள்.

நான் மெல்ல என்னுடய ப்ளானை இரண்டு பேரிடமும் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். அவர்கள் இருவரது கண்களும் பயத்தில் விரிய ஆரம்பித்தது.

32. நான்

சித்தார்த் சொன்ன விஷயம் ஒரு விதமான நடுக்கத்தை எங்களுக்குள் ஏற்படுத்தியது. ஒரு பெரிய கொள்ளைக்கான ப்ளான் அது. மிகச் சாதாரணமாய் எந்தவிதமான பதட்டமும் இன்றி ஒவ்வொரு செயலையும் எப்படி செய்ய வேண்டும்?. பிரச்சனை வந்தால் எப்படி எதிர் கொள்ள வேண்டும் என தெளிவாய் விளக்கிக் கொண்டிருந்தான். அவன் சொல்லச் சொல்ல ஷர்மி என்னையும் அவனையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருப்பது உணர்ந்து அவளை பார்த்தேன். கண்கள் முழுவதும் மிரட்சியாய் இருந்தது. எங்கள் இருவரது பார்வையையும் கவனித்த சித்தார்த் ‘‘ப்ளீஸ் கான்செண்ட்ரேட்’’ என கட்டளையிட்டான். இருவரும் அவனை கவனிக்க ஆரம்பித்தோம். சொல்லி முடித்த அடுத்த கணமே ‘‘இதெல்லாம் நாங்க எதுக்கு செய்யணும்?’’ என்றேன் நான்.

‘‘நான் உன்னை செய்யச் சொல்லலையே? ஷர்மிதான் உன்னை சேர்த்து உட்கார வைச்சிருக்கா. ஐ டோண்ட் மைண்ட் ஃப் யுர் அவுட் ஆப் திஸ் ஹீஸ்ட். ஷர்மி சரி நீ சொல்லு உனக்காக யாரு ஹெல்ப் பண்ணுவாங்க இந்த விஷயத்துல?’’

‘‘நான் பண்ணாத திருட்டுக்கு என்ன மயிருக்கு உனக்கு நான் வேலை செய்யணும் சித்தார்த்?’’

‘‘குட் கொஸ்டீன். என்ன மயிருக்கு வேலை செய்யணும்? குட் கொஸ்டீன்’’ என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக் கொண்டே பளீரென ஷர்மியின் கன்னத்தில் வெடித்தான். ஷர்மி அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. அப்படியே சுருண்டு விழுந்தாள். மீண்டும் கை ஓங்கிக் கொண்டு எழுந்த சித்தார்த்தின் மீது நான் பாய்ந்து தடுத்தேன். ஓங்கிய வேகம் என் முதுகில் வெடித்தது. தாங்கிக் கொண்டு அவனை தள்ளிவிட்டேன். என் தடுப்பை தாக்குதலாய் புரிந்து கொண்டு ஐங்கரன் என் மீது பாய்ந்தான். அவனை தவிர்க்க நான் விலக, ஓடி

வந்த வேகத்தில் சித்தார்த்தின் மேல் வீழ்ந்தான். இருவருமே எதிர்பார்க்காமல் இருந்ததால் மிக வேகமாய் சுவற்றில் போய் மோதினார்கள். நான் ஷர்மியை அவர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க, அவளை தூக்கிக் கொண்டு பக்கத்து அறையினுள் நுழைய முற்பட்டேன். ஐங்கரன் கூட்டி வந்த மற்ற மூன்று பேர்கள் சத்தம் கேட்டு உள்ளே வந்து என்ன ஏதென்று புரிவதற்கு முன் என்னை, ஷர்மியை, கீழே வீழ்ந்து கிடந்த ஐங்கரன், சித்தார்த்தை ஒரு முறையும் பார்த்துவிட்டு அவர்களாகவே எங்களை வில்லன்களாய் முடிவு செய்து கொண்டு, நான் அறைக்கதவை சாத்தும் முன் அப்படியே மோதி தள்ளினார்கள். பின்னால் இதை எதிர்பார்க்காத நானும், ஷர்மியும் அப்படியே கதவை விட்டு சாய, அவர்களில் ஒருவன் எங்கள் மீது சாய்ந்த வேகத்தில் ஷர்மியின் கால் இடறி, கட்டிலின் மேல் அவள் தலை மோதி அலறினாள். அவளின் அலறல் வெளியே இருந்த வைரத்துக்கு கேட்டு, அவன் உள்ளே வந்து யாரை விலக்குவது, யாரை காப்பாற்றுவது என்று புரியாமல் ‘‘நிறுத்துங்க அய்யோ நிறுத்துங்க’’ என்று கிட்டதட்ட உச்சஸ்தாயில் கத்தினான். அவனின் கத்தல் அங்கிருக்கும் அத்தனை பேரின் செயல்பாடுகளையும் ஒரு கணம் நிறுத்த வைத்தது. அந்த ஒரு கணம் நடந்த களேபரங்களை சினிமா ப்ளாஷ் கட்கள் போல் அவரவர் வர்ஷனில் புரிய ‘‘ங்கொத்தா எங்க ஆளையா? அடிக்குற?’என்ரு ஐங்கரன் கருவினான்.

தலையில் ரத்தம் வழிய, வலியில் துடித்துக் கொண்டிருந்த ஷர்மியை பிடித்துக் கொண்டே ‘‘ யோவ் லூசாயா நீ? நான் சித்தார்த்த தடுக்குறதுக்காக வந்தா நீ மாடு மாதிரி மேல வந்து மோதி அவரு மேல வீழ்ந்துட்டு நான் அடிக்க வந்தேங்குறே?. சித்தார்த் நானா உங்களை அடிக்க வந்தேன்?’ என்று பதிலுக்கு கத்தினேன். என் சத்தம் இன்னமும் அதிகமாய் இருக்க, திடீரென அமைதி நிலவியது.

‘‘ஸ்டாபிட்.. ஸ்டாபிட்.. இங்கே யாரும் சண்டை போட வரலை. வைரம் கொஞ்சம் ஐஸ் கொண்டு வா. ஷர்மி மண்டையில அடி பட்டிருக்கு. ரத்தம் கொட்டுது. போங்க. ஐங்கரன் கொஞ்சம் அமைதியாய் இருங்க. சித்தார்த் உட்காருங்க பேசலாம் முதல்ல கை நீட்டினது நீங்கதான்.’’ என தொடர் கட்டளையிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். எல்லோரும் நான் சொன்னதை

கேட்டார்கள். வைரம் ஐஸ்ஸின் மீது துணி சுற்றி அதை ஷர்மியின் தலையின் மேல் வைத்தான். ஷர்மி கலங்கித்தான் போயிருந்தாள்.

“சித்தார்த் நிஜமாகவே அவள் எடுக்கலை. இதை எப்படி உங்களுக்கு ப்ரூவ் பண்ணுறதுனு புரியாம இருக்குற நேரத்துல, நீங்க சொல்லுற கொள்ளைய எதுக்கு அவ செய்யணும்?”

“சரி செய்யாத. நான் என்ன செய்யணுமோ அதை செஞ்சுக்குறேன். கம்ப்ளெயிண்ட் பண்ணா நானும்தான் மாட்டுவேனு நினைப்பே. இப்ப தொலைஞ்ச வைரத்துக்கு பதில் சொல்லாட்டா என் லைஃபே ரிஸ்க் தான் அதுக்கு பதிலா ஏதோ ஒரு கேஸுல உள்ள இருக்குறது எனக்கும் நல்லதுதான். என்ன நானெல்லாம் இங்க பார்டிசிபெண்ட். நீங்க தான் கேங் லீடர். ட்ரக், செக்ஸ், அப்யூசிங், மேன் ஹேண்டலிங், கொலை முயற்சினு லைன்ல கட்டி வச்சி சாட்சி சொல்வோம். என்னா ப்ரெண்ட்ஸ் சொல்ல மாட்டீங்க?” என்று அவனை சுற்றியுள்ளவர்களைப் பார்த்தான். அனைவரும் மையமாய் தலையாட்டினார்கள். ப்ளானை சொல்லும் போது புதியதாய் வந்தவர்கள் அங்கே இல்லவே இல்லை இருந்தாலும் தலையாட்டினார்கள்.

“இது அநியாயம். நீ எடுத்துட்டு வந்தேங்குறதுக்கு என்ன ப்ரூப்?” என்ற ஷ்ர்மியை கோபமாய் பார்த்தான் சித்தார்த்.

“ம்ம்..ங்கொத்தா கேக்குறா பாரு கேள்விய?. ஐங்கரன் நேத்து நீங்க பாத்தீங்க இல்லை?” என்று ஐங்கரனைப் பார்த்துக் கேட்டான். அவனும் தலையாட்டினான்.

‘உங்க ஆளு ஆமாம் சொல்லாம வேற என்ன சொல்லுவாரு?’ என்ற என்னையும் முறைத்தான்.

“பின்ன யார் சொன்னாத்தான் நம்புவீங்க?. தொலைஞ்சது எங்க பொருள். எங்களப் பொறுத்தவரை ஒத்துக்கிட்டாலும் ஒத்துக்காட்டாலும் ஷர்மிதான் திருடி. ஏன்னா ட்ராக் ரெக்கார்ட் இருக்கு இல்லை.? பல நாள் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான்னு ஒரு டயலாக் சொல்வாங்களே அது இந்த மாதிரிதான்.” என்று கெக்கே என்று சிரித்தான். பல நாள் திருடன் பற்றிய ஜோக்கை அவன் பேசுவது எரிச்சலாயிருந்தது.

‘‘என்னாடா இவனெல்லாம் பல நாள் திருடன் ஸ்டேட்மெண்ட் அடிக்கிறானேனு கோவம் வருதா? நான் திருடன் இல்லையில்லை. எக்ஸிக்யூஷனர். தலைவன்.’’ என்று மேல்லும் சிரித்தான்.

’’சரி.. பண்றேன். ஆனா நீ கொள்ளை அடிக்க சொல்றது நீ கொண்டு வந்ததா சொல்லுறத விட அதிகமான வேல்யூ இல்லை?’’

‘‘ம்ம்.. நல்ல கேள்வி. ஐ வில் கெட் யூ 10 பர்செண்ட். ஓக்கேவா?. பெரிய பணம் அட்லீஸ்ட் ஒரு ரெண்டு வருஷத்துகாவது ஓட்டைய விரிக்காம சந்தோஷமா இருக்கலாம்?’’ என்று மீண்டும் சிரித்தான். ’’அதென்ன ரெண்டு வருஷம்னு பாக்குறியா? ஆடின காலும்.. ஓ..’’ என்று முடிக்காமல் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தான். அனைவரும் சிரித்தார்கள். வைரம் மட்டும் எங்களை பரிதாபமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

’’நீ எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவ இல்லை?’’ என்று என்னைப் பார்த்து கேட்டாள் ஷர்மி. அவள் குரலில் உறுதியிருந்தது.

33. அவன்

ஒத்துக் கொள்வாள் என்று எனக்கு முன்பே தெரியும். வேறு வழியேயில்லை. மாதங்களாய் உட்கார்ந்து ப்ளான் செய்த விஷயம். இந்த பார்ட்டிகளில் கலந்து கொள்ளும் பெண் ஒருத்தி ஒரு கிராம் ஹெராயினுக்காக என்னுடன் படுத்த போது போதையில் உளறினாள். நியூட் பார்ட்டி, தனியிடம் என வரிசைக் கட்டி சொன்ன விஷயங்களை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. பின் மெல்ல அவள் மூலமாய் விஷயங்களை சேகரிக்க ஆரம்பித்தேன். ஜிகோலோசைப் பற்றி ஏற்கனவே கேள்விப்பட்டிருந்தாலும், அவள் மூலமாய் காண்டேக்ட் பிடித்தேன். அப்படியான ஒருத்தனை அழைத்து பேசினேன். விவரமாய் சொன்னான். யார் அரேஞ்ச் செய்கிறார்கள்?. வரக்கூடிய பெண்கள், ஆண்களின் சமூக அந்தஸ்து. இடம் சேப்டி எப்படி?. ஜிகிலோஸ் எப்படி அழைத்து வரப் படுகிறார்கள்?. ஷர்மி பற்றி, அவளுடன் சமீபகாலமாய் இணைந்திருக்கும் சக ஜிகிலோ பற்றி, ஷர்மி செய்யும் திருட்டுக்கள் பற்றி, அதில் யார் யார் பங்கு என்பது பற்றி, என எல்லாவற்றையும் லிஸ்ட் போட்டுச் சொன்னான்.

பல திருட்டுக்கள் வெளியே தெரியாது என்று பலர் நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆனால் எவனோ ஒருவன் அதை கவனித்துக் கொண்டிருப்பான். நீங்கள் செய்யும் செயல் அவனுக்கு தேவையில்லாதாய் இருக்கலாம். அதனால் கவனம் கொடுக்காமல் இருந்திருப்பான். அதே நேரத்தில் அவனுக்கு தேவையெனில் நிச்சயம் தனக்கு தெரிந்ததை ஆயுதமாய் கையில் எடுப்பான். இவன் ஷர்மிக்கு எதிராய் ஆயுதம் எடுக்கக் காரணம். பொறாமை. சக ஜிகிலோவும், அவளும் இணைந்து சம்பாரிப்பது மட்டுமில்லாமல் தனக்கு பங்கு தரக்கூட யோசிக்கவில்லை என்பதினால் தான்.

“நீ தான் கேட்கவே இல்லையே? யாராச்சும் தானா வந்து நான் திருடறேன். வெளிய சொல்லாதனு மாட்டிப்பாங்களா?’

“கேட்குறேன் இல்லை. நாமெல்லாம் ஒண்ணாத்தானே தொழில் செய்யுறோம். சம்பந்தமே இல்லாத வீட்டு கேர் டேக்கருக்கு காசு போகுது. கூடவே இருக்குற எனக்கு கொடுத்தாத்தான் என்ன? திருடி சம்பாரிச்சதுன்னு சொல்லாம ஏதாச்சும் டிப்ஸ் அது இதுன்னு கொடுக்கலாமில்லை. நீங்க யாருன்னே தெரியலை. நிச்சயம் போலீஸோ, அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்ட ஆள் இல்லை. இல்லாட்டி உங்களை அம்சா மேடம் இண்டர்டியூஸ் பண்ணியிருக்க மாட்டாங்க.” பணம், சுகம் எல்லாவற்றையும் மீறி அவனிடம் இன்னமும் மிச்சமிருக்கும் அப்பாவித்தனத்தை என்னவென்று சொல்வது?.

எதற்காக இத்தனை முன் ஏற்பாடு?. எதற்காக ஷர்மி? ஏன் நானே செய்யக்கூடாது? என ஆயிரம் கேள்வி எழலாம். என்னால் முடியாது என் முகத்தை வெளியே காட்ட முடியாது. மொத்தமாய் ப்ராஸ்தெடிக் மேக்கப் போட்டு அடையாளம் தெரியாத வண்ணம் மாற நான் என்ன கமலஹாசனா? டாம் க்ரூயிஸா?.

இதை செயல் படுத்த நம்பகமான ஆட்கள். நம்பகம் என்பதை விட ப்ரச்சனையிலிருந்து தப்பிக்க எதை வேண்டுமானாலும் செய்ய தயாராக இருக்கிற ஆட்கள். வாழத் துடிக்கிற ஆசை உள்ள ஆள் வேண்டும்.. மாட்டினால் மொத்தமும் அவ்வளவுதான். ஏற்கனவே என் மேல் மூன்று கொலை வழக்குகள், ரெண்டு ஹீஸ்ட் கேஸ்கள் இருக்கிறது மும்பையில். ஒர் நம்பிக்கைக்குரிய பெயில் தினத்தில் சுலபமாய் தப்பித்தேன். அங்கிருந்து மொரீசியஸ். பழைய நண்பர்கள் சகவாசம். மூன்று வருடங்கள் ஓட்டினேன். கொஞ்சம் உயிர்தெழுந்தேன். இனி சும்மா இருக்க முடியாது. என்ன செய்வது என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான். ஐங்கரனின் தொடர்பு. யாழ்பாணத் தமிழன். வியாபாரம் என்று பெயர் வைத்து எதை வேண்டுமானாலும் செய்யக்கூடியவன். அவன் சொன்ன தகவல் தான் என் ஆர்வத்தை தூண்டியது. சென்னையில் பிரபல நகைக்கடையில் புழங்கும் கணக்கில் வராத கடத்தப்பட்ட வைரங்கள் குறித்த டீடெயில். அதை கேட்ட மாத்திரத்தில் மனம் பரபரவென இருந்தது. பக்காவான கொள்ளைக்கான செயல் திட்டம் வகுத்தேன். டீடெயிலான ஒர்க்கிங் ப்ளான் எழுதினேன்.

அம்சவள்ளியிடம் என்னைப் பற்றி பெரிய பில்டப் செய்து நம்ப வைத்தேன். எனக்காக ஒரு பார்ட்டி ஏற்பாடு செய் என்று ப்ளான் செய்தேன். ஷர்மி மற்றும்

ராஜனைப் பற்றி டீடெயிலான ஒரு ரிப்போர்ட் எடுத்தேன். இரண்டு பேரின் ஆட்டிட்டியூடும் ஹைஃபை. அவர்களை எப்படியாவது என் வலையில் மாட்ட வைக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்தேன். இல்லாத வைரம் காணாமல் போனதாய் பிரச்சனையை பெரிதாக்கினேன். நிச்சயம் ஷர்மி என் வலையில் மாட்டுவாள் என்று நம்பி இறங்கினேன் மாட்டிக் கொண்டாள்.

பார்த்தால் நிச்சயம் பெரும் பணக்கார ஆட்கள் என்று தெரியக்கூடிய உடல் மொழி, பேச்சு நடத்தை வேண்டும். ஏனென்றால் நான் கொள்ளையடிக்க ப்ளான் செய்திருக்கும் வைரத்தின் மதிப்பு இருபது கோடி.

34. ஷர்மி

என்னை சிக்க வைத்து தன் வேலையை முடிக்க திட்டமிட்டிருக்கிறான் என்று நன்றாக புரிந்தது. நான் வசமாய் சிக்கியிருக்கிறேன். ஒரு கட்டத்தில் போடா சொங்கிப் பசங்களா உங்களால முடிஞ்சதை செய்துக்கங்க என்று சொல்லிவிடலாம் என்று தோன்றினாலும், அம்மாவை நினைக்கும் போது அப்படி யோசிக்க முடியவில்லை. எனக்கிருக்கும் ஒரே துணை அம்மா. அவளுக்காகத்தான் எல்லாமே. இந்த பிரச்சனையிலிருந்து வெளியே வர முடியாமல் ஜெயிலுக்கு போனால் மொத்தமுமே க்ளோஸ். வேறு வழியேயில்லை. ‘‘நீ எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணுவ இல்லை?’’ என்று நம்பிக்கையாய் ராஜனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

அவன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ‘‘சொல்லு ஹெல்ப் பண்ணுற இல்லை?’’ என்று மீண்டும் கேட்டேன்.

‘‘இதெல்லாம் கேட்கணுமா ஷர்மி. ஐ வில் டூ இட்’’ என்றான்.

தன்னால் தான் இவனும் பிரச்சனையில் மாட்டியிருக்கிறான் என்கிற குற்ற உணர்வு ஒரு பக்கமென்றாலும், தனக்காக ஆதங்கப்பட, சண்டையிட, ரிஸ்க் எடுக்க, ஆதரவாய் பேச, அம்மாவுக்கு பிறகு ஒரு ஜீவனை டிபெண்ட் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறேன் என்றால் அது ராஜனைத்தான். ஏன் என்றே தெரியவில்லை. எது என்னை அவன் பால் ஈர்த்தது என்று விளக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவனுடன் பழகிய ஒவ்வொரு நாளிலும், அவன் மேல் நம்பிக்கை அதிகமாகிக் கொண்டேயிருந்ததை உணர்ந்தாள். நிச்சயம் இப்போது அவன் உதவ ஒத்துக் கொண்டிருக்கும் விஷயம் பெரிய ரிஸ்க் தான்.

’’ரெண்டு நாள் எங்களுக்கு டைம் கொடு. உன் ப்ளான் படி செயல்பட எங்களுக்கு கொஞ்சம் தைரியம் வர வழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தினம் அப்டேட் செய்கிறேன். சுப்புவை விட்டுறு பாவம்’’ என்றேன்.

‘‘இனிமேல் நோ ஃபக்கிங் மோட். ஒர்க் மோட் மட்டுமே. பட் விஷயம் முடியும் வரை நான் இங்கேதான் இருப்பேன். என்ன வைரம்? உனக்கு ஏதும் அப்ஜெக்ஷன் இருக்கா?’’ என்று வைரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டான். ’’இருந்தா சொல்லித்தான் பாரேன்’’ என்று கெக்கலித்தான். வைரம் எதையும் சொல்லுகிற இடத்தில் இப்போது இல்லை. கேட்கிற இடத்தில் அல்லவா இருக்கிறான்.

காரில் வரும் போது எதுவும் பேசாமலேயே நானும், ராஜனும் வந்தோம். வீடு வந்து சேர்ந்த போது இரவாகியிருந்தது. என்னை ட்ராப் செய்துவிட்டு கிளம்புகிறேன் என்ற போது ‘இங்கேயே தங்கிக்கோயேன். இன்னைக்கு’’ என்றேன். எதுக்கு என்பது போல என்னைப் பார்த்தான். எனக்கு அவன் கூட இருந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று தோன்றியது. அது என் கண்களில் தெரிந்து வெளிப்பட்டதோ என்னவோ சரி என்று தங்க சம்மதித்தான்.

சுவிக்கியில் இரவு உணவை ஆர்டர் செய்துவிட்டு, அம்மாவுக்கு மாத்திரை மருந்தெல்லாம் கொடுத்துவிட்டு மெல்ல மேலே வந்தேன். தூங்காமல் டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

மெல்ல அவன் அருகில் போய் உட்கார்ந்தேன். டிவியை பார்த்தபடி என் தோள் மீது கைப் போட்டு தன்னருகில் இழுத்துக் கொண்டான். எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. போதை, காமம், கிளர்ச்சி ஏதுவுமே இல்லாத ஒரு அணைப்பு. அந்த அணைப்பில் ஒரு பாதுகாப்பை உணர்ந்தேன். அவன் எதையுமே உணராமல் அணைப்பின் இறுக்கத்தை குறைக்காமல் டிவி பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். நானும் அவன் இடுப்பை இறுக அணைத்துக் கொண்டு அவன் தோளில் முகம் புதைத்து கண் மூடினேன். எத்தனை நேரம் அப்படி இருந்தேன் என்று தெரியவில்லை. கண் விழித்த போது ராஜனின் தோள் மீது படுத்திருந்தேன். அவனின் அணைப்பு கொஞ்சம் கூட விலகவில்லை. சட்டென விலகி,’’சாரி.. கை வலிக்குதா?’’ என்று அவன் தோள்களை பிடித்துவிட்டேன்.

‘‘அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. உன் தூக்கத்தை கெடுக்க வேண்டாம்னுதான்’’ என்று சிரித்தான்.

‘‘என்னால தான் உனக்கு எல்லா கஷ்டமும் இல்லை?’’ என்று சொல்லும் போது எனக்கே தெரியாமல் கண்களில் கண்ணீர் வழிய ஆரம்பிக்க, பதறிப் போனான்.

“அடடா.. எதுக்கு அழுவுற?”

”தெரியலை. என்னை கொஞ்சம் அழ விடேன்.” என்று அவனை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு அழுதேன். அவன் மீண்டும் வழக்கம் போல் காத்திருந்தான். தலை கோதிவிட்டான். “என்னை திரும்ப தூக்க வைக்க ட்ரை பண்ணுறியா?” என்று கிண்டலாய் அவனை தள்ளிவிட்டு அவன் மேல் படர்ந்து அவனை முத்தமிட்டேன். அவன் முதலில் திகைத்து, ரிலாக்ஸாகி, என் கீழுதட்டை கவ்வி முத்தமிட ஆரம்பித்தான். இதுவரை இத்தனை இண்டிமெசியாய் ராஜனுடன் இருந்ததில்லை. கணக்கு வழக்கிலாமல் புணரப்பட்டிருக்கிறேன். புணர்வை நான் உணர்ந்த முதல் தருணம் இதுதான். இத்தனை சந்தோஷம் தருமா? இத்தனை அழகாயிருக்குமா? வக்கிரமில்லாமல் ஒருவர் மீது ஒருவர் வைத்திருக்கும் அன்பும், காதலும், பெருகி காமமாய் வழிந்தோடிக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்தேன். சந்தோஷமாய் இருந்தேன். ராஜன் புணர்ந்த பெண்கள் அவனைப் பற்றி கூறியதை நினைத்துப் பார்த்தேன். உண்மைதான். நின்னு செய்யுறான். கொஞ்சம் பொறாமையாய்க்கூட இருந்தது. இந்த நிமிடம் என்னுடய எல்லா பிரச்சனைகளும் மறந்திருந்தேன். அப்படியே தூங்கிப் போனோம்.

காலையில் எழுந்த போது ராஜன் அருகில் இல்லை. குளித்து தயாராய் இருந்தான். அரைத்தூக்கத்தில் அவனைப் பார்த்து ‘ஐ லவ் யூ” என்றேன். ”அதெல்லாம் அப்புறம் பண்ணிக்கலாம். முதல்ல குளிச்சிட்டு கிளம்பு. இந்த பிரச்சனையிலேர்ந்து சீக்கிரம் வெளியே வர பாக்கணும்” என்றான் ராஜன்.

35. நான்

காரியங்கள் பரபரவென சித்தார்த் சொன்னது போல நடக்க ஆரம்பித்தது. ஈ.சி.ஆர் ரோடு வீட்டில் தங்கியிருந்தாலும், தினம் ஏதாவது ஒரு ஸ்டார் ஓட்டல் லாபியில் சந்தித்துக் கொண்டோம். என்னன்ன செய்ய வேண்டும்? எப்படி? என்றெல்லாம் பாடம் எடுத்தான். மிகத் துல்லியமாய் திட்டங்களையும், எதிர் வரப் போகிற பிரச்சனைகளையும் அலசி வைத்திருந்தான். கேட்ட கேள்விக்கெல்லாம் நம்பும் படியான பதில் சொன்னான். ஒரு கட்டத்தில் அவனின் பேச்சை கேட்கும் போது இதெல்லாம் மிக சாதாரணம் என்கிற எண்ணம் தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது எனக்கும் ஷர்மிக்கும்.

ஷர்மியிடம் ஆரம்பத்திலிருந்த பதட்டம் கொஞ்சம் கூட இல்லாமல் போய்விட்டது போலத் தோன்றியது. மிகவும் ஆர்வமாய் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டாள். இந்த ஒரு கொள்ளையின் மூலம் நிச்சயம் பெரிதாய் செட்டில் ஆகிவிடவேண்டும் என்கிற பேராசை அவளின் பேச்சில், கண்களில் தெரிந்தது எனக்கு பயமாய் இருந்தது. பணத்துக்காக தன்னை இழந்தவள். எதையாவது செய்து நாலு காசு பார்க்க வேண்டும் என்பறகாக எதையும் செய்ய தயாராக இருக்கிறவளுக்காக நான் ஏன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்?. இவளின் மீதுள்ளது காதலா? எதை வைத்துக் காதல். உடல் சார்ந்தா? இல்லை மனம் சார்ந்தா? உடல் என்றால் இருவருமே உச்சபட்சமாய் அதில் எக்ஸ்போஸ் ஆனவர்கள். மனம் சார்ந்து என்றால் ஒத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். கடந்த மாதங்களில் எங்கள் இருவருக்கும் இடையே ஏற்பட்டிருக்கும் உறவுக்கு பெயர் என்ன என்று யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தாலும், இருவரும் சேர்ந்து இருப்பது பிடித்திருக்கிறது. தூங்கி எழுந்து “ஐ லவ் யூ” என்று ஷர்மி சொன்ன போது கொஞ்சம் கிளர்ச்சியாய்க் கூட இருந்தது. ஆனால் இது காதலிக்கும் நேரமில்லை .

‘‘யூ டோண்ட் லவ் மீ’’ என்ற பாவமாய் முகத்தை வைத்துக் கேட்டவளை எழுப்பி, சீக்கிரம் வா.. வா என்று கிளம்பினேன். நானும் அவளை விரும்புகிறேன் என்று சொல்ல ஏதோ தடுக்கிறது. அது அவள் மேல் இன்னும் முழுதாய் வராத நம்பிக்கையாய் கூட இருக்கலாம் என்று தோன்றியது.

வேளச்சேரியில் இருக்கும் பளேடியத்துக்கு ஒரு நடை போய் வந்து உயர்தர ஆடைகள் இரண்டு செட் எடுத்துக் கொண்டேன். ரெண்டு செட் லெனன் ஷர்ட் அண்ட் பேண்ட், கேஷுவல் புட்வேர் என கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு பர்சேஸ். செய்தேன். அதே போல ஷர்மிக்கும் டிசைனர் வேர். ப்ளாட்டினம் ஜுவல்லரி என தனி பர்சேஸ் ஓடியது.

‘‘கார் ஓட்டத் தெரியுமா? ‘‘

‘‘ம்’’

‘‘அப்ப நாளைக்கு நான் சொல்லுற எடத்துக்குப் போய் ஒரு கார் எடுத்துக்க. என் நண்பருடய கார். பெரிய இடம். நீ இரவல் வாங்கப் போகும் கார் ஜாகுவர் ஹை எண்ட். கேரளா ரிஜிஸ்ட்ரேஷன். ஓனர் பேரு என்ன ஏதுங்கிர டீடெயில் இந்த பேப்பர்ல இருக்கு. மனப்பாடம் செய்துக்க. இப்போ அந்த வண்டி அவங்களுது இல்லை ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடி வித்துட்டாங்க. இன்னும் நேம் ட்ரான்ஸ்பர் பண்ணலை. ரெண்டு நாளைக்கு நீ ஜாகுவார் ராஜா’’

அடுத்த சில மணி நேரங்களில் நான் ஹை எண்ட் ஜாகுவாரில் சென்னையை வளம் வர ஆரம்பித்தேன். காரைப் பார்த்த ஷர்மி உற்சாகமாகி குதூகலித்தாள். எந்த காரணம் கொண்டும் அவளை உன் வண்டியில் ஏற்றாதே. இந்த பிரச்சனையை பொறுத்தவரை நீ யாரோ அவள் யாரோ என்றிருக்கிறான் சித்தார்த். அதனால் காரை எட்டிப் பார்க்க மட்டுமே அனுமதித்தான்.

‘‘ஏத்தாட்டி விடு. நானே எனக்கே எனக்குன்னு ஒண்ணை வாங்கிக்கிறேன்’’ என்று சிரித்து கட்டிக் கொண்டாள். ‘எனக்கே எனக்கு’’ இவளுக்கு ஏன் நான் உதவ வேண்டும்?. இப்போது கூட ஒண்ணும் குறைந்து போய்விடவில்லை. அவள் பிரச்சனை நீயே பார்த்துக் கொள் என்று சொல்லிவிட்டு எஸ்ஸாகிவிட்டால், நாளொரு கூட்டம், நாளொரு ஓல் என வாழ்க்கை தாக்கத்

இருக்கும் வரை போகும் என்று தோன்றினாலும் ‘‘நீ வாங்கு செல்லம்’ என்றேன்.

நாளைக் காலை ‘‘டி’’டே. ஷர்மியும் நானும் கொஞ்சம் பதட்டமாகவே இருந்தோம். என்னை அணைத்தபடி படுத்துக் கிடந்தாள். ‘‘மாட்டிக்கிட்டா என்னை பெயில் எடுத்து காப்பாத்துவியா?

‘‘நெகட்டிவா பேசாத.’

‘‘அதுக்காக இல்லை. ஒரு வேளை அப்படி ஏதாச்சும் ஆச்சுன்னா. உன்னைத்தான் நம்பியிருக்கேன். நம்பலாமில்லை?’’ என்றதும் என் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்ட ஷர்மி முகத்தில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லாமல் ‘‘நம்பிக்கையில்லைன்னா வேணாம் என் பிரச்சனைய நான் பார்த்துக்கறேன்’’ என்றாள்.

இப்படி சட்டென சொல்வாள் என்று எதிர்பாக்கவில்லை.

‘‘இல்லை ஷர்மி..’’ என்று இழுத்தேன்.

‘‘ஒண்ணும் சொல்ல வேண்டாம் ராஜன். என்னடா நமக்கு சம்பந்தமேயில்லாத ஒரு பிரச்சனையில ஏதோ பழகிட்டோமேனு தலைவிட்டுட்டோம்னு பயமாயிருக்கா? அது தப்பு இல்லை. ஏன்னா நாம ரெண்டு பேருமே சரியில்லாதவங்க. பணம் வசதிக்காக, மாரல் வேல்யூ இல்லாதவங்க. நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ள நம்பிக்கை இருக்கணும்னு நினைக்கிறேதே லக்சரிதான். உனக்கு என்னை பிடிச்சிருக்கா இல்லையானு தெரியாது. பட் எனக்கு உன்னை பிடிச்சிருக்கு. உன் கூட இருக்குற டைம் சந்தோஷமா, நம்பிக்கையா இருக்கு. எனக்காக நீ சண்டை போடும் அந்த நிமிஷமே செத்துரலாமான்னு கூட தோணுது. இதோ இவ்வளவு நேரம் உன் கூட படுத்துட்டிருந்தேனே. அத்தனை பாதுகாப்பா ஃபீல் பண்ணேன். லவ் பண்ணுறேன். இதை செய்ய விரும்பலைன்னு நீ சொன்னாக்கூட. ஒரு வேளை நீ சொல்லுறா மாதிரி உனக்கு பதிலா யாரையாவது வச்சி அதுல நான் மாட்டிக்கிட்டேன்னா.. நீ இருக்க வெளிய நிச்சயம் காப்பாத்துவன்னு நம்புவேன். ஏன்னா ஐ லவ் யூ’’ என்று சொல்லி என்னை இறுக அணைத்து முத்த கொடுத்தாள். கரண்ட் ஷாக் அடித்தது போல இருந்தது.

36. நான்

"முத்தமிடுகையில் பன்னிரெண்டு வோல்ட் மின்சாரம் நரம்பெல்லாம் ஊடுருவி, பளிச்சென விளக்கெறிந்தது போல் ஆகுமா? ஷர்மி முத்தமிட்டால் ஆகும். அப்படி ஒரு முத்தத்தை கொடுத்துவிட்டு "எனக்காக இந்தச் சின்னத் திருட்டைக்கூட செய்ய மாட்டாயா?" என்று மடியின் மேல் உட்கார்ந்தபடி கேட்பவளுக்கு மாட்டேன் என்று நீங்கள் சொல்வீர்கள் என்றால்.. நீங்கள் பெரிய ஆள் தான் சார். ஆனால் நான் சாதாரணன். "உனக்காக என்ன வேண்டுமென்றாலும் செய்வேன்" என்று ஷாக்கடித்த கிக்கிலிருந்து வெளியே வராமல் சொன்னதன் விளைவுதான் சென்னையின் மிக முக்கியமான, பெரும் பணக்காரர்களுக்கான வைரம் விற்கும் கடை வாசலில் நிற்கிறேன்."

சென்னையின் மிக முக்கியமான உயர்தர நகைக்கடை இது. மொத்தம் 13 மாடி கொண்டது. எல்லாமுமே இவர்கள் தான் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அத்தனை பெரிய கடை. பிரபல தாதாவின் பின்னணி என்றெல்லாம் புரளி இருக்கிறது. அந்தக்கடையில் நான் திருடப் போகிறேன் என்று நினைக்கும் போது லேசாய் உள்ளுக்குள் நடக்கப் போகிறது. ஆனால் சித்தார்த் சொன்னது போலவே எல்லாம் நடந்தால் இதெல்லாம் ஒரு ஜுஜுபி வேலை என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கத்தான் செய்தது.

என்னுடய ஜாகுவாரை நானே ஓட்டிக் கொண்டு அந்த கடையில் மேடேறிய லாபியில் நிறுத்தினேன். தேவையேயில்லாத ராஜ பரிபாலன தலைப்பா கட்டிய வாட்ச்மேன் அதீத பவ்யத்தோடு என் கார் கதவை திறந்து விட்டான். வேலட் பார்க்கிங்கின் சீட்டை என்னிடம் கொடுத்தான். வாங்கிக் கொண்டு என் பாக்கெட்டிலிருந்து சூவிங் கம்மை எடுத்து போட்டுக் கொண்டேன். அக்கடையின் முகப்பில் நின்று ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு, மெல்ல கடைக்குள் நுழைந்தேன். வாசலிலேயே வரவேற்க பட்டை வைத்து புடவை கட்டியிருந்த அழகிய நேப்பாளப் பெண் மூக்காலேயே "மே ஐ ஹெல்ப் யூ சார்?" என்று உதவத் தயாரானாள். நான் அவளை நிராகரித்தேன். ஆனாலும் மெதுவாய் என்னை பின் தொடர்ந்தாள். சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். விதவிதமான நகைகள் ஷோக்கேஸுகளில்

அணிவகுத்திருந்தது. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் உயர்தர பட்டில் சில மாமிகளும், சில்கி கவுனில் இரண்டு நடுத்தர பெண்களும் நகை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் யாரையும் கேட்காமல் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கவனித்த ப்ளோர் மேனேஜர் மிக பவ்யமாய் ‘‘என்ன பார்குறீங்க சார்?’’ என்று வினவினான்.

‘‘லுக்கிங் ஃபார் டைமெண்ட்ஸ். எக்ஸ்க்ளூசிவ்’’ என்றேன். என்னுடைய ஆங்கில ஆக்செண்ட் தடுமாற்றமில்லாமல் சிறப்பாய் ஒலித்தது குறித்து நானே என்னை மெச்சிக் கொண்டேன். இந்த ஆங்கிலம் எல்லாம் என் தொழில் கற்றுக் கொடுத்தது. செய்யும் வேலை ஆதி உலக வேலை என்றாலும், வேலை பழகியவர்கள் ஹைஃபை என்பதால் நானும் என்னை ஹைஃபையாக மாற்றிக் கொண்டாலேயன்றி சர்வைவ் செய்ய முடியாது. என் யோகா எப்படி என் தொழிலுக்கு மூலதனோ? அது போலத்தான் ஆங்கிலமும். பல சமயங்களில் முனகல்களையும், கெட்ட வார்த்தைகளையும் ஆங்கிலத்தில் கேட்டால் உறுத்துவதேயில்லை. ஆனால் கெட்ட வார்த்தைகள் எல்லா மொழிகளிலும் கெட்ட வார்த்தைகளே.

’’டைமண்ட் எக்ஸ்க்ளூசிவ்.. வாங்க சார்’’ என என்னை லிப்ட்டில் அழைத்துப் போனான். எட்டாவது ப்ளோரில் கீழே பார்த்த அதே பிரம்மாண்டமான ஹாலில் எல்லா சுவர்களிலும் வைரமாய் ஜொலித்தது. மேனேஜர் அங்கிருந்த ஒரு சேல்ஸ் மேனிடம் என்னை ஒப்படைத்துவிட்டு, ‘‘ஹிவில் ஹெல்ப்யூ சார்’’ என்று விலகினான். நான் சேல்ஸ்மேனைப் பார்த்தேன். சிநேகமாய் சிரித்தான். நானும். ‘‘என்ன பார்க்குறீர்கள்?’’ என்று வினவினான். ‘‘ரிங்’’ என்றேன். டிஸ்ப்ளேவில் இருந்த ஒரு ட்ரேயை பார்த்தேன். புரிந்து கொண்டு அதை எடுத்து வர போனான்.

அதற்கு முன் அவர்கள் வைத்திருக்கும் செட்டப்பைப் பற்றி சொல்ல வேண்டும். வழக்கமாய் நகைக்கடைகளில் சுவர்களில் டிஸ்ப்ளே இல்லாமல், விற்பனையாளருக்கும் நமக்குமிடையே ஒரு டிஸ்ப்ளே டேபிள் வேறு வைத்திருப்பார்கள். ஆனால் இங்கே அப்படியில்லை. சுவற்றில் உள்ளது மட்டுமே கீழே ஒரு டேபிள் அதை சுற்றி உயர்தர சோபாக்கள். நமக்கும் சேல்ஸ்மேன் பக்கம் ஓர் சின்ன சோபா. கிட்டதட்ட கார்பரேட் ஸ்டைல்

விற்பனை. வாங்குகிறவனை உலகின் முக்கியமானவனாய் உணர வைக்கப்பட்டு, தன் ப்ராடெக்டை அவன் தலையில் கட்டும் முறை.

சுவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட ட்ரேவை என் முன்னால் வைத்தான். ப்ளாட்டினத்தில், தங்கத்தில் பொதிக்கப்பட்ட வைரங்கள். சிறு துணுக்கிலிருந்து சுண்டு விரல் நகம் சைஸ் வரை வைரம் பொதிக்கப்பட்ட மோதிரங்கள். ஒரு சில மோதிரங்களில் இரண்டு மூன்று துணுக்குகளை மிகவும் கலை நேர்த்தியாய் பொதித்த வைர மோதிரங்கள் பார்ப்பதற்கே ஆசையை தூண்டியது. ஒரு சிலதை மட்டுமே தேர்தெடுத்து தனியாய் அதை டிஸ்ப்ளேயிலிருந்து வெளியே எடுத்துக் காட்டச் சொன்னேன். அதில் ஒன்றை தேர்தெடுத்து சிறிது நேரம் அதையே பார்த்து கொண்டிருந்துவிட்டு, ‘‘எத்தன கேரட்?’’ என்று சேல்ஸ்மேனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவன் தன் கையிலிருந்த ஒரு ஸ்கேனரை மோதிரத்தோடு ஒட்டியிருந்த பார்கோடை ஸ்கேன் செய்தான். அவனது போன் டிஸ்ப்ளேயில் அந்த மோதிரத்தின் ஜாதகம் வந்தது. வழக்கமான 24 கேரட் தான். அதை படித்ததும் உதட்டை பிதுக்கினேன். ‘‘ஐ வாண்ட் எக்ஸ்க்ளூசிவ்’’ என்றேன். அவன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்த போது என் போன் அடித்தது. போன் எடுத்து பேசினேன். எதிர் முனையில் வெளிநாட்டுக்காரன் குரல். நூறு மில்லியன் டாலருக்கான டீல் பேசினான். நான் ‘‘ம்’.. ‘‘ம்’ என்று சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தேன். ‘‘நூறு மில்லியன் எல்லாம் லீகலாய் செய்ய சாத்தியமில்லை. ஆல்டர்நேட் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு சொல்கிறேன் என்று போனை வைத்தேன். கூப்பிட்டவன் யாரென்று தெரியாது. நம்பர் கூட ஐ.பி கால். சித்தார்த் சொல்லியிருந்தான். உள்நுழைந்து அரை மணி நேரத்திற்குள் உனக்கு போன் வரும் என்றிருந்தான். சரியாய் வந்தது குறித்து ஆச்சர்யமாகவும், எங்காவது உக்கார்ந்து கொண்டு என்னை வாட்ச் செய்கிறானோ என்ற பயம் கூட வந்தது. அவனின் ப்ளானிங்கில் மேல் நம்பிக்கையும் அதிகரித்தது.

‘‘இந்த டிசைன்கள் எல்லாமே எக்ஸ்க்ளூசிவ் தான் சார். உயர் தர வைரங்களைக் கொண்டு அமைத்த டிசைன்.’ என்று அதீத பவ்யத்தோடு. நான் லேசாய் தலையசைத்தபடி, ‘‘கால் யூர் ப்ளோர் மேனேஜர்’’ என்றேன். அவனுக்குள் சற்றே கலவரத்தை உணர்ந்தேன். ‘‘எனி ப்ராப்ளம் சார்? நானே

உங்களுக்கு உதவுகிறேன்'' என்று மீண்டும் தயவு கூர்ந்து என்ற தொனியில் கேட்டான் சேல்ஸ்மேன்.

''இல்லை எனக்கு எக்ஸ்க்ளூசிவான வைரம் வேண்டும். பட்ஜெட் பற்றி கவலையில்லை. சம்திங் ஸ்பெஷல்'' என்றேன்.

சேல்ஸ் மேன் மெல்ல சத்தமில்லாமல் தன் போனை எடுத்து பேசும் சத்தம் கேட்காமல் மேனேஜரை அழைத்தான். ஷூவின் 'டக் டக்' சத்தத்தை தவிர வேறேதும் அந்த ஹாலில் கேட்கவேயில்லை. பொறுமையாய் சுவிங்கத்தை மென்று கொண்டு காத்திருந்தேன். ''எஸ் ஸார்.'' என்று வந்து நின்றான் ப்ளோர் மேனேஜர்.

''ஸீ.. எனக்கு தனித்துவமான எனக்கே எனக்கு மட்டுமான வைரம் வேண்டும். மிக முக்கியமானவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட வேண்டியது. விலை பற்றி நோ ஒர்ரி. உங்களிடம் மட்டுமே அம்மாதிரியான உயர்தர வைரங்கள் கிடைக்கும் என்று தெரியும். தெரிந்துதான் வந்திருக்கிறேன். உடனடியாய் துபாய் போக நேரமில்லை. இல்லாவிட்டால் என்னால் அரேஞ் செய்ய முடியும். உங்களால் உங்களுடய பர்சனல் எக்ஸ்க்ளூசிவ் வைரத்தை காட்ட முடியுமா?''

ப்ளோர் மேனேஜருக்கு புரிந்தது. சிறிது நேரம் அமைதியாய் என்னைப் பார்த்து கொண்டிருந்துவிட்டு தன் போனை எடுத்து ரகசியமாய் பேசினான். ''ம்..ம்' என்று தலையாட்டி விட்டு ''சார். பிளீஸ் கம்'' என்று என்னை மீண்டும் லிப்ட்டுக்கு அழைத்துப் போனான். 13 மாடியில் உள்ள ஓர் அறையில் என்னை அமர வைத்துவிட்டு, உள்ளே போக தன் கைரேகையை அறையின் வாசலில் இருந்த கருவியில் பதிவிட்டு, கதவை திறந்து உள்ளே போய்விட்டு சில நிமிடங்களில் கதவு திறந்து எட்டிப் பார்த்து ''வாருங்கள்'' என்றான். கீழ் ஹால்களில் இருந்தது போலில்லாமல் இங்கே ஒரே ஒரு சி.சி.டி.விதான் இருந்தது. சித்தார்த் சொல்லியிருந்தான்.

''சார் தவறாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டாம். உங்கள் ஐடியை காட்ட முடியுமா?'' என்று கேட்டான்.

என்னுடய ஐடியை எடுத்துக் கொடுத்தேன். உள்ளே போனவன் சிறிது நேரத்தில் திரும்ப வந்தான். ''சாரி. ஹைஃப்ரோபைல் டீல் பேக்ரவுண்ட் முக்கியம்' என்று மன்னிப்பாய் பேசினான். ஐடியும் சித்தார்த் தயாரிப்பு.

என்னைப் பற்றி நான் கொடுக்கும் எல்லா தகவல்களையும் ஊர்ஜிதப்படுத்த பல ஏற்பாடுகளை செய்திருப்பதாகவும், அதை நீ நடந்து கொள்ளும் முறையில் நிஜமாக்க வேண்டும் என்பது மட்டுமே உன் வேலை என்று சொல்லியிருந்தான். அவன் எதிர்பார்த்த அனைத்து விஷயங்களும் நடந்து கொண்டேயிருந்தது ஆச்சர்யமாய் இருந்தது.

பல நாடுகளில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி பிஸினெஸ். அங்கிருக்கும் அட்ரஸ் ப்ரூப். காண்டேக் நம்பர் என எல்லாவற்றையும் இண்டர்நெட்டில் செக் செய்தால் டீடெயிலாய் வரும் படி செய்திருந்தான். இண்டர்நெட்டில் இது வரை எனக்கென்று எந்த விதமான ஷோசியல் நெட்வொர்க் அக்கவுண்டும் இல்லை என்று சொன்ன போது சித்தார்த் உற்சாகத்தில் குதித்தான். அப்படி இருக்கும் பட்சத்தில் இண்டர்நெட்டில் என்னுடய ட்ரேஸை அழிப்பது மிகவும் கடினமென்றும். எங்காவது ஓரிடத்தில் சிக்க வாய்ப்பு அதிகமென்றும் சொன்னான். பேங்க் அக்கவுண்டில் கூட என் ராமசந்திரராஜன் என்கிற ஒரிஜன்ல் பெயரில் தான் இருக்கும். அக்கவுண்டில் சில ஆயிரங்களே இருக்கும். ஆதார் கார்டை தவிர வேறேதும் அவனுக்கும் அரசிற்குமான தொடர்புடைய விஷயங்கள் ஏதுவுமே இல்லை என்பதை சித்தார்த்திடம் பேசும் தான் உணர்ந்தேன்.

என்னதான் சித்தார்த சொல்வது போலவே நடந்தாலும் உள்ளுக்குள் லேசான பதட்டம் இருக்கத்தான் செய்தது. சுவிங்கத்தை மேலும் மெல்ல ஆரம்பித்தேன். உள்ளிருந்து மேனேஜர் வெளியே மென் சிரிப்போடு வெளியே வந்தான். ஆல் ஓக்கே. .ஸ்டார்ட் மீசிக் என்றது மனம்.

37. நான்

மேனேஜர் என்னை அழைத்துக் கொண்டு போன அறை மிகச் சிறியது. கீழே போடப்பட்டிருந்த அதே முறையில் டேபிளும் சோபாவும் போடப்பட்டிருக்க, டேபிளின் மேல் டாப் லைட்டில் ஒளி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. மேனேஜர் திரும்பி வரும் வரை கொஞ்சம் பதட்டமாகவே இருந்தது. சுற்றியும் பார்த்தேன். அந்த அறையில் ஒர் சுழலும் சி.சி.டி.வி கேமரா இருந்தது. வலதிலிருந்து இடதுக்கும், இடதிலிருந்து வலதிற்குமாய் திரும்ப கிட்டத்தட்ட 45 செகண்ட் எடுத்துக் கொண்டது. என்னதான் பதட்டம் இருந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்பதை திரும்பத் திரும்ப பாடமாய் சொல்லி அனுப்பப் பட்டிருக்கிறேன். கேஷுவலாய் கால் மேல் கால் போட்டு அமர்ந்தேன். சோபா முழுக்க, இரண்டு கைகளை விரித்து கம்பீரமாய் சூவிங்கம் மென்றபடி அமர்ந்திருந்தேன்.

மேனேஜர் வரும் போது சிரித்த முகத்துடன் வந்தான். என்னைப் பற்றி தீர விசாரித்து நம்பகம் வந்துவிட்டது போல. நானும் சிரித்தேன். சேல்ஸ்மேன் தன் கையில் இரண்டு ட்ரேக்களை கொண்டு வந்தான். வெல்வெட் பொதி போன்ற குட்டி சுருக்குப் பையை திறந்து, எனக்கு முன்னால் அதை காட்டி விட்டு, டேபிளின் மேல் போட்டிருந்த வெல்வெட் ட்ரேயில் மெல்ல, பையிலிருந்து விடுவித்தான். பையிலிருந்து மெல்ல, விடுவிக்கப்பட்ட நட்சத்திரங்களாய் வைரங்கள் டாப் லைட்டின் உபயத்தில் வண்ணப் பிரிகைகாளாய் தெரிய உடலெங்கும் லேசான சிலிர்ப்பு ஓடியது. மொத்தம் 20 கற்கள். நான் என் பாக்கெட்டிலிருந்து இன்னொரு சுவிங்கத்தை எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டேன். கவரை எடுத்து என் இன்னொரு பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டேன். என்னுடைய ஒவ்வொரு நடவடிக்கையையும் சேல்ஸ்மேனும் மேனேஜரும் கூர்மையாய் கவனித்துக் கொண்டேயிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு வைரத்தையும் என்னிடம் காட்டி, அதை கண்களில் மாட்டி பார்க்கும் லோப் எனும் பூதக்கண்ணாடியை அளித்தான். நான் தேர்ந்தவன் போல என்னுடய வலது கண்ணில் அதை மாட்டிக் கொண்டு, அவன் கொடுத்த ட்வீஸரின் முனையில் வைரத்தை, ட்ரேயின் மேல் போல பிடித்துக் கொண்டு, கண்களுக்கு அருகில் வைத்து பார்த்தேன். பூதக்கண்ணாடியின் மூலமாய் பெரிதாக்கப்பட்ட வைரத்தின் கட் செய்யப்பட்ட டிசைன் இன்னும் துல்லியமாய் தெரிந்தது. இது எத்தனை கேரட்?. எவ்வளவு ஓர்த்? இதன் கட்டில் இருக்கும் சிறப்பு? என எல்லாம் பார்க்க எனக்கு நேரமில்லை. இதில் ஒரு கல்லை எடுத்து வரத்தான் இத்தனை முஸ்தீபுகள். ஆனால் இது எல்லாம் தெரிந்தார்ப் போல காட்ட வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது. அவசரப்படக்கூடாது என்று சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஒவ்வோர் கல்லாய் எடுத்துப் பார்த்து, தீவிரமாய் ஆராய்வது போல நடித்து, அதை மீண்டும் அதே இடத்தில் வைத்தேன். “எனக்கு எதுவும் பிடிக்கலை” என்றேன். அவர்கள் முகத்தில் ஓர் ஏமாற்றம் இருந்தது. சேல்ஸ் மேன் ஒவ்வொரு வைரமாய் மீண்டும் அந்த வெல்வெட் பொதிக்கும் அருகில் இருந்த மேனேஜரிடம் காட்டி உள்ளே போட்டுக் கொண்டிருந்தான். “நான் கிளம்பட்டுமா?” என்று எழுந்த போது மேனேஜரின் கை என் தோளில் அழுத்தி உட்கார வைத்தது. “சார். ஒரு டயமண்ட் குறையுது சார்” என்றான் சேல்ஸ் மேன்.

38. அவர்கள்

சேல்ஸ் மேன் சொன்ன போது திடுக்கென மேனேஜர் விழித்தான். ராஜனிடமிருந்து பெரிய ரியாக்ஷன் ஏதுமில்லை. மேனேஜர் சேல்ஸ்மேனிடம் திரும்ப எண்ணிப் பார் என்று சொல்ல, மீண்டும் அவன் எல்லாக் கற்களையும் ட்ரேயில் போட்டு ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து வெல்வெட் பையினுள் போட்டு எண்ணிப் பார்த்தான். “பத்தொன்பதுதான் சார் இருக்கு?” என்ற அவன் குரலில் லேசான நடுக்கம் இருந்தது. ராஜனின் முகத்தில் லேசான கலவரம் தெரிந்தாலும் பெரிதாய் காட்டிக் கொள்ளாமல் “ஒரு வேளை அவ்வளவு தான் இருந்துச்சோ என்னவோ?” என்றான் சாதாரணமாய்.

”இல்லை சார். எல்லாமே கணக்கு இருக்கு. எடுத்துட்டு வரும் போது செக் செய்திட்டுத்தான் எடுத்துட்டு வருவோம். கொஞ்சம் எழுந்திருங்க. உங்களை செக் செய்யணும்” என்றான்.

”யாரை செக் பண்ணனும்னு சொல்றீங்க? டு யூ நோ ஹூ ஐயம்?’ என்று கத்தினான்.

“சார். இது தான் பார்மாலிட்டி. எடுத்துட்டு வந்ததே உங்களுக்காகத்தான். ஸோ. ப்ளீஸ் கோவாபரேட் பண்ணுங்க” என்று மேனேஜரின் குரலில் அழுத்தம் இருந்ததை உணர்ந்து இரண்டு கைகளையும் விரித்து “கமான் செக்மீ” என்றான் ராஜன்.

அவனைத் தடவி, பாக்கெட்டில் எல்லாம் கை விட்டு, செக் செய்தான். “நீங்க என்ன அவமானப்படுத்துறீங்க?” என்றான் ராஜன்.

”வேற வழியில்லை சார். செக் செய்துதான் ஆகணும்.” என்றபடி “கொஞ்சம் சட்டைய கழட்டுறீங்களா?” என்றான் மேனேஜர்.

ராஜனுக்கு கோபம் வந்தது. “என்ன நினைச்சிட்டிருக்கீங்க? நீங்க?”

“சார். தொலைஞ்சது வைரம். அத பாக்கெட்டுல இல்லை உடம்புல எங்க வேணா வைக்கலாம்” என்றான் கூலாய். முன்பிருந்த அன்பு ஒழுகும் தொனி அவனிடத்தில் இப்போது இல்லை.

”நான் கழட்டமாட்டேன்” என்று அடம் பிடித்தான்.

மேனேஜர் போனை எடுத்து “சார் கஸ்டமர் கோவாப்ரேட் பண்ண மாட்டேன்குறாரு” என்றான். எந்த விதமான முன் டீடெயிலும் சொல்லாமல்.

“அலோ.. என்ன நீங்க அக்யூஸ்டாவே அக்குறீங்க? நான் என்ன கோவாப்ரேட் பண்ணலை?”

“சார். தொலைஞ்சது 20 கோடி ரூபா மதிப்புள்ள வைரம். எல்லாருக்கும் அதை ஈஸியா காட்டிற மாட்டோம். உங்க பேக்ரவுண்ட் எல்லாம் செக் செய்துதான் உள்ளேயே விடுவோம். அதையும் மீறி காணாம போயிருக்கு. உண்மைய சொல்லுங்க” என்று விசாரணை மோடுக்கு வந்தான்.

“மிஸ்டர். நான் எடுக்கலை. நீங்க வேணும்னா சி.சி.டிவி புட்டேஜ் இருக்கு இல்லை அத போட்டுப் பாருங்க ” என்றான் புத்திசாலித்தனமாய். ராஜன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே இரண்டு பாடி கார்டுகள் உள்நுழைந்து அந்த சின்ன ரூமை நெருக்கடியாக்கினார்கள்.

ராஜன் முகத்தில் கலவரம் அதிகமானது. அதே நேரத்தில் சி.சி.டி.வி புட்டேஜை ரீவைண்ட் செய்து மறுபடி மறுபடி பார்க்கப்பட்டது. வலதிலிருந்து இடதாய் கேமரா அதன் போக்கில் போய்க் கொண்டேயிருந்ததில் ஒரு ப்ரேமில் கூட ராஜன் வைரத்தை எடுத்ததாய் காட்சியில்லை. கடை ஓனருக்கு தகவல் சொல்லப்பட, “அவன் யாரா இருந்தாலும் உறிச்சு பார்த்திருங்க” என்றார். பாடிகார்டுகள் ராஜனை நெருங்கி “உங்க ட்ரஸை கழட்டுங்க” என்றார்கள். ராஜனுக்கு கோபம் பெரிதாய் வெடித்தது.

”என்னங்கடா.. ரொம்ப சீன் போட்டுட்டே போறீங்க.” என்று என்று ராஜன் எகிறிய அடுத்த நொடி “தட்’ என அவன் தாடையில் பாடிகார்டின் முஷ்டி வெடித்தது. ஒரு கணம் அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்றே புரியவில்லை. கிறுகிறுவென இருந்தது. தாடையின் உட்புறத்தில் ரத்தம் வடிவது உணர்ந்து வாயில் கை வைத்து, விரலை வெளியே எடுத்து விரலெல்லாம் ரத்தமாய் இருப்பதை உணர்ந்து கண்கள் விரிய பயந்தான். அவன் இதை நிச்சயமாய்

எதிர்பார்க்கவில்லை. “யூ.. யு. இதோ பார் நான் போலீஸுக்கு போவேன்” என்று தன் போனை எடுத்து டயல் செய்ய போக, இன்னொரு பாடிகார்ட் அதை தன் காலால் தட்டிவிட்டான்.

”தோ பாருங்க சார். கொஞ்சம் கோவாப்ரேட் பண்ணீங்கன்னா.. நாங்க எங்க செக்கிங்கை முடிச்சிருவோம்.” என்று கன்னத்தில் அடித்த பாடிகார்ட் மிக இனிமையாய் பேசினான். வேறு வழியில்லாமல் ராஜன் தன் உடைகளை கழட்ட ஆரம்பித்தான். ஒவ்வொரு உடையாய் கழட்டி டேபிளின் மேல் வைத்துவிட்டு, பாடி கார்டை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நிர்வாணமாய் நிற்பது அவனுக்கு பெரிதாய் உறுத்தவேயில்லை என்பதை மேனேஜரும், சேல்ஸ் மேனும் உணர்ந்தார்கள். கதவு தட்டப்பட, மேனேஜர் கதவை திறந்து உள்ளே வந்தவரை பார்த்து “இவருதான் சார் கஸ்டமர்” என்று ராஜனைப் நோக்கி கை நீட்டினார்.

“எல்லாம் செக் பண்ணித்தானே விட்டீங்க?”

“ஆமாசார்.. எல்லா ரொட்டீனும் செக் பண்ணியாச்சு. இப்ப கூட அவரோட துபாய் காண்டேக், இங்க சென்னையில தங்கியிருக்கிற ஹோட்டல் காண்டேக்ட் எல்லாம் செக் பண்ணியாச்சு. ஜெனியூன். பட் ஒரு வைரம் காணலை.” சித்தார்த் மிக துல்லியம்.

“சார்.. நான் எதுவுமே பண்ணலை. முதல்ல அவங்க சரியாய் செக் பண்ணி கொண்டு வந்தாங்களானு கேளுங்க சார்.” என்றான் ராஜன்.

செல் போன் எடுத்து “பாய். எல்லாம் வெரிபிகேஷனும் செக் செய்தாயிற்று. எல்லாமே சரி. நம்ம ஆட்களும் செக் பண்ணித்தான் எடுத்துட்டு வந்திருக்காங்க. சி.சி.டிவி. செக் பண்ணியாச்சு. ஆளை நங்கா பண்ணி பார்த்தாச்சு. வேறேதும் கிடைக்கலை. ரூமுல எங்கயாச்சும் விழ சான்ஸே இல்லை. இருந்தாலும் புல்லா செக் பண்ணிரலாம்னு தோணுது. வேற என்ன பண்ண?” என்று கேட்டான்.

”மேனேஜரிடம் போனைக் கொடு என்று சொல்லியிருக்க வேண்டும். மேனேஜர் மிக பவ்யமாய் போனை வாங்கி பேசினான். “ஆமா சார். அவர்கிட்ட ஏதும் இல்லை. அஸ்ஸி பீஸு தான் சார். ஆனால் அக்கவுண்டுல வராது. லிஸ்டுல இருக்கு” என்றான். எதிர்முனை அமைதியாய் இருந்தது.

''சரி சார் பண்ணிடறேன்'' என்று சொல்லி போனை வந்தவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, ராஜனின் உடலை செக் செய்தான். ஆசனவாய், காது, விரலிடுக்குகள் ஆண்குறியினுள் என எல்லா ஓட்டைகளிலும் செக் செய்தான். ''யோவ் நான் பேண்ட் சட்டை போட்டிட்டிருந்தேன்யா'' என்று கத்தினான் ராஜன். கத்தும் போது வாயில் இருந்த சுவிங்கத்தை பார்த்தவன் ''வாயை திற. அதை துப்பு'' என்றான்.

''சார். இது வெறும் சுவிங்கம்''

''இருக்கட்டும் துப்பு.'' என்று டேபிளின் மேல் துப்பச் சொன்னான். ராஜன் துப்பினான். நன்கு கடித்து துவைக்கப்பட்ட சுவிங்கம். கையில் கர்சீப்பை வைத்து அந்த சுவிங்கத்தை டேபிளின் மேல் வைத்து கை விரலால் நசுக்கிப் பார்த்தான். அது விரிந்தது. உள்ளே வந்தவரைப் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கினான். லைனில் இருந்த பாயிடம் ''இல்லை பாய் என்ன பண்ண?'' என்று வினவினான். ''சரி பாய். சரிபாய்.'' என்று தலையாட்டி போனை வைத்துவிட்டு, ''ரூம் பூராவும் செக் பண்ணு. அது வரைக்கும் ட்ரஸ் இல்லாம இவர வேற ரூம்ல அடைச்சு வை'' என்றான். பாடிகார்டுகள் ராஜனை நோக்கி வந்தார்கள். ''ஹலோ.. நீ பண்றது அராஜகம். நான் ஏதுவுமே பண்ணலை. என்னை ஏன் பிடிச்சு வைக்கிறீங்க. நீங்க போலீசை கூப்பிடுங்க.. போலீசை கூப்பிடுங்க'' என்று கத்திக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் ரூம் கதவு தட்டப்பட, அதே நேரத்தில் மேனேஜரின் போனும் ரிங்கடிக்க ''என்னது போலீசா?'' என்று அதிர்ந்து உள்ளே வந்தவனின் முகத்தைப் பார்க்க, கதவு ஓங்கி தட்டப்பட்டது.

39. நான்

இம்முறை கதவு தட்டப்படவில்லை. உடைக்கும் முடிவுக்கு வந்து இடிக்கப்பட்டது போல இருந்தது. உள்ளே இருந்தவர்கள் முகத்தில் கலவரம் அதிகமானது. டேபிளின் மேல் இருந்த ட்ரேவையும், வெல்வெட் பாக்கட்டையும் மேனேஜர் உள்ளே வந்தவனிடம் கொடுக்க, “யோவ் இதை மறை மறை” என்று கிசுகிசுத்தான். அந்த அறையில் மறைப்பதற்கு எந்தவிதமான ரேக்குகளோ, சுவரில் துளைகளோ இல்லை. காலி அறை. நடுவே ஒரு லைட். டேபிள், சோபா. அவ்வளவுதான் வேறு வழியில்லாமல் மேனேஜர் வந்தவனின் பேண்ட் பேக்கட்டில் சொருக, அதை மறுக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே “சார்.. காப்பாத்துங்க. காப்பாத்துங்க” என்று நான் கத்த ஆரம்பித்தேன். என் சத்தம் வெளியே கேட்ட மாத்திரத்தில் கதவு ஓங்கி இடிக்கப்பட, பதட்டத்துடன் பாடிகார்டில் ஒருவன் படாலென கதவைத் திறந்து வெளியே ஓடப்பார்த்தான். வெளியே ஒரு படையே இருக்கும் என்று அவனுக்கு தெரியாததால் வெளியேறிய நொடியில் மாட்டினான்.

உள்ளே நுழைந்த போலீஸ் படை என் நிர்வாண நிலையைப் பார்த்து உடனடியாய் டேபிள் மேல் இருந்த உடைகளை எடுத்துக் கொடுக்க “உங்க இடத்துல கடத்து வைரங்களை பதுக்கி வைச்சிருக்கிறதா தகவல் வந்திருக்கு. உங்களை செக் பண்ணலாமா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர்.

அடுத்த நாள் மீடியா பூராவும் பிரபல நகைக்கடையில் கடத்தல் வைரங்கள் என்று அலறியது. கடை ஓனர் வெளிநாட்டிலிருந்து அரசியல் காழ்புணர்ச்சி என்று அறிக்கை விட, நூறு கோடிக்கும் மேற்பட்ட கணக்கில் வராத வைரங்களும், சில கோடிக்கு தங்க, ப்ளாட்டினம் நகைகளையும் போலீசார் கைபற்றியுள்ளனர் என்ற தொடர் செய்திகளால் பரபரத்தது.

மீடியாவில் என் பெயர் வெளியே சொல்லப்படவேயில்லை. இவ்வளவு பெரிய நிறுவனத்தின் மேல் வந்த ரகசிய தகவலை மட்டுமே அடிப்படையாய் வைத்து,

தொடர் விசாரணை செய்து, இந்த நகைக்கடை பதுக்கல் மட்டுமே இல்லாமல், இத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் பல வெளிநாட்டு ஆட்கள், ப்ரோக்கர்கள் என நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆட்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். மொத்த நெட்வொர்க்கே கலகலத்துப் போனது. தாவூத் இப்ராகிம் வரை தொடர்பிருப்பதாய் சொல்லப்பட்ட நகை கடை நிறுவனம் இன்கம்டாக்ஸிலிருந்து இந்திய அரசின் எல்லா டிபார்ட்மெண்டு ரெய்டும் ஒரு சேர நடைபெற ஆரம்பித்து கதி கலங்கி போனது.

சென்னைக்குள்ளேயே பாதுகாப்பான இடங்களில் ஒரு வாரம் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தேன். என்னைக் கூட்டிப் போகும் போதும் கண்களை கட்டித்தான் கூட்டிப் போனார்கள். ரெண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை நான் இடம் மாற்றப்பட்டேன். ஒரு வாரம் கழித்துத்தான் நான் வெளியே விடப்பட்டேன். ‘போலீஸ் உன்னை பின் தொடர்ந்து வாட்ச் செய்து கொண்டேயிருக்கும்.’’ என்றார்கள்.

வெளியே வந்த மாத்திரத்தில் நான் நேராய் என் அக்கா வீட்டிற்குப் போய் உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு பாண்டிச்சேரி போனேன். அங்கே ஒரு ரெஸார்ட் எடுத்து தங்கினேன். ரெசார்டின் லாபியிலிருந்த போனிலிருந்து ஷர்மிக்கு போன் செய்து விழுப்புரம் வந்து போன் செய் என்று ஹோட்டல் இன்சார்ஜில் இருப்பவரின் செல் நம்பரை கொடுத்தேன். அடுத்த மூன்று மணி நேரத்தில் விழுப்புரம் வந்து போன் செய்தாள். இன்சார்ஜ் ஹோட்டல் அட்ரசை சொல்லி வரச்சொன்னார்.

வாசலிலேயே காத்திருந்தேன். பார்த்த மாத்திரத்தில் ஓடி வந்து கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். லாபியிலிருந்த இன்சார்ஜ் பார்த்துவிட்டு சிரித்தபடி தன் வேலையை தொடர்ந்தார். கட்டிப்பிடித்தவள் அழுதபடியே இருக்க, மெல்ல அவளை அறைக்குள் அழைத்துச் சென்றேன். கொஞ்சம் நேரம் ஏதும் பேசாமல் அமைதியாய் இருந்தாள். “பீர் சாப்பிடுறியா?” என்று கேட்டேன். முதுகில் அடித்து சிரித்தாள். “நான் எவ்வளவு கவலைப்பட்டு கிடந்தேன் பீர் சாப்புடுறியான்னா கேக்குறே?”

“பின்ன வந்ததுலேர்ந்து பொண்டாட்டி மாதிரி அழுதுட்டே இருக்க?” என்று சிரித்தேன். அவள் அதற்கு ரியாக்ட் ஆகவில்லை.

‘‘இந்த ஒரு வாரம் நான் தூங்கல. உன்னைப் பத்தின எந்த தகவலும் இல்லை. ரெய்ட் மேட்டர் வெளிய தெரிய ஆரம்பிச்சதும் அம்சவள்ளிகிட்டேயிருந்து மட்டும் ஒரே ஒரு மெசேஜ். எனி நியூஸ்னு. தட்ஸால். வைரத்துக்கு போன் பண்ணேன். நியூஸ் வந்த அடுத்த நிமிஷம் சித்தார்த் அவன் ஆளுங்க எஸ்சாயிட்டங்களாம். வைரம் ஒரு வாரம் பூரா அவனுங்க வச்ச கொக்கெயினை தேடி நொந்து போய்ட்டான். கடைசில சுவிம்மிங் பூல் உள்ள தண்ணி வர பொந்துல அடைச்சி வச்சிருந்திருக்காங்க. அதை என்ன பண்றதுன்னு கேட்டான். எனக்கும் ஒண்ணும் புரியலை. பேசாம பூமில பொதைச்சு வச்சிருனு சொல்லிட்டேன்.

சரி.. என்ன ஆச்சு? இப்ப என்ன பண்ணுறது?. இந்த ப்ளானை நம்பி பல லட்சம் செலவு பண்ணியிருக்கான் சித்தார்த். அது புட்டுகிட்டதுனால நம்மளுக்கு ஏதாச்சும் பிரச்சனையா?. திரும்ப வருவானா? எப்படி நாம அதுலேர்ந்து தப்பிக்கிறது?’’ என கேள்விகளால் துளைத்தாள் ஷர்மி.

‘‘ஒண்ணும் பிரச்சனை வராது’’

‘‘எப்படி?.’’

‘‘என்னை நம்புறியா இல்லையா?’’

‘‘நம்புறேன்’’

’’அப்புறம் சும்மா இரு. எல்லாம் முடிஞ்சிருச்சு. இனி எவனும் வர மாட்டான். கொஞ்ச நாளைக்கு நாம ஆஸ்யூஷுவல் நார்மாலிட்டிய மெயிண்டெயின் பண்ணு. ஒரு வாரம் பத்து நாள்ல நான் திரும்ப வந்திருவேன்.’’

ஷர்மி என்னைக் கட்டிக் கொண்டு கண்களில் நீர் தளும்ப, ‘‘நிஜமாவே சரியாயிருமா?’ என்றாள்.

அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டு ‘‘ஷுயூர்’’ என்றேன்.

‘‘நீ இந்த விஷயம் ஆரம்பிச்சிதலேர்ந்து ரொம்பவே கூலா இருக்கே? எப்படி?’’

நான் நீண்ட பெருமூச்சை இழுத்து விட்டு ‘‘அப்படியா?’’ என்றேன்.

’’ஏதோ ஒண்ணு இருக்கு சொல்லக்கூடாதுன்னு முடிவு பண்ணியிருக்கே. குட். நான் இன்னைக்கு மட்டும் உன் கூட இருக்கவா?’’ என்ற அவளின் குரலில்

கெஞ்சல் இருந்தது.

“ரூமை விட்டு வெளிய போக முடியாது பரவாயில்லையா?”

ஷர்மி என்னை அணைத்து “உன்னையே சுத்திப் பார்த்துக்குறேன்” என்று அணைத்தாள். ஆதரவாய், நம்பிக்கை தரக்கூடிய விதமாய் அவளை அணைத்துக் கொண்டேன். உள்ளுக்குள் மட்டும் மனம் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது.

40. ஒரு ப்ளாஷ்பேக்

''என்ன ராஜா கூப்பிட்டாலே பிஸி பிஸினு சொல்லுறவன் நீயே கூப்ட்டு விட்டிருக்க? என்ன வேணும்?'' என்ற கமிஷனர் மனைவியை மிகுந்த காதலுடன் பார்த்தேன்.

''நான் ஒரு பிரச்சனையில மாட்டியிருக்கேன்.'' என்று பார்ட்டியில் ஆரம்பித்து, சித்தார்த்தின் திட்டம் வரை விவரமாய் சொன்னேன். ஆர்காசத்தில் கூட இத்தனை மெய்மறந்து அவள் இருந்ததில்லை. வாய் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ''நிஜமாவே இப்படியெல்லாம் பார்ட்டி நடக்குதா?'' என்ற அவளின் கேள்வியில் ஆச்சர்யமும், ஏக்கமும் இருந்ததை உணர்ந்து, அப்படியே விட்டால் பேச்சு வேறு திசையில் போய் அடுத்த ரவுண்டுக்கு தயாராக வேண்டிய சூழ்நிலை வந்துவிடும் என்பதால் “இதுலேர்ந்து வெளியே வர எனக்கு ஒரு ஐடியா இருக்கு. நீங்க நினைச்சா.. உங்க வீட்டுக்காரரை வைச்சு எனக்கு ஹெல்ப் பண்ணலாம். அதே நேரத்துல அவருக்கும் பெரிய பேர் கிடைக்கும் என்னா சொல்றீங்க?'' என்று கெஞ்சலாய் கேட்டேன்.

அடுத்த சில நிமிடங்கள் அவள் கமிஷனருடன் போனில் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். அவருக்கு எங்கள் விஷயம் தெரியும். ஏற்கனவே என்னை ஒரு போலீஸ் கேஸிலிருந்து விடுவித்திருந்ததைப் பற்றி உங்களிடம் சொல்லியிருந்தேன். அதனால் உடனடியாய் அவரது அலுவலகத்திற்கு வரச் சொல்லி டீடெயிலாய் எல்லாவற்றையும் கேட்டுக் கொண்டார். அடுத்தடுத்து என்ன ப்ளான்? என்று பேசினார்.

யாருக்கும் சந்தேகம் வராத படி சித்தார்த்தின் ஸ்க்ரீன் ப்ளேயில் செயல்படுவது என்றும், அதற்கு நான் கொடுக்கும் தகவல்கள் எல்லாவற்றையும் வைத்து பின்னணியில் செயல்படும் நெட்வொர்க்குகளை அடையாளம் காணும் ப்ரச்சனையை தான் பார்த்துக் கொள்வதாகவும் மிகவும் ஆர்வத்துடன் சொன்னார்.

அவரது குரலில் ஒரு எக்காளம் இருந்ததற்கு காரணம் இருக்கிறது. அந்த நகைக்கடை நிறுவனத்திற்கும் இவருக்குமிடையே ஓர் இல்லீகல் நகை கொடுக்கல் வாங்கல் பஞ்சாயத்து. தலையிட்டு பேசியதற்கு சி.எம் செல் வரை இன்ப்ளுயன்ஸை காட்டினான் இந்திய ஓனர். இரண்டு பக்கமும் அவமானமாகிப் போய் இருந்தவருக்கு இது அல்வா. தன் ப்ளான் படி நடந்தால் இது பெரிய கேஸ். இண்டர்நேஷனல் லெவலில் ஆட்கள் மாட்டுவார்கள் என்பது நிச்சயம். மீடியாவும் அத்தனை சீக்கிரம் மறக்காது. மறக்காமல் வைப்பது எப்படி என்று அவருக்கு தெரியும். பிரச்சனையை சமாளிக்க போனில் கூட பேசாமல் அலைக்கழித்த ஓனரை எப்படி அலைக்கழிக்க வைக்கிறேன் பார் என்று அவர் கொக்கரித்து என்னை இறுக அணைத்துக் கொண்டார். அவரது அணைப்பில் வித்யாசமிருந்தது.

எந்த நிமிடத்தில் அந்த கடையில் நுழைகிறேனோ அதிலிருந்து என் போனை ஜிபிஎஸ்ஸில் ட்ரேஸ் செய்து கொண்டேயிருப்போம் என்று சொல்லியிருந்தார். எல்லாமே அவர் சொன்னபடி நடந்தேறியது. அங்கு நான் அடிவாங்குவேன் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. கொஞ்சம் முன்னாடி வந்திருக்கலாம். இதுவெல்லாம் எனக்கு முக்கியமல்ல. அந்த வைரத்தை எப்படி கொண்டு வருவது என்பதில்தான் பதட்டமே?.

என்ன வைரத்தை கொண்டு வருவதா? என்று நீங்கள் ஆச்சர்யப்பட்டீர்களானால், ஆம் வைரத்தைத்தான். சித்தார்த்தின் திறமையான ப்ளானிங் தான் அதற்கு காரணம். சி.சி.டி.வி கேமராவின் சுழற்சி வலதிலிருந்து இடது பக்கம் போய் வர எடுத்துக் கொண்ட 40 செகண்டுகள். ஒரு பக்கம் திரும்பி முடிந்ததும் சட்டென வலது பக்கம் போய்வரக் கிளம்ப சில நொடிகள் எடுத்துக் கொள்கிறது என்பதை கண்டு பிடித்திருந்தான்.

ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தேன். அந்த அறை மிக குறைந்த லைட்டிங் செய்யப்பட்டிருந்தது என்று. டேபிள் டாப் லைட் நடுவில் டேபிள் எதிர் எதிர்புற சோபாக்கள். வாடிக்கையாளர் தன் பக்கம் ட்ரேயை நகர்த்தி லோப்சை கண்ணில் மாட்டிக் கொண்டு நெருக்கிப் பார்த்துக் கொண்டே ஒரு முறை கேமராவை பார்த்தேன் என் கவனம் சிதறியதனால் அவர்களும் சிதறினார்கள். இடதிலிருந்து வலது திரும்பும் சில நொடிகள் தான் என் வாயிலிருந்த சுவிங்கத்தை கையில் எடுத்து ட்வீஸரிலிருந்த வைரத்தை எடுத்து அதில்

வைத்து மீண்டும் வாயில் போட்டுக் கொண்டேன். இதற்கிடையில் ட்வீசரை ட்ரேயின் மீது வைத்துவிட்டேன்.

சுவிங்கத்தை செக் செய்ய வேண்டும் என்று மேனேஜர் கேட்ட போது உள்ளே நுழையும் போது சுவித்த சுவிங்கத்தை கொடுத்தேன். வைரத்தை பார்க்கப் போன போது சாப்பிட்ட சுவிங்கத்தில்தான் வைரத்தை கடைவாயில் வைத்திருந்தேன். பாடி கார்ட் கொடுத்த அறையில் ரத்தத்தோடு வைரமும், சுவிங்கத்தோடு உள்ளே போனது எதிர்பாராதது அடியைப் போல.

வயிற்றுக்குள் போன சுவிங்கமும் வைரமும் என்ன செய்யும் என்று எனக்கு தெரியாது. ஆனால் வயிற்றை ஒரு மாதிரி பிசைவது போல இருந்து கொண்டேயிருந்தது இனி என் நிலை என்ன? என்ற பயத்திலோ அல்லது இன்னும் இவர்கள் வரவில்லையே என்கிற எதிர்பார்ப்பிலா? என்று புரியாமல் இருந்தது.

அங்கே நடந்த அத்தனை கந்தாயங்களுக்கிடையே என்னை உடையணியச் செய்து கடையில் இருந்தவர்களை அப்புறப்படுத்தும் முன்பே கஸ்டமர்களை அப்புறப்படுத்தும் போதே அவர்களுடனேயே என்னையும் வெளியேற்றினார்கள். என் ஜாக்குவாரை அங்கேயே விட்டுவிட்டேன். போலீஸால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த வண்டியில் இடம் மாற்றப்பட்டேன். ஊருக்கு உத்தண்டி தாண்டி ஒரு ஈச்சமர காட்டிற்கு நடுவில் இருந்த ஒரு பங்களாவில் தங்க வைக்கப்பட்டேன். கமிஷனர் மனைவியுடன் வந்திருந்தார். அவர் கண்களில் என்னைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் ஒரு பளபளப்பு இருப்பதாய் பட்டது.

‘‘வைரத்தை எங்கே ஒளிச்சு வச்சிருக்க? போரன்சிக் ஆட்கள் போகுறதுக்கு முன்னாடி அதை எடுக்கணும் சொல்லு? ‘என்றார் ஆர்வமாய்.

‘‘சார்… ’’என்று இழுத்தேன்

‘‘என்னாச்சு?’’ என்று பதட்டப்பட்டார். சொன்னேன்.

ஹாஹா என சிரித்தார். ‘‘நோ ப்ராப்ளம். நீ கொஞ்சம் கோவாப்ரேட் பண்ணா சரியாயிரும்’’ என்றவர் நார்கோடிக்ஸ் டிபார்ட்மெண்டில் உள்ள் தன் சகாவை அழைத்து பேசினார். எதிர்முனை ஆள் ஏதோ ஒரு மருந்து பெயர் சொல்ல, ‘‘வாட்சப் செய்திரு’’ என்றவர். பங்களா வாட்ச்மேனிடம் சொல்லி

மாத்திரையை வாங்கி வரச் சொன்னார். மாத்திரை சாப்பிட்ட அரை மணியில் வயிறு கலங்கியது. “கஷ்டம், அசூயை பாக்காம பாத்டப்புல டிரைன் பாயிண்ட அடச்சிட்டு, கக்கா போயிட்டு வா. நிச்சயம் வைரத்தோட அது வெளிய வரும். எடுத்துக் கொடுத்துரு” என்றார் முகம் சுளித்தபடியே. வேறு வழியில்லை அவர் சொன்னதைப் போலவே செயல்பட்டேன். மாத்திரையின் காரணமாய் நீராய்த்தான் வெளியேறியது. ஒரு விதத்தில் சுவிங்கத்தை கண்டு கொள்ள ஏதுவாய் இருந்தது. என் மலத்தை தொட எனக்கே ஒரு விதமான அருவருப்பு இருந்ததை நினைத்த போது துப்புறவு பணியாளர்கள் நினைவுக்கு வந்தார்கள்.

பூமியின் ஆழத்திலிருந்து கரியாய் வந்தாலும், கக்காவாவிலிருந்து வந்தாலும், வைரம் வைரம் தான் என்று கமிஷனரும், அவரது பொண்டாட்டியும் இடது கையால் அதை வாங்கி உள்ளங்கையில் உருட்டும் போது புரிந்தது. “உன் ஷேர் எல்லா பிரச்சனைகளும் முடிந்த பின் வரும். என்ன?” என்று அங்கிருந்து கிளம்பினார்கள். கிளம்பும் போது கமிஷனர் தயக்கமாய் என்னிடம் வந்து, என்னை அணைத்து, காதோரமாய் “நாம ஒரு நாள் தனியா சந்திக்கணும்” என்று கன்னத்தில் முத்தமிட்டு சென்றதை அவரின் மனைவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் இருவருக்குமிடையே உள்ள புரிந்தல் இப்போது புரிந்தது.

41. க்ளைமேக்ஸ்

மூன்று மாதங்களில் எல்லா மீடியா பரபரப்பும் அடங்கி, மொத்தமாய் மறந்தே போனார்கள். மீண்டும் அதே கடையை டிவி விளம்பரங்களில் பிரம்மாண்டமாய் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடை ஓனருக்கும் கமிஷனருக்கும், சம்பந்தப்பட்ட துறை அமைச்சருக்கும் நெருக்கம் ஏற்பட்டு, பிரச்சனை சுபமாய் செட்டில் செய்யப்பட்டதாய் சொன்னார்கள். தேவையேயில்லாம் மாட்டிய இடைதரகர்கள் மட்டும் ஜெயிலில்.

சித்தார்த் மீண்டும் அம்சவள்ளி மூலமாய் ஒரு முறை துபாயிலிருந்து தொடர்பு கொண்டான். "என்ன நடந்திச்சு?" என்று கேட்டான். நான் போனை கட் செய்துவிட்டு, அம்சவள்ளியிடம் "இதோ பார் என் போன் கண்காணிக்கப்படுகிறது. அதனால் நோ கம்யூனிகேஷன். அப்புறம் ஒரு விஷயம். அன்றைக்கு எதுவுமே நடக்கலை. அதுக்குள்ளத்தான் போலீஸெல்லாம் வந்து எல்லாம் கொளாப்ஸு. நீயும் கொஞ்ச நாளைக்கு என்னை காண்டேக்ட் பண்ணாத" என்றதிலிருந்து அவள் என்னை தொடர்பு கொள்வதை நிறுத்தியிருந்தாள்.

கமிஷனர் மனைவியின் மூலமாய் என்னுடைய பங்காய் வந்த பத்து "கே"வை கேஷாய் கொடுத்திருந்தாள். அவளே அதை எப்படி லீகலாய் கணக்கில் கொண்டு வர செய்யும் தகிடு தத்தங்கள் செய்யும் ஆட்களையும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருந்தததினால் யாருக்கும் தெரியாமல் ஈஸியா செட்டில் ஆனது. எப்படி என்று புரிந்து விளக்க ஆரம்பித்தால் ரெண்டு நாவல் எழுதலாம் அத்தனை விஷயங்கள் அதில். வெளியுலகுக்கு நானும் ஷர்மியும் இன்னமும் பார்ட்டிகளில் கலந்து கொண்டுதானிருக்கிறோம். எங்களது வருமானம் அதில் தான் என்பதை நிறுவிக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு பொத்திக் ஆரம்பித்தோம். மெல்ல தொழிலிருந்து விலகி செட்டிலாகப் போவதாய் செய்தியை பரவவிட்டோம். ஷர்மியிடமிருந்த நிஜமான டிசைனிங்

திறமை எங்களது பொத்திக்கை பிரபலமாக்க, ஏற்கனவே எங்களுக்கு இருந்த ஹைஃப்ரோபைல் காண்டேக்டுகள் எங்களுக்கு சாதகமாய் இருந்தது. இன்று சென்னை மட்டுமில்லாமல் துபாய், சிங்கப்பூர் என பறந்து கொண்டிருக்கிறோம். கமிஷனருக்கும், அவரது மனைவிக்கும் நான் எப்போதும் அவெயிலபிளாய் இருக்க வேண்டியிருந்தது. அதே போல ஷர்மிக்கும் ஒரு சில ஹைஃப்ரோபைல் ஆட்கள். எங்களை தக்க பல பிரச்சனைகளிலிருந்து காக்க அது தேவையாயிருந்தது. மொத்தமாய் வெளியே வர எங்களது திருமணம்தான் ஒரே வழி என்று முடிவெடுத்து ஊரறிய திருமணம் செய்து கொண்டோம்.

''என்ன எழவு இது முதல் ராத்திரி செட்டப் எல்லாம்?'' என்று சிரித்தேன்.

''அபீஷியலாம்''

''நமக்கு எல்லாம் முதல் ராத்திரிங்கிறது எதுன்னு நினைப்பே இல்லை.'' என்றேன்.

''எனக்கு இருக்கு''

'எப்ப?''

''என் வீட்டுல.. எனக்கும் உனக்கும். சித்தார்த் பிரச்சனையின் போது நியாபகமில்லை?''

யோசித்து ''ஆங்' என்றேன்.

''திரும்பவும் கேட்குறேனு கோச்சிக்காத. எதுனால என் மேல உனக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை. காதல்.?''

''தெரியலை. பல விஷயங்களுக்கு ஆன்சர் கிடைக்காம இருக்குறதுதான் சுவாரஸ்யம். லெட்ஸ் என்சாய்'' என்று ஷர்மியை அணைத்தேன். வாட்சப் மெசேஜ் சத்தம் வர, அவளை அணைத்தபடி எடுத்துப் பார்த்தேன். ''வாழ்த்துக்கள் – சித்தார்த் ''என்று ஒரு புதிய நம்பரிலிருந்து மெசேஜ் வந்திருந்தது. யோசனையாய் அதை பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, ஷர்மி அவளின் முகத்தை என் தோளில் புதைத்து, மேலும் என்னுள் அவளை புதைத்துக் கொண்டே ''யார்? என்ன மெசேஜ்?'' என்றாள்.

''சும்மா வாழ்த்து மெசேஜ் நம்ம மேரேஜுக்கு'' என்று போனை அணைத்துவிட்டு,ஷர்மியை அணைத்தேன்.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@